DEBRA WEBB

Capcane înşelătoare

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS

Capitolul 1

„Stele căzătoare…”

Claire Carson se întrebă cum s-ar fi simţit să fie una dintre ele şi mulţumi în gând pentru faptul că propria ei carieră în televiziune îi dădea atâta siguranţă. Se opri din plimbat suficient de mult ca să privească imaginea panoramică de la fereastra biroului ei şi observă cum traficul de oră de vârf al centrului oraşului Nashville se deplasează cu obişnuita viteză de melc, zece etaje mai jos.

Toată viaţa visase să aibă propria ei emisiune şi reuşise, în cele din urmă, la WCMB. De fiecare dată când se gândea cât de departe ajunsese – şi cât de repede, Claire încă se simţea copleşită de mândrie. Dar nu prevăzuse niciodată că o să aibă conştiinţa încărcată.

Faptul că-şi adusese aminte că succesul avea preţul său nu părea să alineândoielile din ce în ce mai mari care o tulburau.

Îşi masă tâmplele care-i pulsau şi începu din nou să se plimbe prin cameră. De ce ar trebui să fie învinuită sau să se simtă vinovată pentru faptul că Trace Walker găsise nu tocmai flatantă prezentarea pe care o făcuse asupra scandalosului lui trecut?

— Nu este cinstit, murmură ea. Nu trebuia să se simtă prost din cauză că-şi făcea meseria cu atâta abilitate. Era oare vina ei că destinul fusese aşa de crud cu Trace Walker, fostul superstar al muzicii country?

Nu, cu siguranţă că nu.

Claire prezentase pur şi simplu povestea lui – şi avea multe altele – într-un serial de genul ce-s-a-mai-întâmplat-cu, care se concentra asupra starurilor dispărute din atenţia publicului. Reacţia nemaipomenită a telespectatorilor propulsase emisiunea ei săptămânală, „Pulsul oraşului Nashville”, pe primul loc în topul

audienţelor, în ultimele patru săptămâni consecutive. Claire nu intenţionase să rănească pe nimeni, cu atât mai puţin pe Trace Walker. Oricum, în cazul lui, vechea zicală care spunea că adevărul doare, probabil că se adeverea.

Claire îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşă. Era vineri seara şi avea o petrecere la care trebuia să ajungă. Nu avea de gând să întârzie la celebrarea propriei emisiuni pentru că episodul de azi nu-i căzuse bine nu ştiu-cărui cântăreţ demodat de muzică country.

La vederea bărbatului înalt care se opri la uşa biroului ei, ieşirea ei hotărâtă se transformă rapid într-o săritură bruscă. Şi nu era un bărbat oarecare, realiză îngrozită Claire.

Acolo, în pragul uşii – blocându-i ieşirea – stătea Trace Walker. Tipul nu şi-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit, iar ea nu putea fi mai ghinionistă de atât!

În cele câteva secunde încordate de ezitare care trecură până ca vreunul dintre ei să spună ceva, Claire observă câte ceva la nepoftitul ei oaspete. Trecuseră mai mult de zece ani şi totuşi timpul nu făcuse decât să transforme o frumuseţe adolescentină într-un farmec care-ţi tăia respiraţia. Trace îşi purta părul negru mai scurt decât pe vremuri, dar nu era nicio îndoială în legătură cu ochii aceia înfricoşător de albaştri pentru care fusese atât de faimos.

Lui Claire nu-i plăcu ce văzu în privirea lui severă din momentul acela, dar oricum nu exista nicio cale prin care să scape de iminenta confruntare. Statura lui intimidantă îi bloca singurul drum de ieşire. Trace Walker avea să-i spună ce avea de spus, iar ea nu putea face nimic altceva decât să asculte.

— Claire Carson.

Nu fusese o întrebare. Claire îşi îndreptă umerii. Înghiţi în sec, încercând să înăbuşe anxietatea care-i îngusta gâtul, şi-l privi drept în ochi, la fel cum făcea şi în faţa camerei de luat vederi, când intra în direct.

— Da, eu sunt Claire Carson. Ce pot face pentru dumneavoastră? Claire îi întinse mâna şi-i zâmbi automat,

o convenţie promovată asiduu în afaceri.

— Puteţi începe prin a vă cere scuze pentru emisiunea de dimineaţă, spuse el sec şi hotărât. Nu-i zâmbi şi nici nu-i strânse mâna.

Cuvintele lui sau poate faptul că o privea atât de serios păreau să-i alimenteze furia. Claire îl privi precaută, dar căută să ţină ascunse emoţiile crescânde pe care prezenţa lui înaltă, întunecată şi furioasă i le provoca.

— Domnul Walker, presupun? Refuzând să se mai lase intimidată de el, Claire îi adresă o întrebare menită să sune inocent, rezultat al unei neutralităţi practicate mulţi ani.

— Ştiţi al naibii de bine cine sunt.

Claire se gândi brusc la mulţimea de posibilităţi alarmante, dându-şi seama că singurul ajutor disponibil în clădirea WCMB, la ora aceea, era gardianul de la primul etaj, adică la nouă etaje sub biroul ei. Un gardian care, fără îndoială, depăşise de mult vârsta de pensionare şi căruia îi lipsea cu desăvârşire abilitatea fizică de a ataca un bărbat atât de puternic ca cel care stătea în faţa ei în momentul acela. Dacă uriaşul acesta îşi pierdea cumpătul, era pe cont propriu, decise ea.

Oh, la naiba!

Înghiţi în sec.

— Scuzaţi-mă, domnule Walker, dar programul s-a încheiat. Mai exact, cum aţi trecut de securitate? Undeva, într-un film, văzuse chiar scenariul acesta. „Femeie singură într-o clădire cu birouri, luată prin surprindere de un maniac înnebunit, care caută să se răzbune”. Simţi cum spaima i se urcă încet pe şira spinării, furnicându-i apoi scalpul.

— Mai am încă un fan-doi, răspunse el cu o nuanţă nouă de sarcasm.

Ei bine, deci gardianului îi plăcea muzica country. Prea târziu ca să mai poată face ceva. Poate că situaţia putea fi dezamorsată, dacă reuşea să-şi păstreze calmul.

— Tocmai plecam. Claire arătă uşa pe care Walker o bloca în prezent. Nu sunt sigură ce aţi putea să aşteptaţi

de la mine, în momentul acesta.

— Ştiţi deja ce vreau. Jos şi decepţionant de calm, tonul lui poruncitor reflecta hotărârea sălbatică din ochii lui.

Părea cumva mai aproape, deşi Claire era sigură că nu se mişcase. Îşi umezi buzele şi se forţă să ignore tensiunea ce radia din corpul lui rigid.

— Domnule Walker, cred că obiecţiile dumneavoastră cu privire la programul meu au fost destul de clare. Nu văd necesitatea să discutăm în continuare. Producătorul meu a transmis pe post sincere scuze pentru orice inconvenient pe care l-aţi suferit…

— Credeţi c-am venit aici din pricina unui simplu inconvenient?

Durerea străbătu o fracţiune de secundă prin privirea lui intensă, dar fu înlocuită rapid de o explozie de furie pe care Claire crezu că doar şi-o imaginează. Trăsăturile lui frumoase păreau sculptate în piatră, sălbatice. Aroganţa şi faptul că era conştient că avea dreptate fierbeau în spatele furiei sale. Claire vedea asta. Simţea. Trace o privea de sus, ca şi cum ar fi dus o formă de viaţă inferioară, tocmai pentru că era gazda unei emisiuni de televiziune. O fiinţă deasupra căreia se considera cu o treaptă sau două, fără îndoială.

— Nimănui nu-i place să audă lucruri negative despre el însuşi, domnule Walker, dar face parte din a fi celebru. Ar trebui să vă amintiţi asta din zilele dumneavoastră de glorie. Strângându-şi geanta, Claire îşi încrucişă braţele. Era ceva în legătură cu bărbaţii aroganţi care o călca serios pe nervi. Iar bărbatul acesta, oricât de chipeş, era de departe cel mai arogant din câţi cunoscuse vreodată. Ei bine, ştia cum să facă faţă tipilor asemenea lui. Claire îşi îndreptă ţinuta.

— Sunt sigură că realizaţi că scandalul generat de povestea dumneavoastră o să se stingă în curând. Între timp, vă sugerez să n-o luaţi atât de personal.

— Scoateţi la iveală cel mai dureros eveniment din viaţa mea, îl prezentaţi cu aluzii chiar şi mai dureroase şi

apoi vă aşteptaţi să n-o iau personal?! izbucni el, tot pe un ton jos, însă de data aceasta fără să fie calm. Îi tresări un muşchi al fălcii, fiind evidentă lupta pe care o ducea cu sine ca să-şi poată controla reacţiile.

Claire îşi umezi buzele din nou şi strânse geanta mai aproape de piept. Flaconul metalic cu spray paralizant o făcu să se simtă puţin mai confortabil.

— Domnule Walker, n-am făcut decât să repovestesc faptele… nimic mai mult.

— Ceea ce dumneavoastră numiţi fapte, domnişoară Carson, mormăi el, punându-şi mâinile în şolduri, au fost ambigue, insinuante şi în niciun caz n-au reflectat realitatea.

— Fiecare poveste are câte două feţe, începu Claire şi-i veni o idee tocmai în momentul în care vorbea. Sunt sigură că publicul televiziunii noastre ar fi încântat să audă şi versiunea dumneavoastră.

Claire văzu cum furia lui se transformă în neîncredere, apoi în dispreţ. El clătină încet din cap dintr-o parte în alta şi apoi spuse:

— Aţi face orice pentru audienţă, nu-i aşa? Numai asta contează pentru dumneavoastră. Nu vă pasă pe cine răniţi. Nu vă pasă de nimic.

Claire clipi, surprinsă. Nu mai fusese niciodată până atunci acuzată că plănuise deliberat să-i facă rău cuiva. Acuzaţiile lui dure îi lăsară un gust amar. Claire nu rănea oamenii. îi plăcea să-i ajute pe ceilalţi, nu să le provoace suferinţă. De fapt, o mare parte a timpului liber o dedicase diverselor cauze. Îşi dădea tot interesul şi oamenii îi răspundeau. De aceea reuşise în televiziune, dincolo de cel mai intangibil vis al ei – datorită fanilor.

Claire nu se considerase niciodată specială, ci doar norocoasă că avea darul de a interacţiona cu oamenii. Încă o uimea abilitatea ei înnăscută de a stabili legături atât de complete cu publicul. Şi muncise din greu ca emisiunea ei să se remarce în faţa celorlalte. Ea nu trata subiecte senzaţionale, nu încerca să violeze intimităţi şi nu făcea dezvăluiri şocante la „Pulsul oraşului Nasheville”. Doar

probleme obişnuite. Poveşti adevărate despre vieţile oamenilor normali. Oameni de care publicului ei îi păsa. Ca Trace Walker.

— Domnule Walker, nu sunteţi deloc rezonabil. Nici măcar nu mă cunoaşteţi. Cum mă puteţi judeca atât de aspru?!

El izbucni în râs – un sunet sec, lipsit de viaţă.

— Sunteţi persoana cea mai potrivită să vorbească despre judecată. Aproape că m-aţi acuzat că mi-am ucis propria soţie. În ochii lui albaştri se citea amestecul de furie abia stăpânită şi de dispreţ.

— Domnule Walker, eu nu v-am acuzat că v-aţi ucis soţia. Şi mi-aş dori să vă pot spune ceva care să vă satisfacă, dar evident nu există. Claire făcu un pas mărunt spre uşă. spre el. Am o întâlnire şi aş vrea să ajung acolo la timp. Aşa că, dacă mă scuzaţi.

El îşi încrucişă braţele bronzate şi musculoase în faţa pieptului lat.

— Înainte să plecaţi, am o ultimă întrebare.

— Da? Claire îşi ţinu respiraţia – fără îndoială că avea s-o ameţească.

— Este adevărat că plănuiţi o continuare în acelaşi stil a poveştii acesteia? Privirea lui sfredelitoare se fixă asupra ei.

Poate că era intensitatea din ochii lui. sau poate apropierea lui. Indiferent de cauză, Claire se clătină.

— Da, răspunse ea ezitând şi făcu în acelaşi timp un pas înapoi.

— Asta e tot ce voiam să ştiu. Muşchiul acela încordat al fălcii se mişcă din nou şi privirea lui deveni rece ca gheaţa.

— Bună seara, domnişoară Carson. Se întoarse şi plecă.

Claire răsuflă nesigură. Ei bine, cel puţin se terminase, se gândi ea simţindu-se uşurată. Dar ceea ce văzuse în ochii lui şi simţise în tonul hotărât al vocii lui o avertiza că nu putea fi atât de sigură pe ea. Claire presimţea că necazurile ei cu Trace Walker abia

începuseră.

— Acţiune!

Instantaneu, Claire afişă cel mai frumos zâmbet pe care trei ani şi strădania în valoare de câteva mii de dolari a unui medic stomatolog îl făcuseră posibil. Îşi aranjă o şapcă de baseball pe care scria „Opry Mills” şi-şi luă poza pe care o exersase, citind de pe prompter, dar uitându-se în obiectivul camerei de luat vederi.

— Muzică şi cumpărături pentru întreaga familie. Opry Mills, USA! încheie ea jubilând, sperând că era ultima dublă.

— Bine! Am terminat cu asta! anunţă regizorul. Strângeri de mâini şi semne roiră în direcţia lui Claire, decorul începu să fie demontat, iar luminile fură stinse.

Ron Davies, producătorul-şef al postului WCMB şi prietenul apropiat al lui Claire, porni spre locul în care se afla ea, în faţa uriaşului panou pe care era inscripţionat „Opry Mills”, urmat de asistenta sa.

— Bună treabă, Claire. O bătu prieteneşte pe spate. Dacă putem, aş vrea să strecurăm în după-amiaza asta şi reclama aceea pentru laptele Purity.

— Ar fi minunat. Claire încercă să-şi amintesc programul ei pentru săptămâna aceea.

— Verifică în agendă ca să fim siguri că nu se suprapune cu nimic, Trish, îi spuse Ron tinerei femei de lângă el. Ea încuviinţă din cap şi notă pe carneţelul pe care-l ţinea în mână.

Claire oftă.

— Doamne, sper să nu fie nicio problemă. Dacă am turna şi reclama aceea, o vreme n-ar trebui să mai vin la studio. Şi, crede-mă, am nevoie de timp pentru cercetări.

Erau multe lucruri despre care trebuia să se intereseze mai îndeaproape. În ultimele câteva zile fusese foarte ocupată cu diferite activităţi, incluzând un prânz de afaceri cu un influent producător de la NBC. Claire nu-şi putea reţine micul zâmbet care i se ivea în colţul buzelor, de fiecare dată când se gândea la posibilitatea de a fi selecţionată pentru o emisiune nouă, difuzată la nivel

naţional. O oportunitate ca aceasta nu i se oferea în fiecare zi.

— Urmăreşti mai departe firul poveştii lui Trace Walker?

Claire încuviinţă din cap.

— Poveştii acesteia îi lipsesc încă nişte piese.

— Episodul acela a creat al naibii de multă agitaţie. Cine s-ar fi gândit? rosti Ron, clătinând neîncrezător din cap. Că tânărul de douăzeci de ani asupra căruia s-a concentrat peste noapte atenţia întregii lumi şi care a făcut senzaţie mai bine de doi ani va dispărea la fel de brusc cum a apărut? îşi masă gânditor bărbia. Ceea ce mi se pare cel mai greu de crezut este că, după o absenţă de un deceniu, publicul îşi doreşte cu frenezie să afle informaţii despre el.

— Gândeşte-te, Ron. Claire se dădu la o parte pentru ca panoul să poată fi luat. Bărbatul acesta a fost idolul fiecărei adolescente. Un superstar în adevăratul sens al cuvântului. Colajul de imagini pe care l-am prezentat despre scurta lui carieră e fost remarcabil. Fanii şi mass-media l-au adorat. Claire se gândi la bărbatul pe care-l cunoscuse la birou, vineri seara. În ciuda faptului că fusese distant, îl găsise incredibil de atrăgător, la un nivel mai mult decât elementar. Dar povestea lui era într-adevăr tragică. Trace Walker îşi pierduse întreaga familie – inclusiv soţia – în decursul aceluiaşi an.

— Află cât poţi de mult, îi sugeră Ron. Dacă trebuie, putem amâna episodul cu o săptămână.

— Doar dacă va fi necesar. Aş vrea să rămân la povestea asta cât timp este de actualitate. Ridică din umeri. Cine ştie, s-ar putea ca săptămâna viitoare publicului să nu-i mai pese ce s-a întâmplat cu Trace Walker.

— Adevărat. Oh, da, Jim a confirmat că ai fi foarte fericită să fii co-prezentatoarea premiilor muzicii country.

Claire se simţi copleşită de fericire.

— Da! Nu pot să cred că am să ajung realmente să fac asta. Am fost atât de încântată când mi s-a propus, iar

acum se întâmplă cu adevărat.

— O meriţi, puştoaico. Ai muncit din greu. Trebuie să fug. Ron chicoti în bărbie şi-i făcu în grabă cu ochiul. În cazul ăsta, te văd mâine dimineaţă, proaspătă şi strălucitoare ca de obicei.

Claire zâmbi şi-l privi îndepărtându-se. Atât de vivace şi plin de energie, tipul acesta mergea peste tot într-un suflet. Nimeni nu făcea lucrurile mai bine decât Ron Davies. Ea oftă cu nostalgie. Păcat că anumite persoane nu puteau lua lecţii de personalitate de la Ron. Imediat îi veni în minte Trace Walker. Ce era de făcut? Ura ideea că era atât de supărat. Oricât de mult o durea s-o recunoască, atunci când lua decizii cu privire la emisiunea ei, trebuia să ia în considerare audienţa. Desigur, Ron şi Jim aveau ultimul cuvânt, dar cu toate acestea, ideile şi opţiunile lui Claire cântăreau greu. Nu voia să lase ca povestea lui Trace Walker să moară, chiar dacă el ura să fie din nou în centrul atenţiei publicului.

El ştia cum mergeau lucrurile. Conform cercetărilor făcute de Claire până în momentul acela, Trace Walker părea să se ocupe cu finanţări la nivel înalt. TWI, Trace Walker Investments, mai precis. Claire ştia că nu-i fusese uşor să dobândească spectaculosul succes într-un domeniu în care orgoliile se prăbuşeau şi în care se dădeau aprige bătălii lăuntrice. Zi de zi, Trace trebuia să ia decizii de schimb, de care depindeau vieţile atâtor oameni. Bărbatul trebuia să înţeleagă că în televiziune audienţa aducea cu sine dolarii cei mai importanţi din publicitate.

Claire se îndreptă spre camera de odihnă pentru o ceaşcă de cafea. Se putea să trebuiască să rămână prin zonă pentru următoarea filmare, dacă în program se putea introduce şi reclama pentru laptele Purity. Căută în geantă pagerul. Ron sau asistenta lui aveau să-i trimită un mesaj când decizia era luată.

Îşi aruncă lucrurile pe masa liberă de pe hol. Era prea târziu pentru prânz şi prea devreme pentru pauza de după-amiază şi avea spaţiul la dispoziţia ei. Poate reuşea să pună pe hârtie câteva din ideile care i se perindaseră

prin cap. La sfârşitul săptămânii urma să se distreze de minune încercând să-şi ia gândul de la enigmaticul domn Walker.

Gândindu-se înapoi la întâlnirea cu acest bărbat, Claire trebui să recunoască faptul că se simţise mai mult decât „puţin” atrasă de el. cel puţin din punct de vedere fizic. Şi cine n-ar fi fost? Sexualitatea lui asumată era greu de ignorat. Tricoul de polo pe care-l purtase nu lăsase loc imaginaţiei, când venea vorba despre pieptul şi braţele musculoase. Fiecare fibră perfect tonifiată fusese mai mult decât evidentă. Şi blugii aceia. Oare ce făcuse Walker încât, privind blugii aceia tociţi, să comiţi aproape un păcat?

— Domnişoară Carson?

La auzul vocii plăcute de bariton, Claire se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu devastator de chipeşul subiect al reveriei sale.

— Domnule Walker? răspunse ea înspăimântată. Pentru numele lui Dumnezeu, acum ce mai dorea de la ea?! Dacă avea de gând să se plângă în continuare, trebuia să i se adreseze fie lui Ron, fie lui Jim, managerul postului. Claire îşi expusese deja clar poziţia în legătură cu situaţia lui. Nu mai avea nimic de adăugat. Mai ales, nu scuzele pe care ceruse vineri seara. Ceruse? Ha! Nu ceruse, ci pretinsese să i se ceară scuze.

Trace Walker o fixă cu o privire care o făcu să tremure dintr-un sentiment care nu era tocmai teamă.

— Înţeleg că aveţi câteva minute libere, în ciuda programului dumneavoastră încărcat? Sarcasmul ieşea la iveală din cuvintele lui precum ceara care se scurgea de pe o lumânare aprinsă.

Tonul lui o enervă pe Claire, mai ales ales accentul pe care îl pusese pe cuvântul „încărcat”.

— De fapt, domnule Walker, sunt chiar ocupată. Dacă vreţi să vorbiţi cu mine, va trebui să vă faceţi o programare, ca toţi ceilalţi…

— Acum mi se pare foarte bine, insistă el.

— Oricum, ce aveţi de spus? Claire îşi puse mâinile în

şolduri. „Lasă-l să termine odată”, îşi spuse ea, „şi poate că apoi o să plece”.

— V-aţi răzgândit în legătură cu acea continuare a episodului despre mine? Trace îşi strecură mâinile în buzunarele pantalonilor săi eleganţi. Croiala scumpă a costumului îi definea perfect musculatura: umeri laţi, talie îngustă, picioare lungi, observă Claire fără tragere de inimă.

— Şi de ce m-aş răzgândi? Se părea că tipul acela avea impresia că vizita lui neanunţată de vineri seara făcuse mai mult decât s-o enerveze. Ei bine, din partea ei, putea să-şi etaleze costumul de lux şi trăsăturile extrem de atrăgătoare în altă parte. Claire nu era impresionată. nici intimidată.

Îşi duse mâna dreaptă la unul din buzunarele sacoului şi scoase un document îndoit. Folosindu-se de amândouă mâinile lui mari şi pătrate, îl rupse exact la mijloc şi-i prezentă lui Claire două părţi egale.

— Ce-i asta? întrebă ea, privind documentul rupt pe care acum îl ţinea ea în mână.

— Este vechiul dumneavoastră contract, rosti el mulţumit de sine şi ochii lui scânteiară triumfători.

Claire se încruntă.

— Despre ce vorbiţi? Bărbatul acesta îşi pierduse minţile?! Doamne-Dumnezeule, povestea ei îl împinsese la limită. Claire simţi un nod ciudat în gât. Ea nu avusese, în niciun caz, intenţia să-l rănească. nu cu adevărat. Dar probabil că el ajunsese deja la capătul răbdărilor, dacă ceea ce făcuse ea îl jignise într-atât încât să se arunce în prăpastie. Şi totuşi, nu supărase niciodată pe nimeni într-o asemenea măsură. Nu în cei trei ani în care fusese gazda „Pulsului oraşului Nasheville”.

În timp ce ea se lupta cu propria conştiinţă, Trace scoase un alt document.

— Acesta este noul dumneavoastră contract. Întinse în direcţia ei actul îndoit perfect, înainte ca ea să aibă prezenţa de spirit să se uite la cel pe care-l avea deja în mână.

Neştiind ce să spună, Claire acceptă hârtia şi o desfăcu cu grijă. Era clar că bărbatul acesta era nebun. Nu era în toate minţile. Rămase fără suflare când recunoscu documentul care părea oficial ca fiind într-adevăr un contract foarte asemănător cu cel pe care-l semnase, cu un an în urmă, cu WCMB. Suma înscrisă în josul paginii îi atrase atenţia. Era aproape dublă faţă de salariul ei din momentul acela.

De data aceasta, Claire rămase şi mai confuză, clătinând din cap.

— Nu înţeleg. De ce mi se măreşte salariul? îşi concentră privirea în ochii lui. Şi ce legătură are asta cu dumneavoastră?

— Atunci când în descrierea slujbei unui angajat se adaugă noi îndatoriri, se cuvine să i se mărească proporţional salariul. Nu sunteţi de acord?

Claire încuviinţă din cap, deşi nu avea nicio idee cu ce tocmai fusese de acord. Toate astea păreau lipsite de sens.

— Dacă noul contract este acceptat de impresarul sau de reprezentantul dumneavoastră legal, va trebui să-l semnaţi cât de repede posibil.

— Ce îndatoriri suplimentare? bâigui ea. Cuvintele lui i se imprimaseră destul de adânc în minte, încât să producă, în sfârşit, un impact. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiţi şi nu ştiu nici măcar de ce purtăm această discuţie.

— Îndatoriri de secretară, explică el.

— Îndatoriri de secretară? Claire se cutremură la gândul acesta. „Am mai făcut asta înainte”, îi trecu prin minte.

— Din C.V.-ul dumneavoastră reiese că aţi mai lucrat în trecut ca secretară. C.V.-ul dumneavoastră relevă realitatea, domnişoară Carson?

— Bineînţeles că relevă realitatea! Am lucrat ca secretară pentru managerul postului WCMB, imediat după ce am absolvit liceul. Clătină din cap ca să înlăture orice urmă de confuzie. Ce legătură are experienţa mea

profesională? Şi ce vă priveşte pe dumneavoastră.

— În C.V. scrie că aveţi vârsta de douăzeci şi şapte de ani, o întrerupse el înainte ca ea să termine ultima întrebare.

— Aşa este, ripostă ea.

El ridică din umeri.

— V-aş fi dat cel puţin treizeci de ani, dar presupun că vouă, personalităţilor din televiziune, nu vă place să vă recunoaşteţi adevărata vârstă.

Fierbinţeala îi străbătu gâtul şi apoi îi traversă obrajii, aproape la fel de repede cum furia clocoti în trupul ei.

— Am douăzeci şi şapte de ani, afirmă ea tăios. Nu înţeleg care este scopul acestei conversaţii, domnule Walker, dar vă pot spune că dosarul meu personal este confidenţial. Nu ştiu cum.

— În privinţa îndatoririlor de secretară despre care vă vorbeam, o întrerupse cu abilitate din nou, ca şi cum ar fi fost obişnuit ca cei din jurul lui să se supună autorităţii sale, o să discutăm mai pe îndelete la birou. Şi, desigur, dacă vă decideţi să rămâneţi, veţi avea vinerea liber ca să faceţi emisiunea.

Claire clătină din cap. Nu el era nebunul. Ci ea, pentru că stătea să-l asculte.

— Chem paza, domnule Walker. Evident, nu sunteţi în toate minţile.

Trace Walker zâmbi. Inima lui Claire tresări, ca răspuns. Niciodată în viaţa ei nu-i fusese destinat un zâmbet atât de ucigător. Oricât de furioasă şi de confuză se simţea în momentul acela, el o afecta totuşi într-un fel cum n-o mai făcuse nimeni altcineva până atunci. Ideea aceasta o tulbura chiar şi ca simplu concept. Dar trebuia să recunoască, fără nicio tragere de inimă, că aceeaşi idee o făcea să se simtă în al nouălea cer. Întregul corp, ale cărui instincte erau mult prea treze, îi fu traversat de o dâră de căldură.

— Domnişoară Carson, se poate să fiu în multe feluri, dar în niciun caz nebun. Îşi plecă într-o parte capul şi-o

studie mai îndeaproape. Nu mă dau în vânt cu antrenatul noului personal dar, din păcate, câteodată este o operaţiune necesară.

Claire se încruntă şi dădu nerăbdătoare din mână.

— M-aţi pierdut. Trebuia să ajungă cumva la telefon şi să cheme paza.

— Mica dumneavoastră expunere despre trecutul meu a supărat-o pe Mildred, fosta mea secretară – asistentă personală, de fapt – atât de mult încât s-a pensionat mai devreme decât mă aşteptam. O să-mi fie dor de ea, adăugă el, încruntându-se gânditor şi fruntea i se încreţi uşor. Foarte eficientă şi de încredere. Sper că vă veţi merită sălariul acela, domnişoară Carson.

Claire respiră adânc şi încercă să gândească raţional. De unde şi până unde îi venise ideea că ar trebui să fie dispusă să-i fie secretară, asistentă personală sau ce-o fi?! Poate că reuşea să se înţeleagă cu el. Să-l ţină calm până când venea cineva. dacă mai era cineva prin preajmă.

— Domnule Walker, ştiu că aţi suferit un şoc din cauza atenţiei mass-mediei. Dar, serios, trebuie să vă daţi seama că ceea ce spuneţi nu are niciun sens.

Trace se încruntă.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton care suna oricum, dar nu a regret. Nu m-am făcut înţeles bine?

Claire oftă frustrată.

— M-aţi pierdut de mult.

— Permiteţi-mi să clarific pentru dumneavoastră situaţia, domnişoară Carson. Bătu uşor cu mâna contractul pe care-l ţinea ea. Acesta este noul dumneavoastră contract, dacă veţi alege să-l acceptaţi. De acum înainte veţi răspunde direct în faţa mea.

Claire rămase perplexă.

— V-aţi pierdut minţile de tot! Cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri. Până aici cu păstratul calmului!

Privirea lui deveni întunecată şi ucigătoare.

— Ştiţi ce-am făcut sfârşitul acesta de săptămână, domnişoară Carson?

— N-am nici cea mai mică idee, domnule Walker,

răspunse ea nerăbdătoare.

— Mi-am cumpărat un post de televiziune.

Claire se simţi ca un personaj de desene animate care tocmai a fost electrocutat de un fulger în zigzag.

— Un post de televiziune? îngână ea.

— Da. Acum sunt proprietarul WCMB. Afişă un alt zâmbet de zece mii de megawaţi. Şi cred că asta înseamnă că sunt şi proprietarul dumneavoastră.

Capitolul 2

— De ce naiba ai cumpărat un post de televiziune? Eşti sigur că nu plănuieşti să te implici din nou în industria showbizului? Gabe Garret, vicepreşedintele TWI, îi adresă lui Trace o privire întrebătoare.

Trace se lăsă pe spate în scaunul de piele rotitor şi-şi puse picioarele pe birou. Îşi propti degetele sub bărbie şi încercă să găsească un răspuns bun. Nu-i veni nicio idee. Gabe continuă să se uite la el în expectativă.

— Din cauza femeii aceleia, Carson, nu-i aşa? Gabe aruncă pe biroul lui Trace dosarul postului WCMB. Te-a atins.

Gabe nu-şi dădea seama cât de adevărate erau vorbele lui. De când o întâlnise pe Claire, Trace nu fusese capabil să se concentreze la nimic altceva. Da, o mai văzuse înainte la televizor, dar s-o întâlnească în carne şi oase fusese cu totul altfel. În mai puţin de un minut, Claire i se păruse, până la ultimul por, femeia fatală.

Bucle de culoarea alunei, care arătau atât de moi încât Trace făcuse eforturi disperate să nu întindă mâna ca să le atingă, încadrau o faţă de zeiţă. Buzele pline şi rozalii şi ochii mai mult aurii decât căprui atrăgeau atenţia bărbaţilor chiar înainte de a-i auzi pasionala voce. Totul la femeia aceea îi stârnea simţurile. inclusiv pătimaşa ei sfidare. Trace nu mai ţinuse atât de morţiş să aibă ultimul cuvânt într-o confruntare de prea mulţi ani, ca să-şi mai poată aduce aminte.

În seara de vineri intrase în clădirea WCMB aşteptându-se s-o intimideze pe impertinenta prezentatoare de televiziune, s-o determine să-şi ceară

scuze şi poate s-o şi scuture puţin. Sperase şi că putea face presiuni asupra managerului postului ca să anuleze aşa-zisul serial „Trace Walker” la care auzise că se lucrează. Nu îndeplinise nimic din ce-şi propusese. Singurul lucru cu care se alesese se dovedise a fi dorinţa arzătoare de a o supune pe Claire Carson.

— De fapt, începu în sfârşit Trace, cred că eu am atins-o pe ea. Zâmbi cu maliţiozitate, amintindu-şi figura pe care o făcuse Claire când îi spusese că era proprietarul postului şi, implicit, al ei. Fusese uşor să preia controlul. Ca un făcut, una dintre companiile subsidiare ale TWI deţinea deja şaizeci la sută din acţiunile WCMB. Şi fusese floare la ureche să obţină restul.

— Şi mai exact, ce te aştepţi să realizezi? Gabe se ridică, îi aruncă o altă privire neîncrezătoare şi se îndreptă spre bar.

Din experienţă, ca şi din privirea dezaprobatoare pe care Gabe tocmai i-o aruncase, Trace ştia că avea mai multe de spus. Aşa că aşteptă răbdător, în linişte, până când Gabe îşi turnă un pahar de burbon simplu. Era puţin cam devreme, mai ales pentru o dimineaţă de marţi, pentru o băutură atât de tare. Dar se părea că misiunea de sfârşit de săptămână a lui Trace îl zguduise cu adevărat pe Gabe.

Trace nu trebuia să-i explice lui Gabe acţiunile lui dar, dintr-un motiv oarecare, o făcea întotdeauna. Se cunoşteau de mult prea mult timp ca să pretindă că relaţia lor era pur şi simplu profesională.

Gabe se întoarse la scaunul său, luă loc şi-şi potrivi privirea în direcţia lui Trace.

— Când un tip aruncă în jur milioane de dolari, are în minte un scop bine definit. Sau cel puţin ceilalţi speră că are un scop.

— Ceilalţi însemnând tu? întrebă Trace şi ridică sceptic o sprânceană. De când îţi pasă ţie ce fac eu cu fondurile insignifiante?

— Suma aceea este departe de a fi insignifiantă. Gabe se uită lung şi calm la Trace, în timp ce luă o

înghiţitură serioasă din burbon. Îşi drese gâtul de arsura care urmase, fără îndoială şi apoi adăugă: Foarte departe de a fi insignifiantă.

— Treci la subiect, Gabe. Lui Trace nu-i plăcea să se ascundă după degete şi, tocmai în ziua aceea, Gabe părea adeptul acestei tactici.

— Ştiu că răscolirea asta a trecutului a fost.

— Gabe ridică unul din umeri – mai puţin plăcută pentru tine, dar chiar trebuia să cumperi blestematul ăla de post?! Ce vrei să faci? Să închizi instituţia pentru că au transmis ceva ce nu ţi-a plăcut?!

— Nu, răspunse simplu Trace.

— Nu, n-ai de gând să închizi postul? Pe faţa lui Gabe se citi o secundă uşurarea.

— Sigur că nu. Trace îşi coborî picioarele şi-şi îndreptă ţinuta în scaun. Probabil că atunci când venea vorba să obţină ceva ce voia, devenea întrucâtva lipsit de tact, dar nu era cu totul lipsit de inimă. Nu plănuiesc decât să mă asigur că treburile lor nu se amestecă în niciun fel cu ale mele şi, în acelaşi timp, să-i dau cuiva o lecţie despre umilinţă.

— Prin „cineva” presupun că te referi la Claire Carson?

— Bingo.

— Doar n-ai de gând s-o concediezi, nu?!

— La naiba, nu! sări Trace. Nashville nu m-ar ierta niciodată, dacă aş scoate-o din peisaj pe preaiubita Claire Carson.

— Atunci, ce vrei să faci?

— Am să-i lărgesc orizontul.

— Poftim? întrebă intrigat Gabe.

— I s-a cerut să fie asistenta mea personală, prin noul ei contract de muncă. Dacă are de gând să-şi păstreze slujba la WCMB, domnişoara Carson va trebui să lucreze şi pentru mine. Cu cât o spunea mai des cu voce tare, cu atât suna mai bine. Trace nu se putu abţine să nu zâmbească din nou maliţios, imaginându-şi-o pe Claire Carson învârtindu-se în jurul lui şi căznindu-se să-i facă toate

capriciile. Pentru o perioadă scurtă de timp, oricum, completă el.

— Trebuia să începi să intervievezi candidate reale pentru postul lui Mildred, îi aminti Gabe cu o faţă pe care se citea spaima. Din spatele ochelarilor cu rame aurii, privirea lui cenuşie poposi apăsătoare asupra lui Trace. Mildred s-a pensionat cu o lună mai devreme, şi suntem şi aşa în urmă.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumim încântătoarei domnişoare Carson, spuse Trace, amintindu-şi nebunia care se crease acasă la el în cele câteva ore ale transmisiunii de vineri. Telefonul sunase încontinuu, iar în faţa porţii sale se adunaseră hoarde întregi de reporteri. Cu un ordin de restricţie şi cu un număr suplimentar de gărzi de corp, se descotorosise, până la urmă, de reporteri. Gabe deviase toate telefoanele pe care le primise către un robot exterior, ca să poată împiedica eventualele convorbiri dezagreabile. Mildred fusese atât de supărată, încât Trace o trimisese acasă şi-i spusese să nu-şi facă griji pentru ultima ei lună de lucru.

Şi toate astea din vina lui Claire Carson. Încă fierbea pe dinăuntru de furie, cu toate că ştia că se răzbunase. Trace zâmbi. La naiba, se răzbunase cu vârf şi îndesat.

— Chiar şi aşa, tot trebuie să angajăm o secretară adevărată.

— O să revenim asupra chestiunii acesteia după ce-i voi fi arătat domnişoarei Carson ce simţi când cineva îţi întoarce viaţa cu susul în jos, îl asigură Trace.

Încruntându-se, Gabe se aplecă în faţă.

— Vorbeşti serios cu toată tărăşenia asta?

— Al naibii de serios.

— N-o să accepte niciodată, fu de părere Gabe, scuturând din cap.

— Bineînţeles c-o să accepte, îl contrazise fără rezerve Trace.

— Şi de ce eşti atât de sigur? se interesă gabe, apoi luă o altă înghiţitură de burbon.

— Va face orice va fi necesar ca să-şi păstreze

emisiunea în centrul atenţiei. Claire Carson ţinteşte să dea lovitura. Ea o ştie şi eu o ştiu. În momentul acesta, nu-şi va asuma niciun risc de a arăta rău în ochii publicului.

Trace nu urmărise tocmai îndeaproape cariera lui Claire Carson, dar ştia că se afla într-o rapidă ascensiune pe scara succesului. Toată lumea ştia asta. În mai puţin de trei ani, transformase „Pulsul oraşului Nasheville” în cel mai urmărit talk-show din sud-est, în intervalul orar în care se difuza. Şi lucrul ca avocat al copiilor o adusese în atenţia întregii naţiuni.

Toată lumea o iubea pe Claire Carson.

— Eu tot nu văd rostul. Gabe oftă exasperat. De obicei nu-ţi iroseşti timpul pentru conflicte atât de mărunte ca acesta.

— Ai încredere în mine, Gabe. Am un scop, îl asigură Trace. Omul mai trebuie să se şi distreze din când în când. Nu-i nimic mai incitant decât o provocare ca să scapi de monotonie.

Trace zâmbi la satisfăcătorul gând că domnişoara Claire Carson avea să stea umilă în faţa lui, implorându-l s-o ierte că-i revelase trecutul în faţa tuturor posesorilor de televizoare din Nashville. Zâmbetul îi dispăru subit când acea Claire Carson din fanteziile lui îşi aruncă mâinile după gâtul lui şi-l sărută direct pe buze.

Trace clipi. Trebuia să se asigure că aşa ceva nu avea să se întâmple. Cu toate că nici prin gând nu-i trecea să renunţe la răzbunare, asta era tot ce dorea de la femeia aceasta. Ştia tipul ei

— Frumoasă şi ambiţioasă. Genul care profita din plin de bărbaţi şi apoi îi lăsa cu nimic.

Ei bine, se gândi Trace, asta n-avea să i se mai întâmple din nou niciodată. Niciodată. Îşi învăţase lecţia din prima rundă. Nu avea să mai repete performanţa unui mariaj eşuat. Singurele relaţii pe care acum şi le permitea erau acelea în care deţinea controlul absolut. Şi avea intenţia ca lucrurile să rămână aşa.

* * *

— Este adevărat? îl întrebă Claire pe Jim Johnson,

managerul postului, şi între timp se aşeză pe scaunul de lângă Ron. Pe lângă biroul lui Claire, al lui Jim părea imens, deşi aveau aceeaşi schemă modulară şi erau decorate în aceleaşi nuanţe de bej.

— Mă tem că da, Claire, spuse Jim cu o expresie aspră. Până acum, TWI n-a cerut nicio modificare faţă de vechiul format, cu excepţia contractului tău, şi chiar şi aceasta este temporară.

— Vrei să spui că ar putea fi mai rău? se interesă Ron.

— Domnul Walker a investit cu înţelepciune banii pe care i-a câştigat din muzică. Acum, după zece ani, este un om foarte bogat şi foarte influent. Vreau să spun că poate fi mult mai rău.

Claire se încruntă, îngrijorată din cauza întorsăturii pe care o luaseră lucrurile. Ultimele douăzeci şi patru de ore şi le petrecuse aproape în stare de şoc. Era atât de indignată încât îi venea să strige în gura mare că i se făcea o mare nedreptate. Dar instinctul de conservare o ajutase să-şi păstreze reacţiile rezervate. În momentul acela, nu-şi putea permite un scandal.

— Ştiam că este bogat din cercetările pe care le-am făcut. Dar tot nu pot să înţeleg de ce n-am auzit niciodată numele lui la ştiri şi nici n-am citit despre el în paginile cu mondenităţi, din moment ce este atât de influent precum spui.

— Potrivit spuselor avocatului nostru, Trace Walker este un om care ţine foarte mult la intimitatea sa. Aproape un pustnic.

— De ce fac eu excepţie? întrebă Claire, frustrată că participa fără să vrea în ceva ce putea fi numai ideea de farsă a lui Trace Walker. În dezvoltarea proiectului serialului „Stele căzătoare” au fost implicaţi şi alţi câţiva oameni.

— Inclusiv eu, interveni Ron.

— Nu pot să vă răspund la întrebarea asta, le explică Jim, evident la fel de frustrat.

— Dacă nu accept termenii lui, ies, nu?

— Cam la asta se ajunge, recunoscu Jim şi oftă ca şi cum s-ar fi dat bătut.

— Treaba asta e urâtă de tot. Claire răsuflă dezgustată. Deci mă va pedepsi punându-mă să mă joc de-a secretara până când pofta lui de răzbunare va fi satisfăcută. Clătină din cap. Dar chiar şi după asta, probabil că va vrea să controleze programul emisiunii.

— La naiba, ăsta şi este scopul loviturii de teatru, mormăi Ron.

— Aşa cred şi eu, spuse Jim. Îşi fixă privirea tulburată înapoi asupra lui Claire. Ne-a asigurat că în câteva săptămâni vei fi eliberată de îndatoririle suplimentare. Claire, ştii că dacă aş fi putut face ceva, n-aş fi ezitat.

— Ştiu, Jim. Îşi ridică mâinile, încercând să-l oprească să-i explice în continuare. Sunt convinsă că tu şi avocaţii postului aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă ca să rezolvaţi lucrurile.

— Claire, sper că vei cântări cu atenţie situaţia. Ai progresat mult în ultimii trei ani. Nu-l lăsa pe Walker să te forţeze să faci o greşeală, o avertiză Jim.

— Nu-ţi face griji, îl asigură ea. Ştiu că nu-mi pot permite nicio mişcare greşită în momentul acesta.

— Exact, încuviinţă el. Nu suntem decât un post local, o dispută din cauza unui contract aici ar putea să-ţi spulbere şansele să te muţi la NBC.

— Ştiu, gemu Claire.

Ron se îndreptă în scaunul său şi-şi concentră toată atenţia spre Claire.

— Uite care este afacerea. Vicepreşedintele lui Walker, Gabe Garrett, m-a sunat cam acum o oră. Mi-a spus să te anunţ că, dacă intenţionezi să accepţi termenii domnului Walker, va trebui să raportezi la datorie, mâine dimineaţă, la ora nouă fix. Walker lucrează de acasă. Pot să-ţi dau indicaţii cum să ajungi acolo mai târziu. Dacă nu accepţi termenii, ei bine, n-a elaborat.

— Niciun fel de presiuni, hm? clătină din cap Claire şi apoi îşi masă tâmplele fierbinţi din cauza tensiunii care o apăsa.

— Claire, eşti cea mai bună nouă realizatoare de talk-show care a apărut în decursul multor ani. Când Walker o să se calmeze, totul o să revină la normal.

Claire se uită la Jim. Probabil că avea dreptate. În afară de asta, chiar dacă o vreme trebuia să lucreze pentru Walker, până la urmă tot el era cel care avea de pierdut. Niciun om în deplinătatea facultăţilor mintale n-ar fi ales-o pe ea ca secretară.

— Domnul Garrett, spuse Ron, atrăgându-i din nou atenţia, m-a asigurat că îndatoririle tale faţă de domnul Walker nu vor afecta prezentarea emisiunii „Pulsul oraşului Nasheville” sau orice alte obligaţii care ţi-au fost aprobate. Şi Trish îţi va prelua celelalte responsabilităţi până când se termină totul.

— Mulţumesc, Ron. Presupun că n-am de ales şi va trebui să accept condiţiile lui Walker, spuse ea, cedând în faţa inevitabilului.

— Dacă îmi amintesc bine, munca de secretariat nu este tocmai punctul tău forte, remarcă subtil Jim.

— Nu-mi aduce aminte, se scutură Claire. Sper că i-ai menţionat asta domnului Walker.

Jim oftă.

— M-am simţit obligat să fiu sincer.

— Mulţumesc pentru încercare. Claire ştia că sinceritatea lui Jim fusese datorată mai mult dorinţei lui de a o scăpa de necaz şi nu celei de a-i fi de ajutor lui Walker.

— Desigur, ineficienţa ta ar putea fi o binecuvântare, spuse Ron cu un zâmbet crispat.

— Pe asta mă bazez şi eu, fu de acord Claire. Va trebui doar să vedem câtă ineficienţă este dispus domnul Walker să îndure de dragul răzbunării. Pe buzele lui Claire răsări un zâmbet de cunoscător.

Trace Walker avea să blesteme ziua în care o pedepsise, punând-o la zid.

* * *

Claire opri la stopul din faţa porţii de la intrarea pe proprietatea Walker. Un zid din cărămidă înconjura terenul cât vedeai cu ochii. Camere de luat vederi erau montate

într-un circuit închis, în locuri strategice, şi se focalizau asupra oricui se apropia de poartă.

Era situată destul de departe de oraş ca să poată fi considerată la ţară. Cei mai apropiaţi vecini ai lui Trace Walker erau la mile depărtare. Ron îi spusese că locuinţa lui Walker era înconjurată de mai mult de trei sute de acri de pământ, din care majoritatea pădure şi pajişti verzi. Cu fundalul acela cu munţi regali şi cu soarele auriu care se ridica să salute primitor din spatele porţii, Claire îşi putea imagina cu uşurinţă că Trace se simţea la el acasă. Chipeş şi misterios, Walker se potrivea perfect cu decorul acela.

Un bărbat într-o uniformă albastră se apropie de maşina ei.

— Bună dimineaţa, domnişoară Carson. Puteţi intra. îi zâmbi şi apoi se deplasă spre un alt gardian.

Claire privi cum poarta imensă din fier se deschide. Conduse aleea lungă şi pietruită, străjuită de-o parte şi de alta de arţari umbroşi.

— Oh, Doamne, murmură Claire când luă o curbă şi apoi marginea pe care erau plantaţi copacii se împărţi ca să încercuiasă o pajişte luxuriantă şi un heleşteu leneş şi strălucitor. Casa – ei bine, nu o casă, ci aproape un palat – arăta ca în paginile celor mai sofisticate reviste de arhitectură. Incredibil! rosti ea, rămasă aproape fără suflare. Parcă şi apoi coborî din Buickul ei.

— Domnişoară Carson, mă ocup eu de maşina dumneavoastră.

La auzul vocii bărbăteşti, Claire se întoarse. Un tânăr îi zâmbi şi-şi puse mâna pe portieră pentru a o împiedica s-o închidă.

— Mulţumesc. Se încruntă când fu nevoită să urce din nou ca să-şi ia geanta şi servieta, apoi îi înmână cheile.

Urmări cum maşina ei dispare după colţ, în timp ce ea înaintă spre casă. Se simţea ca şi cum ar fi mers la pierzanie. De aici nu puteai pleca atât de uşor. Înainte să poată părăsi incinta, ar fi fost nevoită să ceară maşina şi apoi să aştepte să fie adusă.

Cercetă superba grădină care înconjura heleşteul şi

remarcă armonia care exista între culorile şi textura ei. Claire se întoarse încet spre scările de la intrare. Oh, ce casă! Studie structura cu două etaje şi clătină din cap. „Magnifică” era o descriere prea sărăcăcioasă pentru luxosul edificiu în stil gregorian. Înainte să fi ajuns în faţa uşii de la intrare, se şi deschise.

— Bună dimineaţa, domnişoară Carson.

— Bună dimineaţa, răspunse ea zâmbind.

Claire intră în holul întunecos, simţindu-se uşurată să fie la adăpost de căldura deja insuportabilă a soarelui de iunie. Văzând frumoasele scări, rămase fără suflare. Proiectate într-un mod complicat, acestea înconjurau un perete şi apoi urcau la cel de-al doilea etaj. Un candelabru imens atârna din tavan, trimiţând în încăpere o cascadă de raze strălucitoare de lumină. Mobila veche şi elegantă era combinată cu piese mai moderne, într-un plăcut amestec eclectic.

— Domnul Walker nu este încă disponibil, dar dacă doriţi, vă pot conduce în biroul dumneavoastră. Vocea bărbatului o scoase pe Claire din contemplare. Numele meu este Gentry, continuă el, stând drept în faţa ei. Simţiţi-vă liberă, vă rog, să-mi cereţi orice aveţi nevoie cât timp lucraţi pentru domnul Walker.

— Mulţumesc, Gentry. Acum, aş vrea să merg în biroul meu.

El încuviinţă din cap şi Claire îl urmă de-a lungul celui mai mare hol cu lambriuri din mahon pe care-l văzuse vreodată. Formal şi elegant, cu o puternică amprentă de masculinitate, Claire găsi destul de bun gustul lui Walker în materie de decoraţiuni. Cotiră la dreapta şi ajunseră într-un hol lateral în care erau aliniate uşi masive din lemn, fiecare sculptată cu detalii ornamentale.

— Am ajuns, domnişoară Carson, o anunţă Gentry, deschizând una dintre uşi.

Claire intră în biroul din faţa lui. Abia se putu abţine să nu icnească. Era absolut superb. Foarte diferită de mult prea bejul ei birou de la WCMB, camera era zugrăvită în tonuri profunde şi bogate de roşu burgund şi de verde,

mobilată cu piese rafinate din lemn. Ferestrele imense, din podea şi până în tavan, alcătuiau peretele cel mai îndepărtat, oferind priveliştea unei terase înconjurate de o mulţime de plante perene înflorite, minunat colorate şi de boschete plasate cu măiestrie. O potecă pietruită care ducea spre heleşteul liliachiu completa peisajul creat cu grijă.

— Să vă servesc cu o cafea sau cu un cappuccino, domnişoară Carson?

— Nu, mulţumesc, răspunse Claire, încă hipnotizată de priveliişte. Oare ce nevoie avea un bărbat care trăia singur – sau ce făcea, de fapt – de toate astea?

— Daţi-mi de ştire dacă aveţi nevoie de altceva, atunci.

Claire se întoarse ca să-i răspundă, dar Gentry dispăruse deja.

Îşi împreună sprâncenele, într-o încruntare de o secundă, apoi îşi luă libertatea să cerceteze generosul birou. Deci acesta era biroul secretarei. „Imaginează-ţi cum arată biroul domnului Walker!”, se gândi ea.

Claire îşi lăsă servieta şi geanta pe suprafaţa lucitoare a biroului de lemn, apoi traversă carpeta din pluş cu intenţia de a cerceta puţin. Scoase capul pe uşă tocmai la timp ca să vadă un bărbat cu părul grizonant şi cu ochelari cu rame aurii intrând în biroul vecin cu al ei. Uşile duble şi apropierea acestuia cu al ei îi dădură lui Claire de înţeles că era probabil biroul lui Walker.

Ieşi şi străbătu coridorul, revenind în holul principal. Privi într-o parte şi-n cealaltă. Stânga ducea înapoi la intrare, ştia. Claire o luă la dreapta. Îşi strecură capul pe prima uşă deschisă pe care o zări şi găsi o bucătărie imensă. Oale strălucitoare atârnau de grătarele de deasupra. Înăuntru se agitau o femeie şi un bărbat îmbrăcaţi în uniforme albe apretate. Dinăuntru se răspândea o mireasmă divină şi Claire îşi aminti că nu luase micul dejun.

Plecă repede, făcând tot posibilul să n-o rupă la fugă. Holul părea să ducă spre spatele enormei case. Îşi întinse

gâtul să vadă în fiecare încăpere pe lângă care trecu şi care avea uşa deschisă, alcătuind în minte un plan al casei. Următoarea uşă de pe dreapta părea să fie ceva de genul unei săli de antrenamente.

— Cerule, murmură Claire. Nu mai văzuse atâtea aparate de tortură într-un singur loc de când fusese ultima oară la Clubul Sănătăţii. Se scutură din toţi rărunchii şi ieşi repede. Ca să rămână în formă, avea să se mulţumească în continuare cu alergatul în jurul a două blocuri. Niciodată nu-i plăcuse durerea autoindusă. Intră în următoarea încăpere. O spălătorie.

Vru să înainteze, însă umerii ei veniră în contact cu ceva rigid. Gemu uşor, sărind mai întâi înainte şi apoi dându-se din nou înapoi, din cauza impactului.

Claire întoarse capul şi se trezi în faţa unui trup bărbătesc transpirat. Degete puternice se încleştaseră în jurul antebraţelor ei, oprind-o să înainteze, altfel s-ar fi ciocnit din plin cu peretele solid de muşchi care acum se găsea doar la câţiva centimetri de nasul ei. Claire se forţă să-şi ridice privirea, curioasă să vadă cui îi aparţinea mai exact pieptul pe care tocmai îl cunoscuse atât de intim.

Trace Walker.

Lui Claire i se tăie atât de rapid respiraţia, încât se putu auzi.

— Îmi. Îmi pare rău, bâigui ea. Nu v-am văzut. Obrajii i se aprinseră.

Trace o privi un moment care-i păru nesfârşit şi faţa lui luă o grimasă ilizibilă. Ochii lui albaştri cercetau îndeaproape şi catalogau fiecare trăsătură a ei. Strânsoarea lui hotărâtă se destinse şi apoi îi dădu drumul.

— Domnişoară Carson, sper cu toată sinceritatea că v-aţi rătăcit. Respiraţia lui caldă îi răcorea faţa. Altfel, aş putea deveni suspicios.

— Da, mormăi Claire. Era imposibil să ignore căldura emanată de corpul care părea că tocmai fusese supus unor cazne masochiste în sala de antrenamente pe lângă care trecuse mai devreme. Făcu rapid un pas înapoi, încercând să lase o oarecare distanţă între ei.

— M-am rătăcit. Baia. căutam baia. Slavă Domnului că, măcar la un nivel minimal, creierul îi mai funcţiona încă! Cu mâini tremurânde, Claire îşi masă antebraţele. Tipul ăsta ştia cum să strângă, nu glumă!

Privirea lui intensă îi urmări fiecare mişcare. Un muşchi minuscul îi tresări pe obrazul drept.

— V-am rănit?

Claire scutură hotărâtă din cap.

— Nu, m-aţi speriat. Îşi lăsă braţele pe lângă corp şi strânse din pumni ca să le oprească din tremurat. Inspiră adânc şi-şi impuse să-şi păstreze calmul.

Privirea insistentă a lui Trace alunecă apoi uşor de-a lungul mânecilor albe ale rochiei ei din pânză. Lui Claire îi plăcea rochia aceea simplă, ale cărei cusături o făceau să arate ca o prinţesă, în ciuda croielii în stil teacă, şi-i plăcea felul în care albul ei îi scotea în evidenţă bronzul, dar de data aceasta avu îndoieli. Cu cât o privea mai mult, cu atât părea să se înfurie mai tare. Ochii lui poposiră asupra picioarelor ei dezgolite, apoi făcură calea întoarsă de-a lungul întregii ei siluete.

— Aşa vă îmbrăcaţi întotdeauna pentru serviciu? mormăi el, evident iritat.

Claire simţi brusc nevoia să se dea cu încă un pas înapoi, dar îşi înfrână o clipă impulsul. îi înfruntă privirea şi-şi căută tot curajul de care era în stare.

— Dar dumneavoastră vă îmbrăcaţi întotdeauna astfel? i-o întoarse.

— Dacă mă antrenez, da.

— Şi, după cum arată bicepşii dumneavoastră, aş spune că e vorba de un ritual zilnic. La fel cum făcuse şi el, Claire îşi luă libertatea să-l cerceteze fără nicio grabă. Pantalonii scurţi de atletism, albaştri, din mătase şi tricoul umed de transpiraţie dezvăluiau un trup ca desprins de pe coperta unei reviste despre fitness. De obicei, nu se dădea în vânt după tipul Mister Univers, dar de data aceasta Claire trebuia să recunoască faptul că lui Trace Walker i se potrivea ca o mănuşă şi în niciun caz nu părea exagerat. Apoi, desigur, mai era şi chipul acela. Aproape că oftă când

privirile lor se întâlniră din nou.

Şi ochii aceia divin de albaştri.

— Domnişoară Carson, să nu credeţi că-mi distrageţi atenţia. Ochii lui se micşorară, avertizând-o.

— Nici prin gând nu mi-ar trece aşa ceva, domnule Walker. Claire afişă cel mai profesionist zâmbet, apoi se întoarse şi porni în direcţia din care venise. Avu grijă ca fiecare pas să se distingă încet şi cu claritate, concentrându-se să-şi legene şoldurile. îl auzi cum îşi ţine respiraţia.

Deci, Trace Walker avea şi el slăbiciunile lui. Claire zâmbi triumfătoare. Avea impresia clară că domnului Walker îi plăcea să deţină controlul – controlul absolut – asupra lucrurilor din jurul său şi asupra lui. Era evident că se simţea atras de ea, cel puţin într-o anumită măsură. Nu-i scăpase felul în care trupul lui se încordase sub atenta ei evaluare. Claire era sigură că, dacă îşi menţinea calmul, îl putea face să-şi piardă cumpătul. De fapt, nu fusese niciodată mai sigură de un lucru. Până la sfârşitul acelei săptămâni, Trace Walker avea să-şi piardă într-atât controlul de sine, încât avea s-o implore să accepte vechiul ei contract.

* * *

Trace o urmări pe Claire cum se îndepărtează. Pe naiba, se îndepărta! Acela nu era un mers obişnuit, ci mai degrabă o rutină de seducţie, a cărei coregrafie fusese atent studiată. Cu fiecare pas pe care-l făcea, buclele acelea mătăsoase săltau deasupra umerilor ei. Soldurile suple se legănau dintr-o parte în cealaltă, făcând ca ritmul inimii să i se accelereze. Trace inspiră adânc şi strânse din dinţi, încercând să-şi reprime reacţia pe care refuza să şi-o permită. Blestemata aceea de rochie era mult prea strâmtă şi mult prea scurtă. Şi parfumul acela. Mildred nu folosise niciodată un asemenea parfum. Mirosul de iasomie îl irita la culme. îl ura. Fără niciun parfum. Avea să-i spună lui Gabe să discute cu ea.

Trace traversă bucătăria către scara de serviciu, aparent neobservat de personalul casei. Aşa îi plăcea. Ei îşi

făceau datoria, şi el la fel. Nu se omora după conversaţiile din politeţe. Urcă mai multe trepte dintr-odată. Nu avea de gând s-o trateze diferit nici pe domnişoara Carson.

Ajuns în camera lui, dezbrăcă din mers tricoul ud şi pantalonii scurţi. Îşi puse adidaşii în dulapul alăturat băii, iar echipamentul sportiv fu aşezat morman lângă uşă, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă. Intră la duş şi închise ochii sub jetul de apă caldă care izbucni. Dar în ziua aceea, apa nu-i ajuta cu nimic muşchii încordaţi.

Făcuse o greşeală.

Era clar. Claire Carson avea să fie o pacoste. Trace nu se gândise cât de departe ar fi putut merge ea ca să-i intre pe sub piele. Se obişnuise cu un anumit gen de reacţie, atunci când dădea un ordin sau când îşi exprima vreo dorinţă. Nu-i plăcea să fie el cel care trebuia să reacţioneze. Nu-i plăcea deloc. Gabe îi spunea deja de ani de zile că-şi pierduse abilitatea de a interacţiona cu oamenii, dar Trace nu-l ascultase.

Avea parteneri de afaceri, nu avea nevoie de prieteni – ei bine, poate cu excepţia lui Gabe. Cât despre compania feminină, nici asta nu fusese niciodată o problemă. Nu se văzuse niciodată cu o femeie de mai mult de două ori, şi aşa îi plăcea.

Aşa că de ce o adusese pe Claire Carson în lumea lui, şi asta împotriva voinţei ei, pe deasupra? Să-i dea o lecţie, îşi reaminti sieşi. S-o facă să-şi regrete fapta.

Trace îşi şterse faţa şi se gândi la celălalt motiv. Acela pe care voia să-l nege. Felul în care îl făcea să se simtă. acesta era adevăratul motiv care stătea în spatele acţiunilor sale. Şi îl speria al naibii de rău. Potrivi în grabă temperatura apei la rece… foarte rece. Suficient de rece încât să stingă focul pe care Claire Carson îl stârnise înăuntrul său şi imaginile pe care îmbrăcămintea ei le provocase în mintea lui.

Proaspăt şi îmbrăcat ca la carte, intră în biroul său la ora nouă fix. Gabe stătea la masa de conferinţe şi revizuia un dosar. Trace îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză în capul mesei.

— Noua ta secretară a cotrobăit pe aici aproape o oră, se plânse Gabe fără să-şi ridice privirea.

— Ştiu. Bună dimineaţa şi ţie, spuse sec Trace, încă încordat, în ciuda duşului rece. sau poate tocmai din cauza acestuia.

Gabe îi aruncă o privire iritată.

— Am sentimentul că dimineaţa asta va fi oricum, numai bună nu.

— Bună dimineaţa, domnilor.

Trace şi Gabe ridicară la unison privirea şi o zăriră pe Claire traversând veselă camera. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză pe locul din faţa lui Gabe. Trace şi Gabe se uitară nedumeriţi unul la celălalt.

Claire puse pe masă un stilou şi un carneţel de stenograf şi le zâmbi.

Trace aşteptă ca Gabe să spună ceva, dar acesta n-o făcu. În cele din urmă, Trace îşi drese glasul şi-i întâlni inocenta privire.

— Aveţi nevoie de ceva, domnişoară Carson?

— Oh, nu, sunt bine, mulţumesc, răspunse ea prea dulceag.

Trace îi aruncă lui Gabe o privire sumbră.

— Obişnuim să ţinem o întâlnire mai puţin formală în fiecare dimineaţă, la ora nouă, îi explică Gabe.

— Am observat asta în agenda domnului Walker, spuse ea cu un zâmbet de zahăr. De aceea sunt aici. Apropo – întinse mâna spre Gabe – eu sunt Claire Carson.

— Gabe Garrett, spuse el, strângându-i nerăbdător mâna întinsă. Gabe se uită la Trace, apoi din nou la Claire. Domnişoară Carson, aceasta este o întrevedere particulară, se văzu el nevoit să clarifice situaţia, din moment ce ea nu făcuse nicio mişcare să plece.

— Nici n-o să vă daţi seama că sunt aici, insistă Claire. Luă stiloul şi-şi poziţionă mâna pentru scris. O să iau notiţele care sunt necesare.

Claire se îndreptă în scaunul ei şi-şi trecu un picior cu formă voluptuoasă peste celălalt. Trace clipi şi se forţă să-şi îndepărteze privirea insistentă de la vizibila lungime

a coapsei ei bronzate. Înghiţi în sec şi încercă să ignore mirosul de iasomie care deja începuse să-l tortureze.

Gabe ridică neajutorat din umeri şi clătină din capul cu păr grizonant. Trace sorbi din cafea şi decise că cea mai potrivită strategie era s-o ignore pe Claire.

— Spune-mi noutăţile în legătură cu fuziunea cu Americom, îi spuse lui Gabe, rupând liniştea stânjenitoare.

— Sumele sunt cam aceleaşi, spuse gânditor Gabe. Cred că MIC aşteaptă o creştere a ofertei.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Trace. Nu voia să comită nicio greşeală în privinţa fuziunii acesteia, era mult prea importantă.

— Nimic concret, serios. Gabe răsfoi dosarele din faţa lui. E doar o presimţire. Clătină din cap, studiind maldărul de dosare codate prin culori. Dosarul acela trebuie să fie pe biroul tău.

— Îl aduc eu. Claire sări în picioare, speriindu-i pe amândoi bărbaţii.

— Bine, cedă Gabe. Este cel roşu.

Claire se îndreptă spre biroul lui Trace. În loc să-l înconjure, alese să se aplece deasupra lui ca să recupereze dosarul. Privirea lui Trace se fixă asupra ţesăturii albe care se întinsese peste ceea ce trebuia să fi fost cel mai frumos posterior pe care-l văzuse vreodată. Din senin, cravata îi păru prea strânsă, la fel şi pantalonii.

— Roşu? întrebă Claire, frunzărind în continuare prin hârtii.

Trace închise ochii. La naiba, dacă nu înceta odată să se aplece peste birou, în curând avea să se deshidrateze de atâta transpirat.

— Ar trebui să fie chiar deasupra, îi strigă Gabe, aplecându-se înainte ca să poată vedea dincolo de Trace, aparent nepăsător în faţa ispititoarei ei poziţii.

— Iată-l, anunţă ea.

În momentul acela, Trace deschise ochii. Claire îi prezentă lui Gabe dosarul roşu şi apoi se aşeză la locul ei. Când îşi încrucişă din nou picioarele şi începu să-şi legene sandaua albă cu toc înalt, Trace aproape că gemu.

Gabe turui despre presimţirea sa, însă Trace nu înţelese prea multe din spusele sale. Piciorul lui Claire părea să-l rateze pe al lui dar, cu toată bunăvoinţa, nu reuşi să se mişte. Se încordă, aşteptând contactul, aproape sperând ca acesta să se producă.

Noua lui secretară asculta cu aparent interes fiecare cuvânt al lui Gabe şi lua din când în când notiţe.

În cele din urmă, Gabe îşi adună dosarele şi se ridică în picioare.

— Cred că la asta se va ajunge în final.

Trace se ridică şi el şi încuviinţă din cap.

— Mulţumesc, Gabe. Dintr-odată, Trace se simţi uşurat, realizând că acum o putea scoate pe Claire din biroul său. La naiba, se ruga ca ea să nu observe postura delicată în care îl adusese.

— O să discut cu tine despre raportul Excelon la prânz, îi strigă Gabe, grăbindu-se să părăsească biroul ca şi cum ar fi fost în flăcări, lăsându-l pe Trace singur cu sursa incendiului.

Trace ocoli privirea în expectativă a lui Claire şi se îndreptă spre birou. Mildred nu stătuse niciodată astfel în birou, se gândi el încruntându-se. De fapt, ea nu intrase decât foarte rar în biroul lui atunci când el era acolo. Şi cu siguranţă, nu-l provocase niciodată.

— Vreţi să mai fac şi altceva pentru dumneavoastră, domnule Walker?

Trace ridică ochii şi o văzu apropiindu-se şi oprindu-se lângă el. Ea studie biroul şi apoi îi zâmbi.

— Nu, domnişoară Carson, asta-i tot, spuse el, iritat că încă nu plecase.

— Nu aveţi o cutie specială? Ea veni şi mai aproape de el, aplecându-se încet înainte ca să poată vedea mai bine lucrurile de pe birou.

El clătină din cap, apoi îşi dădu seama că ea nu-l putea vedea din cauză că stătea cu spatele – mai degrabă, se sprijinea cu spatele de el. Oh, la naiba! îşi trecu fabulosul posterior peste coapsele lui şi Trace se văzu nevoit să strângă din dinţi ca să nu geamă cu voce tare.

Cum naiba pusese femeia aceasta stăpânire pe el atât de repede?

— Presupun că aveţi totuşi un soi de sistem, spuse ea, şi oftă, ca şi cum ar fi rămas fără aer, apoi se îndreptă, aducându-şi părul suficient de aproape ca el să poată simţi mirosul delicat şi feminin al şamponului ei. Destul de aproape încât să simtă moliciunea învăluindu-i bărbia.

— Sistem? întrebă el, fără să fie însă convingător.

Claire se întoarse ca să-l înfrunte. De data aceasta, Trace încetă de tot să mai respire. Trupul ei ferm şi voluptuos stătea acum drept între el şi birou, accelerându-i pulsul şi oprindu-i inima, în acelaşi timp.

— Ştiţi, îl privi direct în ochi, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui, un sistem de intrare şi de ieşire. Prima dată se intră, apoi se iese. Intră. şi. iese, repetă ea aproape şoptit. Respiraţia ei caldă, cu aromă de mentă, îi gâdilă buzele.

— Domnişoară Carson, rosti el, pe jumătate gemând, pe jumătate scuzându-se.

— Îmi place, ştiţi, spuse ea înainte ca el să poată continua şi privirea ei aurie nu încetă nicio secundă s-o susţină pe a lui.

— Poftim? şuieră el. Simţi nevoia bruscă şi copleşitoare s-o sărute nebuneşte. Trace îşi înmuie buzele şi inhală încă o dată parfumul acela care-l scotea din minţi. Blestemata aceea de femeie reuşise să-l stârnească şi abia dacă-l atinsese.

— Costumul, îi spuse. Griul antracit vă prinde foarte bine. Îşi trecu degetele peste reverul lui, ca şi cum ar fi vrut să simtă materialul.

Trace îi încătuşă încheietura, reprimându-şi nevoia de a mângâia pielea netedă de sub degetele lui.

— Mă tachinaţi, domnişoară Carson, o avertiză el. Hărţuirea sexuală nu e o sintagmă pe care aş dori neapărat s-o aud repetată în asociere cu numele meu.

— Oh, domnule Walker, aţi înţeles greşit intenţiile mele. Claire îşi trase mâna dintr-a lui şi râse, mai mult din privire decât cu gura. Nu vreau decât să fac o treabă bună.

Înainte ca el să poată formula un răspuns, ea alunecă în jurul biroului lui şi ieşi din încăpere. Trace alungă din minte obsedanta imagine a şoldurilor ei clătinându-se şi se întoarse fără nicio tragere de inimă la masa de conferinţe ca să-şi toarne o altă ceaşcă de cafea. Mâna îi rămase încleştată pe recipientul din argint, în timp ce privirea i se concentră asupra carneţelului de stenografă pe care Claire îl lăsase abandonat pe masă. Clipi şi apoi reciti notiţele pe care le luase ea.

„Noul meu şef este un idiot. Drăguţ. dar un adevărat ticălos. Ia-ţi rufele de la curăţătorie până vineri. împrumută de la Suzy rochia roşie”.

Dacă până în momentul acela în mintea lui mai existase vreo întrebare dacă nu cumva făcuse o greşeală enormă de judecată, acum dispăruse cu desăvârşire. Trace o subestimase cu mult pe Claire Carson. În momentul acesta, dacă cineva avea să ia o lecţie despre umilinţă, se părea că acela urma să fie el.

Trace luă carneţelul şi privi cuvintele de pe pagină. Inspiră lung şi adânc. „Idiot”. Simţi cum clocoteşte de furie. „Drăguţ”. Înghiţi în sec şi azvârli carneţelul în cel mai apropiat coş de gunoi.

Trace avea să-i arate lui Claire cât de drăguţ putea fi.

Capitolul 3

În clipa în care intră în clădirea WCMB, Claire oftă uşurată. În ziua aceea nu trebuia să-l vadă pe Trace Walker. Jubila de fericire. Ultimele trei zile fuseseră o adevărată agonie, dar îşi îndeplinise măcar o parte din misiune. Claire zâmbi cu maliţiozitate. Reuşise să-l tulbure într-o asemenea măsură, încât bărbatul rămânea câteodată fără replică.

Claire urcă în lift alături de alţi angajaţi ai WCMB şi schimbă salutări politicoase. Era nespus de recunoscătoare pentru confortabila rutină a adevăratei ei slujbe.

Se scutură la gândul că luni dimineaţa trebuia s-o ia de la capăt cu cealaltă slujbă.

Fără îndoială că Trace Walker regreta deja că adoptase această tactică. În fiecare zi, purtase câte o

rochie strâmtă, scurtă şi sexy. Alegerea de ieri fusese o rochie roşie, legată după gât, pe care niciodată n-ar fi purtat-o la serviciu, cu excepţia acestei mici şarade. Claire se perindase de colo colo cu sandalele asortate roşii, cu tocuri cui, ca şi cum ar fi fost un fotomodel pe podium. La aproximativ fiecare douăzeci de minute, năvălise în biroul lui

Trace ca să se asigure dacă avea nevoie de ceva. Fusese atât de evident agitat, încât lui Claire îi fusese greu să rămână serioasă în prezenţa lui.

Când se strecurase între el şi dulăpiorul cu dosare, ca să-l ajute să găsească un anumit catalog, lucru pentru care el nu avea nevoie de fapt de niciun ajutor, i se păruse că-l auzise gemând.

Desigur, îşi reaminti când ieşi din lift la etajul al şaselea, că ea însăşi simţise nevoia să geamă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie aşa, Claire nu era complet imună farmecului lui Trace. Indiferent cât se străduia să-l ignore, corpul lui te lăsa, într-adevăr, fără respiraţie. Evident, Trace era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei, şi nu fuseseră puţini, mai ales de când îşi alesese cariera în televiziune.

Claire îşi reaminti că singura ei motivaţie pentru a încerca să se strecoare pe sub pielea lui Trace era că pur şi simplu voia să se răzbune. Nimic mai mult.

Absolut nimic mai mult.

Oricât de atrasă era de el, nu avea de gând să se implice faţă de bărbatul acesta.

Niciodată.

Claire descoperise un defect major la cel care, altfel, părea a fi bărbatul perfect – nu avea viaţă. Din câte putea spune, nu avea nicio pasiune, în afara muncii. Nu avea nici prieteni, din moment ce îl descalificase pe Gabe din cauză că era un angajat.

Ce pierdere! Bogat, superb şi, fără îndoială, la fel de talentat ca acum zece ani. Acum, mai mult ca niciodată, Claire îşi dorea să afle ce-l făcuse pe Trace Walker să cedeze. Undeva trebuia să fie un secret întunecat. Era

sigură că era ceva în legătură cu decesul tinerei sale soţii. Acela fusese momentul în care el alesese să se izoleze…

Cerule! Claire se opri brusc, sărind, în faţa vestiarului ei. Fusese atât de prinsă cu gândul la Trace încât când coborâse din lift uitase să-şi spună obişnuita rugăciune ca să mulţumească pentru călătoria lipsită de primejdii. Claire ridică din umeri şi se rugă. Mai bine mai târziu decât niciodată. Lucra la WCMB de patru ani şi nu rămăsese niciodată blocată în lift, ceea ce era destul de impresionant, având în vedere regularitatea cu care acesta de defecta.

— Claire! strigă Ron alergând lângă ea.

— Bună, Ron. Zâmbi pentru prima oară natural, de luni dimineaţa. Doamne, ce bine era să vadă o faţă prietenoasă!

— Ştii înţelegerea cu doctorul Heam? întrebă el, urmând-o pe Claire în vestiar.

— Bună dimineaţa, Claire.

— Îmi pare rău că am întârziat, Wanda, se scuză ea faţă de stilista care o aştepta. Traficul a fost îngrozitor în dimineaţa asta.

— Nicio problemă, o linişti Wanda.

— În legătură cu invitatul de azi, o întrerupse Ron.

Claire se întoarse spre producătorul ei.

— Am citit biografia lui şi întrebările sugerate pentru interviu, dacă la asta te referi.

— Şi ştii că plănuieşte un mic spectacol, că vrea să facă nişte dezvăluiri? întrebă, vizibil îngrijorat. Ca la o demonstraţie pe viu cu animale?

— Bine, da, răspunse Claire. Este psiholog de animale. N-ai o problemă cu asta, nu-i aşa?

— Nu, spuse Ron, evident încurcat. Voiam doar să fiu sigur că nici tu nu ai.

Claire ridică din umeri.

— Nu, cred că nu. Nu este tocmai genul meu favorit de episod, dar va trebui să-l prezint, din moment ce săptămâna asta povestea lui Trace Walker iese din calcul.

Tresări pe dinăuntru la gândul că serialul avea să

rămână în aşteptare o perioadă nedefinită de timp, dacă nu reuşea să găsească o cale să-l învingă pe noul proprietar al postului. Claire inspiră adânc şi apoi expiră încet. Trace nu avea să se răzgândească.

— Ştii că acest doctor Heam a fost recomandat de oamenii lui Walker? insistă Ron.

— El e şeful, nu? Claire îl privi cu resemnare. Vreau să spun, ce putem face?

— Nimic, mormăi Ron.

Claire se prăbuşi în scaunul ei, ca Wanda să poată face minuni.

— Ce zici, luăm prânzul împreună după emisiune? îi propuse ea lui Ron. Îţi povestesc toată istoria cu secretariatul de până acum, iar tu mă pui la curent în legătură cu cel mic.

— Sună bine. Ron zâmbi când auzi menţionându-se despre fiul său nou-născut. Înainte de a ieşi pe uşă, se întoarse spre Claire. În legătură cu acest doctor Heam, dacă tu eşti de acord, atunci sunt şi eu.

— N-am nicio problemă, îi zâmbi Claire. Nu trebuie să am.

Ron încuviinţă şi-o lăsă pe Claire să se pregătească pentru emisiunea care, după cum observase ea, începea în mai puţin de treizeci de minute. Wanda o machie şi-o coafa în timp record. Claire dezbrăcă hainele de stradă şi-şi luă o rochie de culoarea lavandei şi pe deasupra un taior asortat. Apoi încălţă pantofii de aceeaşi culoare şi, înainte să părăsească vestiarul, aruncă o ultimă privire în oglindă.

În drum spre platoul de filmare, Claire inspiră adânc. Dădu capul pe spate ca să-şi întindă gâtul. Respiră din nou adânc şi apoi fu gata. Se aşeză în faţa fotoliului ei şi se concentră la numărătoarea inversă a regizorului de platou.

Cortinele se deschiseră şi în faţă se ivi publicul. Claire le zâmbi spectatorilor şi camerelor de luat vederi.

— Bună dimineaţa. Sunt Claire Carson şi vă urez bun venit la „Pulsul oraşului Nasheville”. Făcu o pauză pentru runda de aplauze. Astăzi, invitatul nostru special este doctorul Richard Heam. Munca dumnealui în domeniul

psihologiei animalelor este inegalabilă.

— Doctorul Heam, anunţă ea şi apoi se întoarse ca să-şi întâmpine invitatul care venea din stânga platoului. Bărbatul distins şi grizonant strânse mâna pe care ea i-o întinsese şi o sărută rapid pe obraz. După ce luară loc, Claire începu seria de întrebări care-i fuseseră aprobate.

* * *

Doctorul Heam se autoprezentase impecabil, consideră Claire în timpul unei pauze publicitare, iar spectatorii îl primiseră cu interes. În mare, lucrurile merseseră destul de bine. Acum, când fură anunţaţi că urmau să intre în direct, nu mai trebuia decât să-i pună întrebarea de final.

— Doctore Heam, plănuiaţi să faceţi în dimineaţa acesta o demonstraţie pentru publicul nostru a teoriei despre legătura dintre oameni şi animale, nu-i aşa?

— Aşa este, Claire. Încuviinţă în acelaşi timp din cap şi zâmbi cu graţie, apoi îşi schimbă poziţia, orientându-se spre partea stângă a platoului. Am plăcerea să vi-i prezint pe Penelope şi porcii ei, anunţă doctorul Heam, zâmbind cu mândrie.

Claire făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă când în scenă intră o femeie înaltă şi zveltă, conducând de zgardă trei porcuşori roz. Blonda cu picioare lungi purta cea mai strâmtă şi mai scurtă fustă pe care Claire o văzuse vreodată. Mai rău încă, porcii erau împodobiţi cu pampoane extravagante şi cu articole de îmbrăcăminte special create pentru ei.

Claire privea, pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate oripilată, cum porcuşorii Penelopei răspund la comenzile ei să şadă, să se rostogolească sau să vorbească. Şi apoi, în momentul în care era convinsă că prestaţia nu putea fi mai jalnică, Penelope şi porcii ei începură un mic ritual coregrafic. Spectatorii, şi chiar şi echipa de televiziune, izbucniră în hohote de râs. Claire nu avea de ales decât să suporte ultimele minute ale transmisiunii în direct. Zâmbi şi încuviinţă din cap ori de câte ori speră că era cazul s-o facă. Nu auzi prea mult din comentariile

făcute de doctorul Heam pe marginea demonstraţiei, şi încă şi mai puţin din reacţiile publicului.

Singurul lucru la care Claire se putea concentra la momentul respectiv era moartea lentă şi dureroasă a lui Trace Walker.

* * *

Trace apăsă butonul de derulare înapoi al telecomezii. Zâmbi cu maliţiozitate. Răzbunarea era într-adevăr dulce. Oftă satisfăcut şi vizionă încă o dată ultimele minute ale emisiunii lui Claire. Toată săptămâna îl adusese în pragul nebuniei, dar meritase fiecare minut de tortură ca să poată vedea expresia feţei ei chiar acolo. Trace opri pelicula şi râse cu poftă de expresia perplexă de pe chipul cel dulce al lui Claire. Pierduse numărătoarea dăţilor în care revăzuse momentul acela, de când emisiunea se încheiase.

Trace îşi scoase sacoul şi-l aruncă pe birou. Da, de data aceasta i-o făcuse lui Claire! Merse la bar şi-şi turnă încă o băutură.

Înghiţi îndelung din scotch şi privi înapoi la imaginea lui Claire îngheţată pe ecranul televizorului. Zâmbi răutăcios. Nu se mai simţise de mult timp atât de entuziasmat din cauza unei victorii. Trace îşi smulse cravata şi o aruncă pe masa de conferinţe. Nici de îmbătat până să cadă nu se mai îmbătase de un car de ani – poate că asta avea să facă. Putea privi expresia oripilată a lui Claire la nesfârşit, în timp ce bea ca să uite.

Uşa biroului său se trânti din senin de perete. Trace îşi ridică privirea tocmai la timp ca s-o poată vedea pe Claire traversând încăperea ca o vijelie. Expresia de pe faţa ei nu aducea în niciun fel cu cea de pe ecranul televizorului.

Încă purta rochia de culoarea lavandei pe care el o admirase în silă când urmărise emisiunea. Se opri doar suficient timp ca să-şi observe faţa îngheţată pe ecran, apoi îşi continuă călătoria. Se postă exact în faţa lui Trace şi-l fixă cu o privire de dispreţ total. Braţele subţiri îi atârnau pe lângă corp, însă avea pumnii strânşi, ca pentru

luptă.

Trace îşi lăsă paharul jos şi se sprijini cu şoldul de bar.

— Mi-a plăcut foarte mult emisiunea dumneavoastră de astăzi, domnişoară Carson. Se strădui să nu zâmbească răutăcios, dar din cauza stării de beatitudine şi a scotchului, fu peste puterile sale. La naiba, de data asta chiar i-o făcuse. Am înregistrat-o, chiar, gesticulă el spre televizor, ca s-o pot urmări ori de câte ori vreau.

— Mă bucur că v-a plăcut, domnule Walker, pentru că este ultima dată când aveţi oportunitatea să vă bateţi joc de mine, spuse ea cu politeţe, deşi vocea îi tremura de furia care Trace ştia că se ascundea în spatele încântătoarei aparenţe.

— Acum, nu, domnişoară Carson, spuse el în batjocură, nu este nevoie să vă ambalaţi atât din pricina unei glume nevinovate de hambar.

Trace nu prevăzuse – nici măcar nu avu timp să se pregătească pentru lovitura care urmă. Asemenea unui pugilist antrenat, Claire îşi înfipse pumnul în figura lui. Lovitura nimeri undeva, în dreptul nasului. Capul îi sări înapoi şi încăperea păru că dansează în jurul său. Scutură din cap ca să alunge ploaia de stele care se dezlănţuise în faţa ochilor săi şi ridică mâna ca să-şi protejeze nasul care acum tresălta.

— M-aţi lovit, bâigui el şocat. Valuri de durere îi asaltau chipul, canalizându-se în centrul lui.

Claire se uită la el şi mai uimită. Furia de pe faţa ei se risipi pe măsură ce îşi masă încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Dintr-odată, Trace se simţi obligat s-o întrebe dacă se simţea bine.

Blestemata îl lovise! De ce i-ar fi păsat dacă o durea sau nu mâna?!

La naiba! Gemu, examinându-şi cu ambele mâini nasul, ca să se asigure că nu i-l rupsese. Apoi se uită fix la obrăznicătura care-l privea. Oare cum putuse să-l lovească atât de tare? Trace înjură înciudat când durerea îi înjunghie din nou capul. La ieşirea lui nedemnă de un

gentleman, Claire se sprijini de bar.

— Oh, Dumnezeule, răsuflă ea. Nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva.

— Nici eu nu pot să cred, adăugă el scorţos, vocea lui sunând mai mult nazală decât feroce, şi apoi tresări din cauza durerii generate de faptul că vorbise. Oare cum fusese posibil să-l lovească atât de puternic?! Era convins că arăta ca un fraier sadea. Răpus de o afurisită de femeie!

— Îmi pare atât de rău. Eu nu. Vocea îi tremură şi apoi îi pieri.

Trace nu-i răspunse decât fixând-o cu privirea. Încă nu-i venea să creadă că îl atacase şi că-i ieşise – culmea! – atât de bine.

— O pungă cu gheaţă. aveţi nevoie de o pungă cu gheaţă, se bâlbâi ea. Fără să aştepte un răspuns, Claire răscoli prin dulapul de sub bar până când găsi un prosop pe care-l umplu cu gheaţă din frapiera pe care Gentry o aprovizionase. Mâinile îi tremurară cât timp se luptă să nu scape cuburile de gheaţă dincolo de tejghea.

„Bun”, se gândi Trace. Aşa şi trebuia, să tremure. Spera că şi plângea. Îşi masă nasul şi înjură din nou printre dinţi.

Claire îşi ridică privirea spre el.

— Lăsaţi-mă pe mine, ceru ea încet.

— Uitaţi, mormăi el. Trace îşi duse dosul palmei la nas ca să se asigure că nu sângera. Nu curgea sânge, dar încă îl durea. „Idiotule!”, se dojeni singur. „Numai un fraier primeşte pumni de la o femeie”.

Claire întinse cu grijă o mână. La început, Trace opuse rezistenţă, dar în cele din urmă cedă şi-o lăsă să-l atingă. Degetele erau ezitante, dar calde şi blânde. Ea gemu uşor când el făcu o altă grimasă de durere.

— Îmi pare atât de rău, domnule Walker, şopti ea.

— Aşa şi trebuie, spuse el, încercând din răsputeri să împiedice să se risipească şi ultima rămăşiţă a furiei pe care o simţise la început. Voia să rămână supărat pe Claire. Furia era singura armă cu care se putea apăra de ea. Urmări cum chipul ei se îmblânzeşte de îngrijorare.

Claire îşi muşcă buza de jos când îl văzu cutremurându-se la contactul cu gheaţa.

— Doare rău? îl privi cu atenţie şi în ochii ei aurii aproape că se iviră lacrimi strălucitoare. De la apropierea aceea, Trace observă razele delicate căprui care contrastau cu auriul.

Retrase totul. Trace nu voia ca ea să plângă. Nu credea că putea suporta.

— Nu foarte, murmură el.

— Gheaţa o să vă facă să vă simţiţi mai bine şi o să prevină o umflătură. Vocea îi tremura în timp ce vorbea.

Ea începea cu adevărat să plângă şi, într-un fel, era vina lui. Trace îşi aşeză mâna peste a ei, dar ea şi-o retrase rapid, lăsându-l să-şi ţină singur compresa cu gheaţă.

— Îmi pare rău, domnule Walker. N-am lovit în viaţa mea pe nimeni.

— Apreciez faptul că aţi început cu mine, comentă el sarcastic.

— Cu toate acestea, aţi meritat-o, adăugă Claire şi în tonul ei apăru din nou o nuanţă de iritare.

— Ah, da? spuse el cu ardoare. Dacă vreunul dintre ei avea dreptul să se simtă iritat, acela era el. Ea fusese aceea care îl înnebunise toată săptămâna şi apoi tot ea avusese îndrăzneala să-l pocnească. Bine că cel puţin v-am plătit-o înainte.

— Şi cam ce-a vrut să însemne asta? pretinse ea o explicaţie, pe un ton din ce în ce mai indignat. Îşi plantă hotărâtă mâinile în şoldurile suple şi-l fixă cu privirea.

El aruncă nepăsător compresa cu gheaţă pe care ea o pregătise cu atâta grijă în chiuveta barului şi-şi împreună mâinile în dreptul taliei.

— Toată săptămâna v-aţi perindat pe aici cu rochii care mai de care mai minuscule, aţi încercat să-mi distrageţi atenţia. să vă jucaţi cu mintea mea. Aş spune că vă datoram o mică răsplată.

Claire îl privi fix; toate urmele de regret dispăruseră acum.

— Nu este absolut nimic în neregulă cu hainele pe

care le port. Ce pot face, dacă dumneavoastră nu ştiţi cum să vă controlaţi testosteronul?

— Testosteronul meu nu are nicio problemă, domnişoară Carson, sări el.

Privirea lui Claire se fixă asupra buzelor lui. Se uită atât de insistent, ca şi cum ar fi uitat din senin despre ce vorbeau. Buzele ei se despărţiră şi Trace îi auzi respiraţia.

— De ce vă uitaţi la mine în felul acesta? întrebă el răguşit, conştient dintr-odată de cât de aproape stăteau unul de celălalt. de cât de bine mirosea ea. de cât de mult i-ar plăcea s-o strângă în braţe. Ultimul gând coerent al lui Trace fu acela că trebuia să se îndepărteze de ea. să rupă transa care se năştea între ei. dar nu putu. Cumva, Claire avea întotdeauna efectul acela asupra lui.

— Trebuie să plec, şopti ea, deşi nu făcu nicio mişcare.

Ochii lui căzură pe buzele ei. Pline şi bogate, de un roz perfect. Şi cu toate că nasul încă îl mai durea, trase adânc în piept o gură din aerul care purta mireasma cu care îl înnebunise întreaga săptămână. Dacă s-ar apleca doar puţin, i-ar putea mirosi părul, dar nu îndrăzni să se mişte. Trace închise ochii şi încercă să se concentreze la altceva. orice altceva.

Claire îşi propti palma în pieptul lui. Trace inspiră aspru şi deschise rapid ochii.

— Vă simţiţi bine? întrebă ea încet, mult prea încet.

Dumnezeule, trebuia să se stăpânească.

— Domnişoară Carson, asta n-are să funcţioneze. Trace privi cu răceală în ochii ei plini de căldură.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule Walker, spuse ea cu o expresie dezorientată, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un vis.

Trace se luptă cu dorinţa intensă care-l chinuia şi-şi forţă o notă hotărâtă în ton:

— Oh, ba da, ştiţi. Săptămâna asta aţi tot încercaţi să mă aduceţi la limita răbdării.

Ea se încruntă uşor arătând, pentru tot restul lumii, la fel de inocentă ca un îngeraş abia coborât din ceruri.

— Vreţi să spuneţi că aveţi o problemă că lucraţi cu mine, domnule Walker? Dacă e aşa, atunci poate că trebuie să regândim contractul meu.

— Spun că încercaţi să mă seduceţi.

— Să vă seduc? Ea îşi trase mâna înapoi. Vă rog, spuse cu o scuturătură exagerată, ca şi cum ideea i-ar fi produs repulsie.

— Aţi încercat într-adins toată săptămâna să mă înnebuniţi şi o ştiţi, sări el. În afară de asta, ce naiba ar fi fost atât de rău în a-l seduce?! încă nu primise nicio plângere.

Claire îşi îndreptă ţinuta şi-şi încrucişă braţele în dreptul pieptului.

— În niciun caz n-am încercat să vă seduc şi detest implicaţia.

— Nu este o implicaţie, ci o stare de fapt, rosti el aspru. Acum, Claire era furioasă. Bun, decise Trace. Putea să fie furioasă pentru că şi el era al naibii de nervos. Şi nu-i plăcea să fie singurul.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi atras de mine într-un fel pervers? îl acuză ea.

— Pervers? La naiba, nu! ţipă Trace. Ce idee! Pervers! Femeia aceasta trebuia să fie nebună!

— Ei bine, nu-mi face nicio plăcere să vă sparg balonaşul de săpun, domnule Walker, dar nu sunt deloc atrasă de dumneavoastră, spuse ea cu volubilitate. Personal, nu mă interesează tipul pachetului de muşchi fără creier.

Atent să n-o atingă, Trace îşi sprijini mâinile de bar, de-o parte şi de alta a ei şi se aplecă atât de mult încât putea simţi tremurul trupului ei.

— Domnişoară Carson, o avertiză, deja m-aţi asaltat fizic. N-o să stau cu braţele încrucişate cât timp îmi insultaţi şi inteligenţa.

— Şi ce vă propuneţi să faceţi, de curiozitate? se interesă ea şi în ochii ei se citi provocarea. Să mă loviţi înapoi?

Trace făcu imensa greşeală de a urmări mişcarea

buzelor ei pe măsură ce vorbise. Mai degrabă ar fi putut opri soarele să apună la vest, decât să împiedice ca gura lui să pună stăpânire pe a ei.

Zahăr şi condimente şi tot ce era mai delicios, exact aşa avea ea gustul. Dulce şi caldă şi oh, atât de moale. Rezistenţa ei momentană se relaxă într-o invitaţie de fi sărutată. Şi Trace o sărută. Îşi strecură mâinile în jurul ei, atinse şi apoi îşi înfundă degetele în părul ei mătăsos, care-l tentase toată săptămâna. Mirosul feminin şi delicat al parfumului ei şi aroma şamponului îl făcură să tânjească după ea atât de mult, încât aproape că durea.

Claire îşi puse palmele pe pieptul lui şi apoi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Inima lui Trace bătea cu putere la răspunsul ei. Nu-şi putuse imagina niciodată o reacţie ca aceea. Dacă se aşteptase la ceva, fusese ca ea să-l pocnească din nou. Dar n-o făcuse. Claire se lăsase sărutată. O simţea atât de bine în braţele lui. Voia s-o strângă şi mai tare, până când îl implora să facă dragoste cu ea. Gândul de a face dragoste cu Claire declanşă un fior de căldură în partea inferioară a corpului său. Când ea gemu uşor, simţi cum pieptul îi explodează de atâta dorinţă şi posesivitate şi era sigur că şi Claire se simţea în acelaşi fel.

Degetele ei se înfipseră în părul lui de la ceafă, în timp ce atinse provocator buzele lui cu limba. Trace deschise gura, întâmpinându-i dorinţa de a explora. Se sărutară tandru, trimiţându-şi reciproc fiori de plăcere. Trace gemu şi o trase mai aproape ca să-l poată simţi. Continuă ce începuse Claire şi se afundă în gura ei dulce. În timp ce o explora şi o gusta, fu cuprins de un nou val de căldură.

În braţele lui, părea atât de mică şi de fragilă. Un instinct protector aproape copleşitor se născu în el. Trace o dorea atât de mult încât îl durea.

Dar nu o putea avea.

Cu un efort supraomenesc, se depărtă de trupul pe care ar fi vrut să-l posede. În toate sensurile posibile ale cuvântului, realiză Trace. Dar asta nu se putea întâmpla

niciodată. Gura lui protestă împotriva mişcării, cu un sunet pe jumătate gemut, pe jumătate oftat.

— Ar trebui să mergeţi acum, domnişoară Carson, spuse el cu o voce care-i păru chiar şi lui răguşită.

Claire îşi atinse buzele care tocmai fuseseră pasional sărutate. Expresia ei uluită îl făcu să-şi dorească s-o tragă înapoi în braţele lui şi s-o sărute din nou.

— Cred că aveţi dreptate, domnule Walker, spuse ea distrasă. Privirea ei căzu pe podea. Ne vedem luni.

Trace o urmări cum se îndepărtează. Clătină din cap. În viaţa lui nu văzuse o femeie care să se mişte în felul acela. Lăsă să-i scape o răsuflare furioasă. Nu trecuse decât o săptămână şi Claire Carson reuşise să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

— Domnişoară Carson, strigă el când ea ajunse în dreptul uşii.

— Da? Se întoarse să-l înfrunte; obrajii ei erau încă roşii din cauza intimităţii pe care o împărtăşiseră.

Trace menţinu, pentru siguranţă, distanţa dintre ei.

— Acela a fost un comportament inadecvat, n-o să se mai întâmple din nou.

Claire păru să se gândească la scuzele lui, înainte să-i răspundă.

— Peste sărut voi trece, spuse ea în cele din urmă. Dar nu mai programaţi alţi invitaţi de hambar în emisiunea mea.

Trace încuviinţă concesia.

— Oh, spuse el, oprind-o din nou să plece, Gabe şi cu mine vom fi luni în Dallas, dar marţi ne vom întoarce.

— Cum o să mă descurc fără dumneavoastră? Simulă un zâmbet, apoi ieşi din biroul lui. Trace încercă să-şi amintească faptul că era angajata lui, de fapt, duşmanul lui. O femeie care readusese la viaţă cea mai mare durere a lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lege de ea. Claire era tipul pe care-l evita în mod consecvent. Mult prea asemănătoare cu Annette, femeia căreia făcuse greşeala să-şi dăruiască inima şi numele cu atâţia ani în urmă. Genul de femeie care-l făcea să-şi piardă controlul.

Trace ura să-şi piardă controlul. Trebuia să-şi menţină cu tărie scopul – acela de a-i da o lecţie.

Nimic mai mult.

— Trace!

Trace clipi, iar vicepreşedintele intră în grabă în birou, ţinând în mână mai multe dosare. De ce nu intrase Gabe mai devreme? înainte s-o fi sărutat pe femeia aceea?

Cu un deget ferm, Gabe arătă spre dosarele pe care le ţinea sub celălalt braţ.

— Trebuie să angajezi o secretară adevărată! Nu pot să găsesc nimic din ce-mi trebuie. În mai puţin de o săptămână, acea. acea. femeie a făcut un adevărat dezastru din dosare. Pufăi exasperat, roşu de frustrare.

Trace nu-şi putu reţine zâmbetul maliţios care-i încolţi pe buze, fapt ce nu făcu decât să-l irite şi mai mult pe Gabe.

— Du-te acasă, Gabe. Tu şi domnişoara Carson puteţi pune ordine în dosare şi săptămâna viitoare.

Nu era Claire tocmai cea mai pricepută secretară, dar cu siguranţă că era o apariţie de senzaţie, recunoscu, fără tragere de inimă, în sinea lui Trace. Alungă imaginea ei aplecându-se peste biroul lui. La naiba! Trebuia să înceteze. îl înnebunea faptul că se gândea tot timpul la ea.

— Tu găseşti toată situaţia asta amuzantă, nu-i aşa? Lui Gabe aproape că-i ieşeau ochii din orbite de supărare. Când ai de gând să opreşti haosul acesta?! Când îţi va transmite mesajul nepotrivit şi vei rata din cauza ei o fuziune de atâtea milioane de dolari?!

Trace ridică ironic mâna, ca şi cum s-ar preda.

— Bine, bine, ţi-am înţeles punctul de vedere. Poţi începe să revizuieşti C.V.-urile trimise de cei de la Departamentul de Resurse Umane. Mai dă-mi încă două săptămâni, şi am s-o eliberez pe domnişoara Carson. Trace îşi trecu mâna prin păr, simţind ceva vecin cu regretul la ideea de a o lăsa pe Claire să plece. Până atunci, îşi va fi învăţat lecţia, adăugă el, mai mult pentru Gabe decât pentru el.

— Două săptămâni, repetă Gabe şi faţa i se destinse.

Presupun că pot să suport. Strânse din buzele lui subţiri şi-şi micşoră ochii, ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee genială. Ne vedem luni, Trace, rosti pe un ton indescifrabil şi apoi se întoarse.

Cu o stânjeneală de scurtă durată, Trace urmări cum Gabe părăseşte încăperea. Oare ce voise să spună cu privirea de adineauri? Clătină din cap şi chicoti. Nu era nevoie să se gândească prea mult la ce-i trecuse prin minte lui Gabe. Şi avea dreptate, n-ar fi fost o mişcare prea inteligentă s-o ţină prea mult prin preajmă pe Claire.

Trace strânse din buze şi simţi din nou gustul ei.

Din mai multe motive.

Capitolul 4

— Nu, bâigui Claire, acoperindu-şi capul cu perna. Nu voia să audă. Avea nevoie să doarmă. Dar supărătoarea şi insistenta sonerie a telefonului părea să dicteze altceva.

Claire abandonă ascunzătoarea. Ceasul digital arăta ora cinci dimineaţa. Oare cine o suna la ora aceea inumană?! Cu un geamăt de silă, Claire aruncă perna la o parte.

Mama ei, poate? Se frecă la ochi. Nu prea credea, decise ea. Mama ei era în Seattle, iar în Seattle era abia trei dimineaţa. Evident, nu era mama ei – doar dacă nu era cumva ceva urgent.

— Alo, bolborosi Claire în receptor, în timp ce trase telefonul sub pătură.

— Domnişoara Carson?

— Gabe? Claire se trezi instantaneu. Nu trebuia să plece cu Trace la Dallas în dimineaţa aceea?

— Domnişoară Carson, m-am ales cu o răceală cumplită şi nu pot merge la Dallas.

„M-ai sunat la cinci dimineaţa ca să-mi povesteşti despre problemele tale de sănătate?!” ar fi vrut ea să spună, dar n-o făcu.

— Îmi pare rău să aud asta, Gabe, spuse în schimb. Pot face ceva pentru tine?

— Avionul decolează la şapte. Trimit maşina să te ia la şase şi un sfert. Şoferul o să-ţi înmâneze portofoliul care

conţine materialul de prezentare. Este o introducere succintă şi simplă a procedurilor care vor urma. Nu vei avea nicio problemă în a urma instrucţiunile, sunt mai mult decât explicite.

Claire stătea dreaptă în pat. Îşi dădu la o parte părul de pe faţă şi se uită la receptor de parcă ar fi fost un obiect nefamiliar. Încet, îl apropie înapoi de ureche.

— Ce faci?! Trebuie să fi înţeles greşit. Visa. asta era explicaţia. Visa. Dimineaţa, când se va trezi cu adevărat, avea să râdă în hohote de asta.

— Ştiu că te iau cam pe nepregătite, domnişoară Carson, se scuză el. Dar serios, nu am de ales. Această întâlnire este de importanţă majoră. Trace are neapărată nevoie de ajutor. Şi, pur şi simplu, nu am la cine apela, în afară de tine.

Era trează, acum ştia. Ultima afirmaţie a lui Gabe fu urmată de o lungă tăcere. Lui Claire remuşcările nu-i dădeau pace. La urma urmelor, ea provocase plecarea înainte de vreme a fostei lui secretare. Nu-l putea lăsa aşa, la nevoie. În afară de asta, nu fusese niciodată la Dallas şi.

Oare ce era în mintea ei? Nu putea merge nici în centrul oraşului cu Trace Walker, cu atât mai puţin în alt stat. Să fie singură cu el era ca şi cum s-ar juca de bunăvoie cu dinamita. explozia era inevitabilă. Şi nu era vorba de o explozie prăfuită, ci de una puternică de sexualitate, stimulatoare de hormoni.

— Ştiu şi eu, Gabe?

— Bine. Atunci o să mă târăsc eu, cu febra asta de patruzeci de grade. Bineînţeles, mai întâi va trebui să-mi sun doctorul şi să anulez programarea pentru care l-am trezit din somn acum cinci minute.

Claire închise ochii şi scoase un oftat în semn de înfrângere. Indiferent că toată situaţia aceasta era ridicolă şi de faptul că Trace ar fi putut angaja în locul ei pe oricine ar fi vrut, realitatea rămânea că în acel moment era secretara lui. Şi în clipa de faţă, datoria o chema.

— Bine, bine.

Avea să regrete asta, ştia că aşa avea să fie.

— Excelent, exclamă Gabe cu o voce mult prea veselă pentru cineva care pretindea că avea febră mare.

Cumva, Claire nu realiza la ce-i folosea cuvântul „excelent”. Cuvintele care-i treceau prin minte nu suportau să fie repetate.

— Astăzi are loc o întâlnire de afaceri, iar diseară se va organiza un cocteil. Te vei întoarce mâine, înainte de prânz. Nici n-o să-ţi dai seama c-ai fost plecată. Mulţumesc din suflet, domnişoară Carson. Contez pe tine să-mi ţii locul.

Claire mormăi un răspuns, trânti receptorul în furcă şi rămase uluită o bucată de timp. Amintirea detaliată a sărutului pe care ea şi Trace îl schimbaseră îi asaltă simţurile cu o forţă sălbatică. Atingerea lui. gustul lui. Intensitatea scânteilor care izbucniseră între ei. O străbătu un fior şi trase aşternutul până deasupra sânilor. Faptul că aceştia se treziseră nu era decât un alt semnal că lucrurile scăpaseră de mult de sub control. Simplul gând de a-şi petrece timpul cu Trace Walker tulbura cu anticipare întreaga ei feminitate. Şi felul în care bărbatul acela putea să sărute.

O scotea din minţi.

O lăsa fără răsuflare.

Trebuia să recunoască, Trace ştia cu siguranţă cum să sărute o femeie. Cum s-o facă să ardă de dorinţă. Dar acum nu se putea gândi la asta. Trebuia să se concentreze asupra bărbatului acesta, nu a experienţei lui sexuale. Claire avea o carieră de care să se preocupe. Romantismul era ultimul lucru care conta acum.

Poate peste câţiva ani. dar nu în ziua aceea.

Sindicatul naţional trebuia să fie singura ei ţintă la momentul respectiv, nu să se implice în vreo relaţie, mai ales cu cineva ca Trace Walker.

Claire azvârli păturile la o parte şi sări din pat. Mai avea doar o oră. Nici pe departe suficient. Trebuia să facă duş şi să-şi facă bagajul. Şi să se pregătească sufleteşte pentru întâlnirea ce urma.

Avea douăzeci şi patru de ore să-l observe pe Trace

în afara habitatului său. Pe teritoriu neutru, ca să spună aşa. Fără ziduri după care să se ascundă. fără Gabe care să-i deranjeze.

„Interesantă”, murmură Claire, dezbrăcând cămaşa de noapte. Călătoria aceasta putea fi foarte interesantă.

„Şi periculoasă”, adăugă o voce mică.

* * *

Trace coborî din limuzina neagră care oprise în faţa avionului său particular. De obicei, nu călătorea decât dacă era absolut necesar, dar de data aceasta făcuse o excepţie. Nu voise să încheie afacerea aceasta printr-o conferinţă telefonică, aşa cum sugerase Gabe. Trace voia – nu, avea nevoie – să plece de la birou. Departe de Claire. îl scotea din minţi.

Vineri fusese ultima picătură, din punctul lui de vedere. Din moment ce nu se mai putea controla şi se topea de dorinţă de fiecare dată când el şi Claire stăteau prea aproape, considerase că o pauză era necesară pentru sănătatea lui.

Timp şi distanţă. De asta avea nevoie. Avea să-şi recupereze perspectivele şi apoi lucrurile reveneau la normal. Avea să deţină din nou controlul. Trace zâmbi, urcând scara şi străbătând trapa avionului. Control. Deja putea simţi cum lucrurile se schimbau spre recucerirea crucialului echilibru.

O pereche de picioare voluptuoase, care păreau să nu se mai termine, îl opri pe Trace din măgulitorea prelegere pe care o ţinea pentru sine. Gura îi secă pe măsură ce privirea lui alunecă încet de-a lungul pielii mătăsoase şi netede, care într-un final dispărea sub o fustă scurtă, de culoarea untului. Într-o mişcare atât de graţioasă şi de provocatoare încât îi tăia respiraţia, picioarele se împleteau unul după celălalt. O sanda asortată, de aceeaşi culoare, cu toc înalt, stil cui, împodobea un picior sexy. La naiba cu totul, cum putea fi un picior atât de atrăgător?!

Trace înghiţi nodul incredibil care i se pusese în gât şi-şi forţă privirea să călătorească de-a lungul bluzei care cădea elegant peste frumoşii sâni, apoi mai sus, spre un

chip atât de frumos, încât părea ireal.

Buze pline şi îmbietoare. Pomeţi înalţi, exotici. Ochi mari, aurii, cu gene lungi, rimelate. Păr des, de culoarea alunei care înflorea liber în jurul umerilor delicaţi, dar mândri.

Ce căuta ea aici?

Unde era Gabe?

— Bună dimineaţa, domnule Walker, gânguri ea cu vocea aceea pasională care făcuse ca zeci de mii de telespectatori de sex masculin să urmărească „Pulsul oraşului Nasheville”.

Amintindu-şi că ea era duşmanul, Trace îşi reinstală apărarea.

— Ce căutaţi în avionul meu, domnişoară Carson? rosti răstit întrebarea, presând-o cu ceea ce spera să fie o privire ucigătoare.

— Gabe are patruzeci de grade temperatură şi m-a rugat să-i ţin locul.

Trace îşi înghiţi prima frază care-i veni în minte: Gabe Garrett era pe naiba bolnav!

— Lucrăm împreună de atâţia ani şi Gabe n-a lipsit niciodată nici măcar o zi, comentă printre dinţi.

— Presupun că toate au un început, ripostă Claire, înainte de a se concentra din nou asupra revistei „Cosmopolitan” pe care o citea. Trase absentă de marginea fustei, acoperind nu mai mult de un centimetru din lungimea expusă a coapsei.

Cu privirea fixată asupra picioarelor ei, Trace se lament’la mişcarea pe care o f cuse ca’s se acopere, ins regret pân’ şi simplul fapt c’ o observase. Înainte’s poate clipi, Claire l’s deoparte revista şi îmbr e jacheta asortat, care strângea cu efect generoşii ei sâni, f când-o’s arate mult prea profesional.

Dorinţa vie care pusese st pânire pe el inc din prima clip în care o z râse fu rapid înlocuit de iritare. Trace scoase telefonul mobil din buzunarul sacoului şi coborî clapeta. R’mânea de v zut în leg tur cu asta. În ciuda eforturilor disperate pe care Claire le f cuse, el avea’s afle

adevrul.

Dup ce sun de trei ori, r spuse robotul lui Gabe.

— La naiba! morm-i Trace. Închise nervos telefonul şi-l puse la loc în buzunar. Gabe nu l-sa niciodat’s r spună robotul.

Niciodat.

Şi, mai sigur decât asta, niciodat nu se îmboln vise.

Nu era cu puţinţ ca Trace s-şi petreac noaptea în Dallas cu femeia aceea! Ar fi înnebunit, mai mult ca sigur.

Se auzi vocea calm a pilotului, tulburând atmosfera inc reat şi anunţând c’ primiser consimţmântul sdecoleze. Trace se zb tea din r sputeri’s g seasc o cale de a împiedica acest dezastru înainte de a se produce şi se aşez în să pe locul din faţa lui Claire. Era prea târziu’s schimbe acum planurile. Strânse din dinţi şi-şi încord fălcile, reţinându-şi cu greu şirul de blesteme.

Gabe fusese tot timpul împotriva situaţiei cu Claire. Poate că această lovitură era felul lui de a se răzbuna pe Trace pentru ineficienţa lui Claire în materie de secretariat. Sau, poate că Gabe voise doar ca Trace să guste din propriul medicament. La urma urmelor, Trace aproape că lăsase de tot în grija lui sarcina de a verifica activităţile zilnice ale lui Claire.

„Lua-te-ar naiba, Gabe!”, înjură el printre dinţi. „Am să ţi-o plătesc eu”.

* * *

Claire nu se simţise în viaţa ei atât de plictisită.

Întâlnirea dura deja de ore întregi. Trei bărbaţi în costume de nuanţe variate de gri stăteau la o masă de conferinţe pentru mai mult de treizeci de persoane. O femeie – o secretară, după cum presupunea Claire – intra şi ieşea, turnând cafea sau aducând dosarele cerute de unul sau de altul dintre bărbaţi. Claire mulţumi în gând lui Dumnezeu că Trace n-o punea să alerge de colo până colo şi să facă lucruri mărunte pentru el. Îşi lua singur dosarele şi-şi turna singur cafeaua. Claire se simţea neobişnuit de mulţumită de faptul că Trace nu se comporta ca celelalte capete de la masă.

Paginile fură date şi bărbaţii trecură la următorul punct al întâlnirii.

Claire privi dispreţuitoare cele două subpuncte care rămăseseră să fie parcurse. Prezentarea lui Gabe fusese prima în ordinea desfăşurătorului. Din fericire pentru Claire, avusese dreptate când spusese că era o sarcină scurtă şi la obiect. Revizuise graficele pe drumul spre aeroport şi încă o dată în timpul zborului. Nu întâmpinase nicio dificultate. Trace şi ceilalţi trei bărbaţi ascultaseră cu atenţie cât timp prezentase graficele, citind, în principal, titlurile şi rezumatele.

Apoi, rolul ei luase sfârşit. Tot ce urmase fusese o ceaţă în jargon financiar. Claire era sigură că dacă Gabe ar fi fost acolo, ar fi participat şi la restul întrevederii, dar ea abia dacă înţelesese ceva din prezentarea pe care ea însăşi o făcuse. Spera că nu va mai trebui să participe vreodată la o altă negociere de fuziune. Incapabilă să înţeleagă mare lucru din limba aproape străină pe care cei trei bărbaţi o vorbeau, se plictisea de moarte. Oftă şi se aşeză mai bine în scaunul ei, urmărindu-l pe Trace în exerciţiul funcţiunii, aşa cum făcuse în decursul ultimelor două ore.

Abilitatea lui în afaceri era desăvârşită. Să-l observe era singura parte interesantă a unei zile altfel monotone. Costumul lui excesiv de scump şi cu o croială impecabilă aducea un elogiu fiecărui centimetru al atleticului său corp. Bleumarinul profund amplifica albastrul magnific al ochilor lui. Cui îi păsa că ceea ce spunea o plictisea din cale afară?!

Claire se străduia să fie atentă la întâlnire, dar pur şi simplu nu reuşea să se concentreze. Neliniştită şi neputincioasă, continua să-l dezbrace pe Trace cu mult prea via ei imaginaţie.

Prima dată, dispăru sacoul. Următoarea fu cravata. Apoi, rând pe rând, descheie nasturii cămăşii lui albe. Şi cu fiecare nasture descheiat, vedea din ce în ce mai bine magnificul lui piept, acoperit cu părul negru care ştia că trebuia să fie dedesubt. Aproape că putea auzi sunetul pielii şuierând în timp ce-i scotea cureaua de la pantaloni.

Foşnetul uşor al nasturelui trecând prin butoniera sa şi apoi inconfundabilul sunet scos de fermoarul său pe măsură ce era desfăcut. Claire îşi imagina că Trace purta boxeri din mătase în acelaşi bleumarin profund ca al costumului.

Ritmul respiraţiei ei deveni superficial şi inegal când îi văzu abdomenul plat şi coapsele puternice şi musculoase. Claire ştia, fără să fi atins vreodată pielea lui, că părul negru presărat pe picioarele lui trebuia să fie aspru, având un efect minunat în contact cu pielea ei. La urma urmelor, îl văzuse în pantaloni scurţi de atlet şi în tricou. Era destul de uşor să-şi imagineze restul. Aproape că putea vedea flexiunile şi contracţiile muşchilor cu fiecare mişcare pe care o făcea. Pulsul ei se acceleră când ajunse în sfârşit cu privirea la trăsăturile bine definite ale frumosului său chip.

Fără s-o avertizeze, Trace se uită în direcţia ei. Câteva secunde, respiraţia ei se opri şi aproape că se clinti. Se îmbujoră până în vârful urechilor, urmare a faptului că fusese prinsă în flagrant delict, studiindu-l fără nicio jenă. Numai că nu salivase! „Ce umilitor!”, se gândi ea stânjenită.

Trace zâmbi – un zâmbet slab, abia schiţat. Unul care spunea că ştia exact la ce se gândise ea. îi susţinu privirea doar o secundă în plus decât fusese necesar, înainte de a-şi întoarce atenţia spre cei trei bărbaţi de la masă.

Claire îşi îndreptă ţinuta şi se concentră la celelalte persoane din încăpere. Cu mişcări ca de robot şi aproape sincronizate, cei trei bărbaţi dădeau intermitent din cap şi scoteau sunete de încuviinţare. Niciunul dintre ei nu arăta nici măcar o mică parte din fineţea de care Trace dădea dovadă.

Emana literalmente încredere de sine şi inteligenţă. Nimic nu reuşea să treacă de el. Şi dacă scânteia din ochii lui era vreun indiciu, lui Trace îi plăcea teribil provocarea.

„Un rechin”, decise Claire, „pe de-a-ntregul concentrat şi care nu se dă în lături din faţa nici unui obstacol aruncat în calea lui”. Vocea lui rezonantă, de

bariton, era sigură şi poruncitoare. Întâlnirea aceea era a lui şi el o ştia. Cei trei bărbaţi de pe cealaltă parte a mesei lustruite din mahon nu aveau nicio şansă, şi judecând după expresiile lor amabile, erau conştienţi de asta.

Claire nu putea relaţiona în niciun fel bărbatul care stătea lângă ea cu cel pe care-l văzuse acum un deceniu în videoclipuri country. Farmecul lui era destul de asemănător, la fel ca şi devastatorul lui fizic, însă comportamentul nu părea să aibă nicio similaritate, din câte îşi putea da seama. Acum zece ani, fusese generos şi avusese încredere în oameni. Inocent. Trace, artistul, se dăruise cu totul – dar bărbatul din faţa ei nu mai dăruia nimic. Concis şi impunător. Nerăbdător.

Cinic.

Fără frică. Nici urmă de prietenie. Niciun sentiment.

Complet izolat în sine.

Claire îşi roase gânditoare buza de jos şi se încruntă. Dacă n-ar fi fost săruturile acelea divine de care ştia că era capabil, Trace Walker ar fi trecut drept o maşină lipsită de inimă, al cărui schelet metalic era ascuns sub înfăţişarea unui om.

O contradicţie.

Cei patru bărbaţi se ridicară brusc în picioare.

— Aţi luat o decizie înţeleaptă, domnilor, conchise Trace strângându-le pe rând, ferm, mâna.

Felicitări şi aşteptări pline de speranţă pentru viitor fură schimbate între ei. Cei trei bărbaţi de pe cealaltă parte a mesei arătau exaltaţi în aceeaşi măsură în care Trace nu arăta deloc afectat.

Claire se ridică la rândul ei şi strecură introducerea la loc în portofoliu. Exact cum ştiuse că avea să se întâmple, Trace învinsese. Cealaltă echipă fusese învăluită de talentul său înnăscut în arta negocierilor. Acum, Americom aparţinea companiei Trace Walker Investments.

Depăşise un hop, mai avea încă două. Claire supravieţuise conferinţei. Acum, dacă putea termina şi cu acel cocteil şi dacă trecea cu bine şi de noaptea pe care trebuia s-o petreacă singură cu Trace într-un apartament

la mansardă, se putea considera graţiată.

Cu toate că avea propriul ei dormitor, dormitul cu numai un perete între ei îi părea destul de riscant lui Claire. Răsuflă greu şi se forţă să se gândească la altceva. Era femeie în toată firea şi putea să-şi poarte singură de grijă.

În afară de asta, avea câteva ore să se pregătească pentru lunga seară care o aştepta. Şi avea s-o facă oricum cât mai lungă cu putinţă, era de la sine înţeles. Avea să tărăgăneze şederea la cocteilul acela până când avea să fie absolut evident că se lăsase noaptea. Până când ajungeau la apartamentul din mansardă, amândoi aveau să fie atât de obosiţi încât niciunul nu avea să-şi dorească nimic altceva decât să doarmă.

Claire zâmbi, forţând o veselie pe care nu prea o simţea. Cel puţin, avea un plan. Orice plan era mai bun decât niciunul.

Cumva, trebuia să fie bine.

* * *

Cu siguranţă, Trace nu se simţea bine. Mai avusese puţin şi făcuse stop cardiac în clipa în care Claire apăruse arătând – cercetă rapid mulţimea până când o găsi încă o dată – în felul acela. Privirea lui alunecă de-a lungul trupului ei suplu. Rochia neagră pe care o purta nu semăna deloc vestimentaţiilor pe care le adoptase în ultima săptămână la birou. Rochia din seara aceea era rafinată, elegantă, avea clasă – poate chiar puţin prea rezervată, însă satinul îi atingea formele aproape mângâindu-i-le. Linia modestă a gâtului nu etala nimic, însă Trace cunoştea perfecţiunea netedă a pielii ei de culoarea fildeşului, generozitatea sânilor ei. Curbe delicate descriau picioarele ei care păreau să nu se mai termine.

Claire îşi ridicase părul într-un aranjament lejer şi ondulat. Trace înghiţi în sec, imaginându-şi cum atinge buclele acelea moi. I-ar fi plăcut la nebunie să scoată acele care-l strângeau şi să-i elibereze părul mătăsos în jurul umerilor. Apoi ar fi sărutat pulsul care zvâcnea la baza încântătorului ei gât. Trace se dojeni de unul singur pentru

că se uitase din nou la ea, apoi îşi mută privirea în altă parte.

La naiba, nu-şi putea lua ochii de la afurisita aceea de femeie, chiar şi atunci când nu-l tortura cu formele ei sexy. Trace îşi termină băutura şi se îndreptă spre bar. Puse jos paharul şi se sprijini de tejghea ca să urmărească mulţimea care forfotea – sau, mai exact, spre absoluta lui consternare – pe Claire.

Barmanul îl privi în expectativă.

— Un scotch cu gheaţă, comandă el. Simţi cum i se răsuceşte o venă în falcă, văzând că bărbatul de lângă Claire pusese mâna pe spatele ei. O gloată de ticăloşi cu aere de cuceritori se lipiseră toată seara de ea, prezentând-o în stânga şi în dreapta, ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

— Mulţumesc, mormăi Trace când barmanul îi aduse băutura, apoi îşi căută imediat cu privirea partenera.

Parteneră?

De unde naiba scosese asta?! Aceasta nu era o întâlnire. Ci doar o altă întrevedere de afaceri. Doar că aceasta avea loc într-o sală pretenţioasă de bal, la primul etaj al unui hotel de cinci stele. Iar Claire nu era decât o angajată.

„Aşa”, aprobă în tăcere Trace. Şi săptămâna care trecuse nu şi-o petrecuse într-o permanentă alertă sexuală.

Neliniştit şi nerăbdător, Trace se deplasă prin mulţime încercând să se piardă. Se opri să vorbească puţin cu prima, apoi cu alta dintre cunoştinţele sale din lumea afacerilor a Dallasului. Indiferent de conversaţie, indiferent de poziţia lui în încăpere, privirea sa continua s-o urmărească pe Claire.

Bărbatul, cu sau, la fel de bine, fără companie, părea să graviteze în direcţia ei. Cu o personalitate de milioane de dolari şi cu un zâmbet care vrăjea, Claire îi hipnotiza pe toţi cei din jurul ei – inclusiv pe Trace. Din nefericire.

Oare femeia aceea ştia cât era de frumoasă?! Trace se întreba. În aceeaşi măsură, strălucire şi graţie. Sorbi din scotchul său, lăsându-se în voia căldurii declanşate de

acesta.

Claire îi surprinse privirea şi-i zâmbi. Trace simţi cum fierbinţeala micşorează distanţa dintre ei. Corpul lui agoniza de dorinţă. Se întoarse brusc cu spatele la ea.

La naiba!

Nu voia să simtă, setea aceea.

Avea nevoie de încă ceva de băut. Dacă voia, Trace putea bea încă un pahar şi poate chiar încă unul după aceea, din moment ce nu era necesar să conducă. Niciodată nu băuse nici măcar o bere, dacă trebuise să conducă. Dacă n-ar fi băut în noaptea aceea.

Sub nicio formă nu avea să-şi lase gândurile să alunece în direcţia aceea. În plus, în seara aceea nu trebuia să-şi facă grij. Camera lui era cu cincisprezece etaje mai sus, singurul drum pe care trebuia să-l facă era cu liftul. dacă funcţiona. Trace zâmbi pentru sine când îşi aminti cum Claire se plânsese când trebuiseră să coboare scările ca să ajungă în sala de bal. Cum era posibil ca toate cele trei lifturi ale unui hotel de cinci stele să fie stricate în acelaşi timp? După ce coborâseră zece etaje, Trace simţise dorinţa copleşitoare de a o ridica şi a o arunca pe umărul său, ca s-o poarte restul drumului, şi asta doar ca s-o facă să tacă. Dar n-o făcuse. Ştiuse fără niciun dubiu că, dacă în seara aceea avea să-şi pună braţele în jurul ei, avea să-şi piardă şi bruma de autocontrol care-i mai rămăsese.

Sunetul dulce al râsului lui Claire ajunse la urechile lui şi privirea-i fu din nou acaparată de femeia care-l înnebunea de fiecare dată când o vedea.

La naiba!

Avea nevoie de încă ceva de băut.

* * *

Până la miezul nopţii, Trace depăşise limita autoimpusă şi învârtise atât băutura aceea, încât în loc de scotch cu gheaţă, acum arăta şi avea gust de apă. Un sentiment cald îl învăluise şi se simţea mult mai relaxat şi mai dezinhibat decât fusese de prea mulţi ani. Îşi dorea ca naiba să plece, însă Claire părea încă vrăjită de mulţimea care aluneca uşor.

Toată seara, Claire fusese în centrul atenţiei. El urmărise cum bărbaţii îi atinseseră, unul după altul, braţul sau umărul sau spatele. Nu păruse s-o deranjeze, şi lui Trace nu prea îi picase bine. Desigur, după o vreme şi după încă un pahar cu scotch, se împăcase cu ideea. La fel ca şi Annette. Şi ea fusese întotdeauna sufletul petrecerilor. Urâse viaţa alături de el, o suportase doar pentru renume şi pentru fala de a fi căsătorită cu o vedetă.

Trace strânse atât de tare din dinţi, încât îl duru falca. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Povestea aceea se încheiase de mult. Nimeni n-avea să-l mai rănească vreodată aşa. Nimeni.

Când, în sfârşit, Claire se dezlipi din mijlocul fanilor ei, se îndreptă în direcţia lui. Oare mai era cineva pe Pământ care să meargă în felul acela?! în ceaţa declanşată de alcool încolţi dorinţa, coborând în partea inferioară a corpului său.

— Bună seara, spuse ea cu o voce care-i anulă orice armă patetică de apărare care-i mai rămăsese.

— Bună seara, îi răspunse, refuzând s-o privească în ochi.

Trace se încordă când ea se ridică pe vârfuri şi se înclină ca să-i şoptească la ureche.

— Dacă pe mine mă aşteptaţi, sunt gata să plecăm oricând sunteţi gata. Respiraţia ei caldă, cu aromă de vin, îl puse pe jar.

Fără urmă de ezitare, Trace se dezlipi de bar, spuse noapte bună şi se îndreptă spre hol. Claire veni în urma lui, descotorosindu-se politicoasă de un ultim admirator mai insistent.

Trace îşi reprimă copleşitorul impuls de a-i spune tipului să dispară. Dar n-avea să-i dea satisfacţia aceea lui Claire. Când ajunseră în dreptul liftului, el apăsă butonul de chemare şi aşteptă cât putu de răbdător, ştiind că ea era chiar alături.

— Slavă Domnului că lifturile funcţionează din nou, spuse Claire, sunând puţin obosită, cu toate că arăta la fel de bine ca la începutul serii. Jur că mai degrabă mi-aş fi

petrecut noaptea pe o canapea din hol, decât să urc din nou scările acelea.

Trace nu spuse nimic. Nu voia să-i vorbească şi mai ales s-o privească.

Uşile se deschiseră şi intrară împreună în cabina luxoasă.

Singuri.

Trace apăsă butonul pe care scria şaisprezece şi se poziţionă cât putu de departe de ea. Parfumul de iasomie care părea să emane întotdeauna de la ea îl învălui şi-l strânse, presând aerul din plămânii lui şi forţându-l să inspire încă şi mai mult din ispititoarea aromă. Trace îşi încordă fălcile şi trecu metodic din nou în revistă numerele vehiculate la negocierea din ziua aceea. Orice ca să-şi distragă atenţia de la ceea ce se gândea cu adevărat. Avea să le revizuiască şi în ordine inversă. Cu siguranţă că asta îi va lua gândul de la femeia dulce-mirositoase de lângă el.

Urcau în linişte. Aerul devenea din ce în ce mai dens din cauza tensiunii pe care Trace o simţea, în ciuda numerelor care i se învârteau prin cap. Refuza cu tărie să privească în direcţia ei. La naiba, dacă o făcea, probabil că nu se mai putea abţine.

Liftul sări, apoi încetini la viteza unui melc, se cutremură un moment şi se opri.

— Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? ceru explicaţii Claire, fără a se adresa neapărat lui. În vocea ei era o notă temătoare.

Trace îşi împreună sprâncenele şi se concentră asupra panoului de control. Apăsă încă o dată butonul pentru ultimul etaj. Se declanşă o sonerie de alarmă care avu asupra lui acelaşi efect ca şi pronunţarea sentinţei de condamnare la moarte a unui prizonier. Trace răsuflă greu. Erau blocaţi între etaje.

Blocaţi.

Împreună.

Singuri.

Capitolul 5

„Oh, nu!” gemu în gând Claire, forţându-se să nu

ţipe. Inspiră adânc, încercând să potolească anxietatea care-i îneca gâtul, veni lângă Trace şi apăsă încă de câteva ori butonul de deschidere.

Nu se întâmplă nimic.

Simţi cum frica i se strecoară prin vene, trimiţându-i fiori ca de gheaţă.

— N-are niciun rost, mormăi Trace, la fel de neprietenos şi de distant cum fusese toată seara.

Claire se întoarse să-l privească, incapabilă să controleze ieşirea nervoasă la care ar fi preferat ca el nu fie martor.

— De unde ştiţi? se interesă ţâfnoasă, pe un ton ridicat, în ciuda eforturilor ei disperate de a-l menţine calm.

Trace îşi dădu ochii peste cap şi clătină din cap.

— Nu-i nevoie să fii om de ştiinţă ca să-ţi dai seama că liftul nu se mai mişcă şi că a încetat să mai răspundă la comenzile de pe panou.

— Ei bine, dacă sunteţi atât de inteligent, atunci de ce nu faceţi ceva?

— Nu avem ce face decât să aşteptăm, spuse el atât de calm, încât lui Claire îi veni să urle.

Telefonul de urgenţă sună înainte ca ea să mai poată spune ceva care să demaşte faptul că-şi pierdea uşor cumpătul. Trace smulse uşa micuţă din oţel şi ridică receptorul.

— Da, mârâi el.

Ascultă câteva secunde care lui Claire i se părură nesfârşite. Se concentră asupra puterii pe care profilul lui o declanşa în timp ce vorbea, cu toate că nu era atentă de fapt la ceea ce spunea.

Încet, cu mare efort, Claire recapitulă motivele pentru care nu trebuia să se alarmeze. Cu siguranţă, serviciul de întreţinere al hotelului avea să facă tot posibilul să-i scoată cât mai repede de acolo. Raţiunea îi spunea să totul avea să fie bine. Faptul că era conştientă unde se afla şi cu cine nu lăsa nicio cauză raţională pentru o altă reacţie în afara acceptării situaţiei cu calm. Dar o

frică adânc înrădăcinată, care nu avea nimic de-a face cu logica sau cu raţiunea, îi dicta altceva.

Trebuia să iasă de acolo!

Claire pur şi simplu nu putea suporta să stea închisă, indiferent de circumstanţe.

— Ce-au spus? întrebă ea când în cele din urmă Trace puse la loc receptorul. Claire ura tonul exaltat şi plângăcios al vocii ei.

De ce nu urcase pe scări? Ştiuse că lifturile avuseseră probleme. La serviciu, urca întotdeauna pe scări atunci când liftul se defecta – şi încă multe zile după disfuncţionalitate, alegea tot scările. Dar în seara aceea, Claire nu putuse face faţă să urce şaisprezece etaje cu tocurile acelea stupide şi în rochia aceea strâmtă, ştiind că Trace Walker era chiar în spatele ei, în fiecare clipă.

Oh, la naiba! Până la urmă, de ce acceptase să facă această călătorie stupidă?!

Şi de ce Trace se uita la ea în felul acela? Putea foarte bine să vadă că era pe punctul de a-şi pierde jalnicul control.

— O să pornească în curând, aşa că relaxaţi-vă. El vorbea rar, alegându-şi cuvintele cu grijă, ca şi cum ar fi fost un copil incapabil să înţeleagă nişte instrucţiuni simple.

— Să mă relaxez?! ţipă ea. Nu pot să mă relaxez aşa, pur şi simplu. De data aceasta, se pierduse. Claire văzu în ochii lui Trace o scânteie plăpândă de îngrijorare. Se forţă să se liniştească. Eu. am o problemă cu spaţiile limitate.

— Sunteţi claustrofobă? întrebă el, încruntându-se.

— Nu. nu tocmai. Căută pe bâjbite o altă explicaţie. Nu mă deranjează spaţiile închise, atâta timp cât ştiu că pot ieşi oricând vreau. Problema mea nu este să ies, ci faptul că sunt prinsă. Claire răsuflă tremurând şi se strădui să-şi reţină lacrimile. Absolut, nu avea de gând să se facă şi mai rău de râs, decât se făcuse deja!

Nu avea să plângă.

Dacă ar reuşi să se oprească din tremurat, se putea să-i iasă. Putea arăta calmă, chiar dacă nu aşa simţea. Mai

făcuse asta în faţa camerelor de luat vederi şi a mii de oameni. Îşi împreună mâinile şi le strânse cu putere, concentrându-se să potolească tremurul. Putea face asta!

Trace o privi de aproape – de prea aproape. Îngrijorarea din ochii lui creştea de fiecare dată când Claire inspira greu şi superficial. Încerca să respire mai adânc, mai încet.

— O să pornim din clipă în clipă. Între timp, vă ajută dacă respiraţi încet şi adânc?

Oare ce credea că făcea ea? Dacă ar fi ajutat-o, n-ar fi fost nevoie s-o întrebe. Claire îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă rebelă de păr şi încercă să înlăture umezeala care îi umpluse din nou ochii.

— Nu, murmură ea. Vocea ei suna atât de stinsă şi de înspăimântată, încât de-abia dacă o recunoscu ea însăşi. Cum era posibil ca un incident neplăcut din copilărie s-o aducă din punct de vedere emoţional la pământ, după douăzeci de ani?

Claire putea încă simţi mirosul de mucegai din pivniţa bunicii ei. Stătuse ore întregi ghemuită într-un colţ, în întuneric, plângând, până când cineva să-şi dea seama că lipsea. Nesuferita ei verişoară, Sheila, o închisese într-adins acolo şi apoi plecase de acasă. Chiar şi acum, de fiecare dată când o vedea pe Sheila, Claire simţea o nevoie nestăpânită de a o pocni.

Claire cercetă din nou interiorul cabinei de lift. Nu semăna în niciun fel cu pivniţa bunicii ei, dar rezultatul final era acelaşi – nu putea ieşi. Se cutremură şi-şi strânse braţele în jurul taliei.

— Uitaţi, spuse Trace. O privi fix şi ochii lui erau scăldaţi de o lumină caldă şi plină de compasiune. Totul va fi bine.

„Oh, Dumnezeule, ai milă!”, aproape strigă Claire. Dacă bărbatul acela de oţel simţea compasiune, însemna că trebuia să arate de-a dreptul patetic.

Trace îşi trecu mâna peste umerii ei şi o sprijini de perete, gândindu-se, evident, că era posibil să se prăbuşească. Îşi strecură mâinile în buzunare şi-i zâmbi ca

s-o liniştească. Ce-ar fi să vorbim despre ceva? Ştiţi, ca să nu vă mai gândiţi la încurcătura asta.

Claire scutură din cap, din ce în ce mai agitată.

— Nu cred c-o să meargă.

— Ei bine, încercăm oricum. Trace se gândi o clipă, apoi întrebă: V-a plăcut petrecerea din seara asta? Cu siguranţă, aţi părut că vă simţiţi foarte bine.

— A fost frumos, reuşi să spună ea, în ciuda nodului pe care-l simţea în gât. Vorbitul nu ajuta deloc – nimic nu ajuta.

Trebuia să iasă cumva de acolo!

Trace încuviinţă din cap.

— Suficient de frumos, presupun.

— Puteţi să sunaţi de la telefonul acela? întrebă Claire, isteria devenind din ce în ce mai pronunţată, obligând-o să acţioneze.

Trace ignoră întrebarea ei.

— Dar întâlnirea? V-a plăcut? insistă cu privirea lui caldă şi albastră, hotărât să obţină un răspuns.

Claire ridică uşor un umăr. Încercă să se concentreze asupra întrebării lui despre întâlnire, însă gândurile îi fură din senin invadate de imagini care-i distrăgeau atenţia. Trace fără cămaşă. Fără pantaloni. Boxeri de mătase de un bleumarin profund.

— Hm. a fost în regulă, presupun. Nu-l putea privi acum. O licărire abia simţită de căldură îi străbătu trupul la amintirea fanteziei care o ţinuse ocupată în timpul celei mai mari părţi a întâlnirii din dimineaţa aceea.

— Dacă am uitat să menţionez mai devreme, aţi făcut o treabă bună în locul lui Gabe.

Claire încuviinţă din cap. Simţi un alt fior de căldură, accelerându-i pulsul. Primul compliment pe care-l primea de la Trace Walker. O! Abia dacă-i venea să creadă. Desigur, el băuse

— Poate că cel care vorbise fusese alcoolul.

— Mulţumesc, spuse ea cu o blândeţe pe care nu intenţionase s-o manifeste.

Trace zâmbi cunoscător şi foarte masculin.

— Cu toate acestea, cred că spre sfârşit v-aţi plictisit.

Claire zâmbi şi ea.

— Doar puţin, recunoscu ea. Dumnezeu s-o ajute, oare ce-ar fi gândit el dacă ar fi ştiut că-l dezbrăcase cu imaginaţia ei neliniştită?!

— Mi-a fost foarte greu să mă concentrez la ceea ce trebuia să spun şi să mă descurc cu faptul că mă studiaţi ca şi cum aş fi avut ceva între dinţi. Îşi duse mâna la falcă, luând o poziţie contemplativă. Mă întrebam mereu ce gândeaţi.

Gâtul şi obrajii ei se înroşiră.

— Eu. nu făceam decât să vă admir talentul de negociator. Un alt fel de căldură se născu acum înăuntrul ei, însă îndreptat în direcţia opusă. Sunteţi foarte bun în ceea ce faceţi.

— Am făcut ceea ce am venit să fac. Expresia feţei i se schimbă instantaneu. Dispărură prietenia. Îngrijorarea, în ochii lui albaştri rămânând numai o umbră rezervată. Se părea că lui Trace nu-i plăceau complimentele.

— Dar sunteţi atât de agil în negocieri. În încheierea contractelor, continuă Claire în ciuda schimbării lui de atitudine. Trebuie să vă placă într-adevăr. Vreau să spun că păreaţi ca la dumneavoastră acasă la masa de conferinţe. Mult mai mult decât la petrecere.

Trace îşi propti mâna de perete, lângă capul ei. Privirea lui deveni rece şi distantă.

— Am învăţat pe pielea mea, cu mult timp în urmă, să nu mă las condus de sentimente. Nici nu-mi place, nici nu-mi displace ceea ce fac. pur şi simplu fac.

Claire întâlni privirea şi i-o susţinu, oricât de dificil îi fu. Ce trist că un bărbat care odinioară evocase, prin muzica lui, prin vocea lui, o asemenea profunzime a sentimentelor, acum nu-şi mai permitea sieşi acea plăcere.

— Dar dumneavoastră, în mod special, nu v-a plăcut petrecerea, nu-i aşa?

— A fost o petrecere ca oricare alta, rosti el sec.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Trace expiră, pierzându-şi răbdarea.

— Ce v-a lăsat impresia că nu mi-a plăcut petrecerea, domnişoară Carson?

— Nu v-aţi amestecat aproape deloc şi aţi băut foarte mult.

— Poftim? Se uită la ea şi pe faţa lui se prefigurară primele semne ale furiei.

Fără să se înfricoşeze, Claire adăugă:

— Ei bine, toată seara aţi sprijinit barul.

— Insinuaţi că am băut prea mult?

Dacă în momentul acela ar fi putut să dispară prin perete, ar fi făcut-o. În faţa privirii lui întunecate şi a poziţiei lui intimidante, Claire simţi nevoia să fugă mâncând pământul.

— Nu insinuam nimic, domnule Walker. Am făcut o simplă afirmaţie.

— Vreau să vă anunţ că îmi controlez perfect facultăţile, spuse el pe un ton jos şi periculos.

— Sigur că aşa este, încuviinţă ea, încercând să calmeze furtuna care se năştea în ochii lui. Dar tot sunt de părere că nu v-aţi simţit bine.

Trace o privi îndelung înainte să-i vorbească. Un amestec ciudat de emoţii îi străbătu trăsăturile, durere, tristeţe şi apoi confuzie. În cele din urmă, ridică din umeri, aproape în defensivă.

— Nu a făcut nimic pentru mine, în niciun sens. Astfel de evenimente sunt un rău necesar pe care trebuie să-l îndur din când în când. Adevărul este că nu mi-a plăcut niciun aspect al acestei călătorii.

— Nu v-a plăcut nimic? întrebă Claire, experimentând o nevoie bruscă şi irezistibilă de a-l atinge ca să vadă dacă putea simţi toată tensiunea care vibra în el. Radia din ochii lui, de pe faţa lui şi din poziţia lui încordată.

Privirea lui căzu pe buzele lui Claire şi poposi acolo.

— Nimic, spuse el.

Claire simţi, mai mult decât văzu, aproape imperceptibila lui mişcare. Se aplecase mai aproape, căldura respiraţiei lui revărsându-se asupra buzelor ei.

— Minţiţi, şopti Claire, şi ochii ei se fixară asupra gurii lui.

— Ştiu, şopti la rândul lui. Trace se apropie încet, până când buzele lor se atinseră doar. Apoi se opri. Senzaţia era incredibilă şi extrem de erotică. Inima lui Claire tresări drept răspuns.

Încet, cu grijă, Trace îi mângâie buzele. Ea îşi aşeză palmele pe pieptul lui şi-i simţi inima bătând cu putere. Claire se deschise atingerii lui şi el aprofundă sărutul cu aceleaşi mişcări lente şi iscusite. Gustul bărbatului acestuia şi al scotchului o invadă, înnebunind-o de dorinţă.

Mâinile lui Trace alunecară de-a lungul peretelui şi poposiră pe umerii ei. Degetele lui alergară pe pielea ei şi-i cuprinse cu mâinile faţa. Se sprijini de ea, presând dovada dorinţei lui de trupul ei. Claire gemu, dându-şi seama cât de afectat era Trace. Doamne, cum îl dorea! Dintr-odată, nu-i mai păsa dacă liftul avea să se mai mişte vreodată. Gândul de a face dragoste cu Trace chiar acolo, chiar atunci, trecea peste orice.

Trace o trase mai aproape şi-i aplecă uşor capul pe spate ca s-o sărute şi mai adânc. Atingerea lui rămase blândă, deşi dorinţa aproape exploda între ei, insistentă şi nerăbdătoare.

Liftul porni cu o mişcare bruscă, zguduită.

Trace se retrase. Răsuflă furios şi o ţintui îndelung cu privirea.

— Nu putem face asta în continuare, domnişoară Carson, spuse el, însă tonul său nu era convingător deloc. Îşi trecu pentru ultima oară degetul mare peste buza ei de jos.

— Pentru că nu vrei să recunoşti că ai sentimente? întrebă pe nerăsuflate Claire. Că vrei pe cineva?

Privirea lui se linişti. Pasiunea pe care o văzuse acolo, numai cu câteva secunde în urmă, dispăruse, ca şi cum n-ar fi fost nicicodată.

— Nu te pot avea.

— Asta nu e o decizie pe care trebuie s-o iau eu? Claire îl atinse. Uşor, provocator. O simplă mângâiere a

obrazului. Dacă eu nu mă pot preface că între noi nu se întâmplă nimic, tu cum poţi?

Regretul şi durerea străbătură încet frumoasele lui trăsături, apoi fiecare linie şi fiecare unghi deveniră de piatră. Trace o privi hotărât.

— N-am să las să se întâmple asta.

Liftul se opri din senin şi uşile se deschiseră. Trace îi dădu drumul, apoi se întoarse şi plecă fără să se uite înapoi.

Claire privi tulburată în urma lui un moment, înainte de a ieşi de sub vraja în care alunecase. Părăsi în grabă liftul, ca uşile să nu se închidă şi să rămână înăuntru. Cu siguranţă, bărbatul acela ştia cum s-o facă să uite de orice – inclusiv de lifturile blocate.

* * *

Mult după ce se dusese la culcare, Claire îl auzi pe Trace plimbându-se. Mersul fu întrerupt o singură dată de zgomotul unui cub de gheaţă aruncat într-un pahar. Şi apoi, după o perioadă care păru să dureze la infinit, plimbatul se opri definitiv.

Închizând ochii, Claire îşi dori ca sentimentul acela sâcâitor de vinovăţie să dispară. Nu voise decât să vadă dacă era capabil de vreo emoţie. Dacă recunoştea ce simţea – o atracţie clară care se născuse între ei. Că era sau nu dorită, era acolo şi pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai puternică.

Ei bine, primise răspunsul pe care-l căutase. Durerea, vie şi ascuţită, strălucise în ochii lui suficient încât Claire să descopere bărbatul chinuit care se ascundea în spatele imaginii încrezătoare şi preocupate doar de afaceri pe care Trace Walker o prezenta întregii lumi. Nu era deloc rece şi lipsit de suflet, şi nici lipsit de imaginaţie. Claire avea puternica suspiciune că el simţea lucrurile mult prea profund.

Dar cum putea ea să dărâme vreodată zidul pe care el îl construise în jurul său? Avea nevoie – voia – mai mult decât o imagine de o secundă a adevăratului Trace.

Claire se întoarse pe-o parte. Făcându-i-se dintr-

odată frig, trase aşternutul până sub bărbie. Ce fel de persoană devenise? Era chiar mai rea decât credea Trace. Claire voia să cunoască cele mai intime sentimente ale lui, indiferent cât de dureroase erau. De ce? De ce să se deranjeze? Imediat ce obosea s-o pedepsească forţând-o să-i fie secretară, nu avea să-l mai vadă niciodată.

Numai dacă.

Scrisori şi telefoane în legătură cu serialul despre Trace Walker luaseră cu asalt postul. Şi Claire voia să le facă pe plac telespectatorilor ei. Şi voia ca viaţa ei să revină la normal. La felul în care era. Înainte de Trace Walker.

Şi, dincolo de toate acestea, indiferent cum încerca să nege, voia să-l cunoască pe Trace Walker. Să-l cunoască în intimitate. Să-l atingă. s-o atingă. Dumnezeule, îl dorea!

Cât timp trecuse de când dorise un bărbat atât de mult cum îl dorea pe noul ei şef? Se concentrase atât de mult asupra carierei în ultimii ani, încât i se părea că trecuse o viaţă de om.

„N-am să las să se întâmple asta”. Claire se încruntă, amintindu-şi ultimele lui cuvinte din seara aceea. Oare chiar atât de rău îl rănise cu montajul pe care deja îl făcuse, încât nu exista nicio şansă să mai îndrepte ceva? Claire se ridică în pat. I se strânse inima la gândul că, în afara dorinţei de răzbunare, Trace nu simţea nimic pentru ea.

Claire fusese dintotdeauna genul de femeie căreia îi plăcea să fie agreată de toată lumea. Ştia că Trace Walker o dorea din punct de vedere fizic, dar altfel, putea măcar s-o tolereze? Oare nu reprezenta nimic mai mult decât un detaliu în mediul lui perfect controlat?

Asta era concluzia finală. ar fi trebuit s-o ştie până în momentul acela.

Claire se dădu jos din pat şi se plimbă prin cameră. Avea nevoie de o mască pentru ochi. Nu se putea răsuci de pe-o parte pe cealaltă toată noaptea. Deschise uşa de la dormitorul ei şi cercetă holul. El avusese grijă să lase o lumină aprinsă. Uşa de la camera lui era întredeschisă.

Claire se deplasă în linişte spre bar şi studie raftul cu sticle până când găsi una tentantă. Brandy de persici. Îşi turnă în pahar şi bău pe nerăsuflate. Lichidul de culoarea chihlimbarului o ardea pe gât, dar n-o deranja, ştiind că în curând avea să se instaleze o senzaţie de căldură şi de relaxare.

Îşi trecu mâinile prin păr şi se gândi o clipă să se întoarcă înapoi în pat. În loc de asta, se aşeză pe canapea şi-şi puse mâinile în poală. Cămăşa de noapte din mătase roz se simţea rece pe pielea ei. Ar fi putut să-şi ia halatul. Dacă se trezea Trace? Nu, se decise Claire. Probabil că băuse suficient cât timp colindase pe acolo, încât acum cu siguranţă că dormea ca un copilaş. Claire simţi cum ameţeala caldă şi plăcută pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Poate că şi ea avea să adoarmă repede.

Privirea îi căzu pe servieta lui Trace lăsată deschisă pe masa din faţa ei. Mâzgălise câteva notiţe pe un carneţel. Curajos şi graţios, scrisul lui era uimitor de frumos pentru un bărbat. Claire atinse cuvintele de pe hârtie, întrebându-se cum era să-l atingă pe el atât de liber. Să-l citească atât de uşor ca pe cuvintele pe care le scrisese.

Trebuia să se ducă la culcare. Nu era o mişcare prea inteligentă să stea acolo şi să viseze la bărbatul de dincolo de uşa abia deschisă. El n-o voia. Şi oare ea îl voia cu adevărat?

Trace se ascundea prea mult. Încă nu se vindecase. Tragicul lui trecut – îşi dorea să fi ştiut mai multe detalii – îi lăsaseră cicatrice adânci. Nu avea dorinţa de a simţi. Aşa că de ce ţinea neapărat să-l provoace s-o facă? De ce şi-ar dori un astfel de bărbat?

Nu-şi dorea!

Acesta era răspunsul corect. În momentul acela al vieţii ei, nu avea nevoie de el şi nici de alt bărbat, îşi repetă în minte. Avea o carieră – nu avea nevoie de o relaţie.

Claire se ridică de pe canapea şi oftă frustrată. Porni spre camera ei, însă o forţă asupra căreia nu avea niciun

control o îndreptă spre uşa lui Trace.

„Du-te la culcare, Claire, nu trebuie să-l verifici. E băiat mare. N-are nevoie de tine. Şi nici nu te vrea, ca urmare”.

Deschise ochii mari şi-şi comandă sieşi să se mişte, însă nu putu. Ca şi cum ar fi avut propria ei voinţă, mâna ei atinse uşa lui Trace şi-o împinse încet ca să poată vedea înăuntru. Înăuntru se răspândea o lumină caldă, aurie. Inima îi bătea cu putere. Era prea stupid ca să poată exprima în cuvinte!

Trace era întins pe spate în pat, aşternutul răvăşit abia dacă-i acoperea partea de jos a corpului. Oh, Dumnezeule! Chiar avea boxeri bleumarin, exact aşa cum îşi imaginase.

Claire strânse din buze şi lăsă ca privirea să-i zburde în voie peste torsul lui. Braţele puternice şi musculoase erau ridicate deasupra capului, odihnindu-se pe marginile pernei pufoase. Pe frunte îi stătea o şuviţă ciufulită de păr negru şi des. Pieptul i se ridică şi cobora ritmic. Umerii lui laţi şi pieptul se îngustau spre talie. Coapsele lui Claire începură să tremure când zări pâlcul de păr care răsărea deasupra bâtei boxerilor.

Claire îşi masă braţele, mişcare ce-i încălzi pielea, în ciuda aerului condiţionat. Cu toate că înăuntrul ei se revărsau valuri de căldură, pielea ei era inexplicabil de rece. Oricât de bine arăta Trace întins acolo, pe jumătate dezbrăcat, Claire era sigură că şi lui îi era frig. Cel puţin, putea să-l învelească. Evident, el pierduse de mult contactul cu lumea.

Intră pe vârfuri înăuntru şi rămase o vreme la capătul patului, încercând să adune suficient curaj ca să facă ceea ce decisese că trebuia. Claire trase cu blândeţe aşternutul la o parte. Mâinile îi înţepeniră brusc şi ochii i se deschiseră larg la vederea apogeului lui. Nu încăpea nicio îndoială. Când îşi putu, în sfârşit, dezlipi privirea de la partea corpului său care o făcea să se simtă caldă, poposi asupra coapselor lui puternice. Musculoase şi presărate cu păr negru, Claire îşi putea imagina acele

picioare lungi împletindu-se cu ale ei. Cu mâini tremurânde şi cu sângele huruindu-i în urechi, Claire întinse aşternutul peste el.

Incapabilă să se controleze, se aşeză pe marginea patului ca să se desfete cu frumuseţea chipului său. Linii şi unghiuri, umbre şi lumini, întruchipa cu fiecare centimetru perfecţiunea masculină. Gene negre şi dese îi atingeau obrajii. Buze pline şi hotărâte, făcute să sărute, care se puteau destinde în cel mai sexy zâmbet pe care-l văzuse vreodată. Claire ştia că era timpul să se întoarcă în propriul ei pat, dar în momentul acela se simţea incredibil de în siguranţă. Era nevoie de mai mult decât să stea pe marginea patului ca să-l trezească pe Trace din somnul adânc, indus de alcool.

Şuviţa de păr care-i stătea rebelă pe frunte o ispitea în aşa fel încât nu putea nici să nege, nici să-şi restabilească ritmul respiraţiei. Claire ezită, apoi întinse mâna ca s-o dea pe spate. Textura moale îi făcu degetele să tremure de nevoia de a-şi trece mâinile prin părul lui des şi negru, aşa cum o făcuse vineri, când se sărutaseră. Amintirea senzaţiei părului lui printre degetele ei o făcu să tremure de dorinţă.

Mâna ei pluti ezitantă aproape de chipul lui, înainte să permită degetelor plăcerea suplimentară de a atinge uşor obrazul lui umbrit de barbă. Senzaţia îi declanşă un curent electric prin întregul trup. Trasă conturul fălcii lui, dorindu-şi mai mult decât orice pe lume să-şi poată pune buzele acolo. Sunetul aspru al bărbii lui sub atingerea ei era incredibil de erotic, dându-i curaj să continue. Mâna îi alunecă pe gâtul lui, apoi prin părul mătăsos de pe piept. Corpul lui era atât de ferm, lucios şi cald, atât de cald.

Complet vrăjite de senzaţia de a-l simţi, degetele ei mângâiară pieptul plat al lui Trace. Claire gemu şi-şi retrase mâna.

Trebuia să plece de acolo.

Acum.

Chiar acum.

Înainte ca trupul ei să reacţioneze la comanda

creierului de a se mişca, Claire fu capturată de braţe puternice şi, cu o manevră iscusită şi plină de forţă, se trezi sub Trace, în patul lui. Gemu de plăcerea pură de a-i simţi greutatea deasupra ei şi masculinitatea presând între picioarele ei. Claire se luptă cu nevoia instinctivă de a se arcui sub el.

— Ce crezi că faci, Claire? spuse el aspru, gura lui aproape atingând-o pe a ei. Îşi lăsă greutatea în coate şi-o privi. Mâinile lui se sprijineau pe pernă, de-o parte şi de alta a capului ei.

— Îmi pare rău, reuşi Claire să spună, imediat ce putu să inspire o gură din atât de necesarul aer. împinse peretele de muşchi al pieptului lui. Lasă-mă să mă ridic.

El tremură la atingerea ei.

— Nu te mişca, mârâi el şi febra din ochii lui se înteţi. Un muşchi i se încordă în falcă. Asta vrei? O privi în ochi şi-şi presă şoldurile de ale ei.

Da! da! strigă corpul ei.

Claire îşi reprimă scâncetul de dorinţă.

— Nu. Eu. te rog, lasă-mă să mă ridic, Trace. Aşternutul subţire din mătase care-i separa nu deghiza în niciun fel căldura pasională emanată de trupurile lor.

Trace înghiţi în sec. Privirea îi căzu pe buzele ei şi lăsă să-i scape o răsuflare tremurată. Ţesătura fâşâi când Trace strânse şi mai tare perna.

— Nu mă tenta, Claire.

În timp ce vorbise, buzele lui aproape că le atinseseră pe ale ei. Claire trebuise să-şi folosească tot autocontrolul ca să nu-şi ridice gura spre a lui şi să întregească astfel contactul. Să guste ce avea el de oferit, de bunăvoie sau nu. împinse în pieptul lui, de data aceasta mai cu putere, spunându-şi sieşi să refuze. Să-i spună puţin mai hotărâtă să se oprească, însă cuvintele nu-i ieşiră.

— Poate că tu crezi că mă vrei, dar nu-i aşa, şuieră el. Nu am nimic să-ţi ofer.

— Trace, murmură ea, dorindu-l cu disperare şi simţindu-se înfricoşător de nesigură de felul în care

trebuia să procedeze. El scutură din cap, evident fiind faptul că siguranţa pe sine îi dispărea încetul cu încetul.

— Şi nici eu nu te vreau. Privirea îi căzu încă o dată pe buzele ei, apoi se ridică de deasupra ei şi din pat. Se opri în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Rămase acolo, uitându-se tăcut în podea, cu mâinile în şoldurile acoperite în mătase bleumarin.

Golită pe dinăuntru şi fiindu-i frig, Claire se rostogoli până la marginea patului şi se ridică. Închise ochii şi se calmă, apoi se ridică în picioare. Chiar şi umilinţa de a şti că numai că nu se aruncase asupra lui, în pat, şi că fusese respinsă, nu putea potoli nevoia care palpita în tot trupul ei. Adunându-şi tot curajul, Claire făcu cei câţiva paşi necesari ca să poată ajunge în raza de bătaie a braţelor lui Trace.

Îi privi spatele lat şi-şi încleştă pumnii ca să nu întindă mâinile să-l atingă.

— Îmi pare rău, Trace. N-am vrut să se întâmple asta. Nu voiam decât sa.

— Du-te, Claire, spuse el aspru. Nu vreau ca unul dintre noi să facă o greşeală, şi eu sunt periculos de aproape de asta.

Claire se întoarse şi plecă. Trânti în urma sa uşa dormitorului ei şi se aruncă în pat. Oare la ce se gândise când se dusese la el? îşi scuză acţiunea, permiţându-şi să creadă că singura ei motivaţie fusese să verifice dacă era bine. Să-l învelească. Să-l atingă.

Dumnezeule, nu era cu putinţă să se îndrăgostească de Trace Walker.

Capitolul 6

Claire intră în platoul de filmare şi flutură din mână, zâmbindu-le spectatorilor. Vinerea aceea era o zi foarte specială pentru emisiunea ei. Ca să nu mai menţioneze faptul că era extrem de recunoscătoare că nu-l vedea pe Trace. Toată săptămâna, lucrurile fuseseră mai mult decât ciudate. De fapt, se evitaseră reciproc, cu fiecare ocazie. Scena tensionată din camera de hotel stătea ca un zid între ei. Cu toate că era evident că Trace nu se simţea

confortabil în preajma ei, nu se oferise să încheie şarada cu secretara. Bărbatul era hotărât să meargă până la capăt.

Şi, ce era cel mai rău, Claire nu se putea împăca deloc cu ideea că, din momentul în care o elibera de „îndatoririle suplimentare”, probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată.

La naiba! Se implicase până peste cap. Nu-şi putea face acum griji pentru asta, avea de prezentat o emisiune. Dar, mai târziu, trebuia să găsească o soluţie. Cumva, Claire trebuia să se detaşeze emoţional de Trace Walker, sau lucrurile aveau să degenereze într-o situaţie mai mult decât neplăcută.

— Bună dimineaţa şi bine v-am găsit la cea de-a treia aniversare specială a emisiunii „Pulsul oraşului Nasheville”.

Urmă o lungă rundă de aplauze furtunoase. Claire zâmbi, iar fericirea şi emoţiile pe care le simţea îi alungară grijile în legătura cu Trace. Morris Tate, directorul executiv al reţelei, care îi făcuse odată curte, o sunase în dimineaţa aceea s-o felicite. Faptul că el o urmărea făcea ca emisiunea aceea să fie şi mai importantă.

— Astăzi avem un invitat foarte special, spuse Claire când aplauzele se stinseră. A avut o carieră de succes în muzica country, iar acum s-a îndreptat spre industria filmului. Rolul principal în fulminantul succes de box-office „Furia”, i-a adus lui Wade Hayes statutul de vedetă. Doamnelor şi domnilor, am plăcerea.

— Claire?

Claire rămase surprinsă când îl văzu pe Ron traversând scena cu un buchet luxuriant de trandafiri roşii.

— La mulţi ani, Claire. îi puse florile în braţe, cu un zâmbet larg pe buze. Publicul începu să aplaude zgomotos.

Claire clipi ca să-şi reţină lacrimile şi murmură un „mulţumesc”, în timp ce el o sărută pe obraz. Apoi, Ron salută publicul şi părăsi scena. Claire îşi şterse lacrimile care acum curgeau libere, stricându-i machiajul. Probabil că Wanda stătea în culise, muşcându-şi limba în faţa

monitoarelor.

Claire puse buchetul pe masa de lângă fotoliul ei şi se întoarse spre fanii care ovaţionau. „La asta”, îşi spuse, „trebuie să mă concentrez”. Viitorul ei. Nu-l putea lăsa pe Trace Walker s-o tragă în jos. Şi era foarte aproape să-i dăruiască inima acelui bărbat. Mult prea aproape.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă Claire cu o voce limpede, domnul Wade Hayes.

Sâmbătă seara, Claire bău cel de-al doilea pahar de vin, îl puse jos şi-l umplu din nou. Se uită fix la cutia de pe masa pentru cafea în care se găseau câteva din obiectele personale pe care le dusese sau le achiziţionase în ultimele două săptămâni la biroul ei de la TWI. Îşi îndreptă spatele şi duse paharul la buze.

Se terminase în sfârşit.

O făcuse, luase o decizie. Nu avea să se mai supună capriciilor lui Trace Walker. Claire se trezise hotărâtă în dimineaţa aceea. Curăţase apartamentul de la un capăt la celălalt. Şi dintr-odată, în timp ce curăţa furtunul duşului, se hotărâse. Micul joc de-a răzbunarea al lui Trace se încheia. Se distrase suficient. Făcuse duş şi se schimbase, apoi condusese până la el acasă, intrase mândră în biroul ei – cu o cutie în braţe

— Şi-şi strânsese lucrurile. Lăsase un bilet concis, în care scrisese simplu, „Demisionez”.

Gentry se perindase cu anxietate prin apropiere. Claire nu ştia dacă motivul era teama că luase ceva ce nu-i aparţinea sau că îi era frică de replica lui Trace la acţiunea ei.

Nici nu-i păsa. Se terminase.

Şi atunci, de ce naiba se simţea în felul acela?

Nu se temea că avea să fie concediată. Undeva, înăuntrul ei, nu crezuse niciodată că Trace ar fi făcut asta, cu atât mai mult acum, când îl cunoscuse mai bine. Lui Trace îi plăcea să pară lipsit de suflet, dar ea ştia că nu era aşa pe dinăuntru – unde conta. Oh, probabil că avea să facă scandal, să scoată abur şi să bolborosească nişte ameninţări faţă de Ron sau faţă de Jim. Dar n-avea s-o

concedieze.

În afară de asta, nu avusese de ales, trebuise să ia măsura aceea drastică. Claire puse paharul pe masă, închise ochii şi răsuflă cu greutate. Nu-şi putea lua gândul de la el. nu putea să nu-l dorească. Oricât de mult încerca, amintirea lui nu voia să dispară. Intensitatea din ochii lui. zâmbetul pe jumătate care înflorea pe buzele lui în rarele ocazii când îşi permitea să zâmbească. Închise ochii şi-şi aminti din nou senzaţia braţelor lui puternice în jurul ei, sunetul răguşit al vocii lui. Mirosul masculin, de argilă, care-i aparţinea numai lui.

Claire oftă din nou.

Nu aveau cu adevărat nimic în comun, în afara unei intense atracţii fizice. Trace nu avea niciun fel de respect pentru munca ei şi credea că în afară de a lui, nu exista nimic altceva. Lui Claire îi plăceau la nebunie petrecerile şi călătoriile, să descopere locuri şi lucruri noi. El ura să socializeze şi abia dacă ieşea din casă. El era un izolat, aşa cum ea era volubilă.

Chiar dacă şi-ar fi dorit o relaţie cu ea – ceea ce nu era adevărat – n-ar fi funcţionat niciodată.

Niciodată.

Claire scutură din cap. Oare cum de i se întâmplase aşa ceva? Cum putea să simtă în felul acela pentru bărbatul care acum două săptămâni îi întorsese pe dos viaţa profesională? Un bărbat suficient de arogant încât să cumpere un post de televiziune doar ca să-şi demonstreze punctul de vedere.

Trace Walker era doar un alt paragraf în istoria muzicii country, cunoscut de toţi cei care aveau legătură cu acea arie de activitate. Ca majoritatea femeilor de vârsta ei, Claire ştia câte ceva despre el, chiar dinainte să facă reportajul. Îşi amintea chiar că la şaisprezece ani îl considera grozav. Ei bine, poate puţin mai mult decât grozav. Dar aceasta era o poveste veche.

Până cu o lună în urmă, Trace Walker nu fusese mai mult decât unul dintre numele de pe lista cu posibilităţi pentru serialul ei „Stele căzătoare”. Singurul factor de

influenţă între numele lui şi ale altor câţiva fusese o amintire vagă a unor ochi îngrozitor de albaştri şi a unui păr negru ca abanosul şi faptul că pulsul i se accelerase puţin.

Cum de lucrurile se schimbaseră atât de repede? Cum pătrunsese Trace Walker atât de adânc în inima ei? Şi fără voia ei, pe deasupra. De ce îi păsa, dincolo de elementara compasiune umană, de bărbatul acesta?

De ce îl dorea atât de mult?

Cariera ei era aproape de apogeu – nu avea nevoie de genul acesta de complicaţii. Trebuia să înţeleagă odată că Trace n-o voia. Nu spusese el asta?

Trei bătăi scurte în uşă o speriară pe Claire, trezind-o din tulburătoarea ei reverie. Se ridică şi picioarele începură să-i tremure. Cele trei pahare de vin, băute unul după altul, pe nerăsuflate, i se urcaseră direct la cap. Se linişti, îşi aranjă în fugă părul cu mâna, apoi se îndreptă spre uşă, în timp ce se auzi o altă bătaie.

— Imediat!

Claire se opri în faţa uşii şi încercă să se calmeze. Se ridică pe vârfuri şi se uită pe vizor. Trace. La naiba! Şi arăta furios la culme. Se strânse toată. Iar ea arăta ca naiba!

Venindu-şi instantaneu în fire, Claire îşi umezi buzele care i se uscaseră din senin. Îşi imaginase că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea ochii cu el. Doar că sperase ca momentul acela să vină mai târziu.

Claire sări în lături când uşa se zgudui sub bătăile lui. După ce inspiră adânc, Claire scoase lanţul de siguranţă, descuie uşa şi o deschise.

— Bună seara, domnule Walker. Afişă un zâmbet.

— Trebuie să discutăm. Trecu pe lângă ea asemenea unei vijelii şi se opri în mijlocul sufrageriei.

— De ce nu intraţi? spuse ea în treacăt, închizând uşa. Apoi îşi încrucişă braţele şi se îndreptă spre masa pentru cafea. Îşi turnă încă un pahar de vin. Doriţi ceva de băut, domnule Walker?

— Nu.

Ignorând dispoziţia lui proastă, Claire ridică paharul şi luă o înghiţitură serioasă. Îşi linse vinul de pe buze şi apoi îl privi în ochi.

— Ce doriţi?

El se uită la cutia de pe masă.

— Am găsit scrisoarea dumneavoastră de demisie, spuse cu vocea aceea joasă, decepţionant de calmă. Ochii lui albaştri scoteau flăcări, iar poziţia lui rigidă trăda tensiunea în care era, în ciuda tonului său.

Claire bău tot vinul şi apoi puse paharul pe masă.

— Aşa este. Refuz să particip în continuare la şarada asta ridicolă, adăugă ea, simţindu-se curajoasă datorită vinului.

Trace ridică sceptic o sprânceană şi-şi înclină frumosul cap.

— Ultima dată când am verificat contractul dumneavoastră, eu eram cel care lua deciziile.

Cum furia îi întunecase deja judecata, Claire se apropie de el şi privi fix în ochii lui aroganţi.

— Nu sunteţi proprietarul meu, domnule Walker. Nu mă puteţi obliga la nimic. Singurul lucru pe care aveţi puterea să-l faceţi este să mă concediaţi de la „Pulsul oraşului Nasheville”.

Trace făcu un pas înainte, provocând-o.

— Vreţi să fac asta?

— Ştiţi foarte bine că nu.

Ceva în expresia lui se schimbă, dar Claire nu putu identifica prea bine emoţia care-l stăpânea acum. Veni chiar şi mai aproape şi fălcile i se încordară.

— Tu ai început, şi acum vrei să laşi totul baltă.

Claire clipi, speriată de cuvintele lui. Pe măsură ce el se apropia, inima ei bătea din ce în ce mai tare.

Între vin şi ispititorul lui miros, Claire se simţi ca lovită de fulger, neputând să mai raţioneze.

— Cred că ar trebui să pleci acum. Nu cred că avem ce să mai discutăm, spuse ea fără să respire.

— Bine, deci nu vom discuta. Trace o trase cu putere în braţele lui. Înainte ca ea să poată protesta, îi acoperi

gura cu un sărut.

Din clipa aceea, orice altceva încetă să mai existe. Claire se topi în braţele lui, cufundându-se din ce în ce mai adânc în senzaţiile ameţitoare ale sărutului său. Gura lui puternică şi înfometată devenea din ce în ce mai blândă, pe măsură ce intensitatea dorinţei lui creştea. Disperarea cu care o strângea în braţe şi tensiunea care vibra în tot corpul lui erau suficiente dovezi pentru Claire.

Braţele ei erau încolăcite în jurul gâtului lui, iar degetele-i alergau prin părul des şi mătăsos. Cum îşi dorise asta! Câtă nevoie avusese!

Din prima clipă în care intrase în apartamentul ei, Claire se abţinuse cu greu să nu-l atingă. Arăta atât de bine. Blugi negri, care pe coapse îi veneau ca o a doua piele. Şi un tricou sport gri, mulat pe fiecare curbă a torsului lui frumos sculptat. Pe frunte îi căzuse o şuviţă rebelă de păr negru, implorând-o pe Claire s-o aranjeze. Numai ochii lui emanau suficientă căldură încât să ardă din temelii orice zid care, în viziunea ei, îi despărţise vreodată.

— Claire, murmură el, dându-se înapoi şi privind-o în ochi. Furtuna albastră din ochii lui distruse şi ultima ei rămăşiţă de autocontrol. Dacă nu vrei să facem asta, spune-mi să mă opresc acum – înainte de a fi prea târziu. Pe faţa lui străfulgerară o clipă umbre de ezitare şi de îndoială.

— Nu te opri, Trace, şopti ea şi se întinse să-l sărute din nou.

Fusese tot ce avusese nevoie să audă.

O sărută profund, apoi şi mai profund, încă. Înăuntrul ei ardea o dorinţă fierbinte şi de nestăpânit. Mâinile lui păreau să alerge peste tot, în acelaşi timp, atât de sigure şi de înfometate. Cuprinzându-i sânii, mângâindu-i spatele. Trace îi ridică şoldurile înspre el, apoi îi dădu drumul. O ridică, apoi îi dădu drumul, legănându-se iar şi iar, până când Claire crezu că-şi pierde minţile de dorinţă. Fiecare mişcare lentă şi uşoară îi provoca mii de senzaţii care duceau spre o explozie simultană.

El mimă mişcarea cu limba. Atingând, tachinând, simţind. Şi apoi îi ridică mai sus şoldurile, presându-le mai hotărât de dovada propriei dorinţe. Claire gemu cu o plăcere intensificată şi-şi încleştă picioarele în jurul mijlocului lui. Se lipi şi mai strâns de el. Trace îi răspunse cu un geamăt care-i răsună în gură.

— Unde este dormitorul? întrebă el, respirând rapid şi inegal, devorând-o din priviri.

— Pe acolo, spuse Claire pe nerăsuflate, gesticulând spre hol. Pe dreapta. Se strânse în braţele lui şi el o sărută uşor pe gât, acolo unde ea simţea cum îi bate pulsul. Grăbeşte-te, Trace, îl imploră ea.

Privirea lui albastră o întâlni pe a ei şi-i zâmbi. Unul din acele zâmbete incredibil de sexy care făceau ca totul în jurul ei să se învârtească. Braţele lui puternice o ţineau bine, purtând-o spre uşa dormitorului.

În pragul uşii, se opri.

Chiar şi în lumina aceea difuză, Claire putea distinge în ochii lui ezitarea.

— Eşti sigură, Claire? Vocea lui venea, groasă şi răguşită, din piept. Nu-ţi pot oferi nimic altceva, în afară de seara asta. Nu-ţi pot da viitorul pe care sunt sigur că ţi-l doreşti.

Însă corpul lui spunea cu totul altceva. Claire putea simţi disperarea cu care o dorea. Braţele lui, deşi puternice şi sigure în jurul ei, tremurau uşor din cauza nevoii incontrolabile. Inima bătea să-i spargă pieptul şi gura lui şovăia, aşteptând, urlând s-o întâlnească pe a ei. Genul acela de foame nu avea să fie potolită niciodată cu o singură noapte de pasiune.

Trace stătea neclintit, ca o stâncă, aşteptând răbdător decizia ei. Dorinţa lui Claire ţipa prin vene, avertismentul lui nefăcând altceva decât să-i acutizeze nevoia.

Cum îl dorea!

Şi nu era vorba doar de fabulosul lui corp. Dorea mintea, inima, sufletul lui. Claire voia să-l audă rostindu-i numele. Voia s-o privească tot restul vieţii în felul acela

atât de tandru în care o făcea acum.

Claire îşi ridică bărbia şi-i sărută gura. Mai întâi uşor, abia atingându-i buzele. Dar când trupul lui se contractă în răspuns, îi cuprinse cu mâinile faţa şi-l sărută ca şi cum n-ar mai fi existat o altă zi. Ca şi cum era pentru ultima oară în braţele lui Trace Walker. Claire sorbi deliciosul lui gust. Inspiră adânc, îmbătându-şi simţurile cu esenţa lui, cu parfumul minunat de masculin care-i aparţinea numai lui.

— O să iau asta ca pe un „da”, şopti el fără să-şi dezlipească buzele de ale ei. Spunând asta, făcu şi ultimii paşi care mai rămăseseră până la patul lui Claire.

Picioarele lui Claire alunecară uşor printre coapsele lui, până atinseră podeaua. Îşi desprinse buzele de ale lui, savurându-i încă gustul. Când văzu felul în care ochii lui tânjeau după ea, simţi cum durerea i se amplifică pe dinăuntru.

Trace îşi scoase ghetele şi le aruncă într-un colţ, iar Claire îşi azvârli papucii.

Mâinile lui tremurânde de nerăbdare începură să-i descheie nasturii de la bluză, dar Claire îl opri. îi apăsă cu un deget buzele, împiedicându-l să protesteze. Cu mişcări foarte lente, descheie cei doi nasturi ai tricoului lui. Încet, îl ajută să-l tragă peste cap şi să-l scoată, expunând muşchii bine conturaţi ai pieptului său lat. Dumnezeule, cum visase momentul acela în fiecare noapte, de la Dallas!

Claire înghiţi în sec, apoi îl atinse. Camera părea să se rotească şi o fierbinţeală alerga nebuneşte prin fiecare colţ al trupului ei. Mâinile îi alunecară peste pielea lui netedă şi bronzată, degetele îi cercetară părul negru şi mătăsos de pe piept. Trace inspiră scurt, iar Claire îi gustă unul dintre pectorali. Gustul lui îi explodă în gură şi dintr-odată simţi că nu se putea sătura de el. Claire simţi dorinţa copleşitoare de a-l săruta pretutindeni.

Braţele lui o înconjurară, dar ea îl îndepărtă din nou.

— Claire, gemu el.

Cu un sărut scurt, Claire îl făcu să tacă, apoi se dădu înapoi şi-l studie îndelung.

Era pur şi simplu perfect.

Se mută în spatele lui şi-l sărută uşor pe umăr, în timp ce-i mângâie cu degetele spatele puternic. Trace tremură când ea ajunse în dreptul taliei şi începu să-i scoată blugii. Mai întâi dispăru cureaua, apoi, pe măsură ce-l deschidea, se auzi sunetul metalic al fermoarului. Claire îşi strecură mâinile înăuntru.

Tarce se cutremură.

— Mă ucizi, şuieră el.

Claire zâmbi, simţindu-se mai puternică pentru că atingerea ei îl făcea pe uriaşul acela să tremure. Niciodată nu se mai aventurase în felul acela. Poate că vinul era de vină. sau poate bărbatul. îi trase blugii şi boxerii peste şolduri, în josul picioarelor, şi-i scoase de tot. Orice o conducea, voia mai mult.

Claire îl copleşi cu sărutări, întorcându-se de-a lungul picioarelor, apoi al posteriorului lui ferm şi în cele din urmă al spatelui lui puternic. Braţele lui atârnau în lături, cu pumnii încleştaţi. Când veni din nou în faţa lui şi ochii lui se deschiseră, Claire crezu că moare pe loc.

Gura i se uscă şi inima îi stătu în loc, pe măsură ce privirea ei părăsi ochii lui, călătorind peste magnificul lui nud.

— Trebuie să te ating, Claire, şopti el cu o voce aspră. Acum.

Dacă ar fi ştiut cât de mult îşi dorea şi ea s-o atingă! Nevoia aproape că-i împiedica reflexul natural de a respira. Trace se întinse înspre ea, însă Claire făcu un pas înapoi. Zâmbi cu şiretenie şi apoi începu încet să-şi descheie bluza.

Încet, foarte încet.

El îi urmărea fiecare mişcare. Bluza din mătase albastră alunecă pe podea ca un nor. Îşi scoase blugii. Trace trase aer în piept şi apoi înghiţi în sec, măsurând-o din priviri.

Veni rândul sutienului din dantelă de culoarea pielii. apoi al bikinilor cu croială franţuzească.

Claire îşi duse mâinile în păr, desfăcându-l şi lăsându-l să-i cadă peste umeri. Şuviţele lungi de păr şoptiră

deasupra pielii ei, gâdilându-i sânii.

Privirile lor se întâlniră şi Claire ştiu că nu mai putea aştepta. Fiecare parte care o făcea să fie femeie tânjea să fie stăpânită de bărbatul care-i stătea în faţă. Niciodată gândul de a face dragoste cu un bărbat nu i se păruse atât de natural şi de potrivit ca acum. cu Trace.

În momentul acela, înainte ca el s-o fi atins, Claire ştiu în adâncul inimii că el era acela.

Singurul.

Claire luă mâinile lui Trace în ale ei şi le apăsă pe sâni. Deşi era evident cât de greu se putea controla, atingerea lui era blândă. nepripită. Claire tremură la tandreţea lui şi la expresia lui uimită şi plină de respect.

Trace se apropie. îi cuprinse faţa şi-o sărută cu atâta tandreţe încât o podidiră lacrimile. Când se priviră din nou, inima lui Claire se frânse. Ezitarea lui revenise, mai puternică decât oricând.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el şi în ochii lui străbătu, o secundă, o urmă de durere.

Înainte ca ea să reuşească un răspuns sau chiar să încerce să înţeleagă, Trace o luă în braţe şi-o aşeză cu blândeţe pe pat. O sărută uşor pe frunte şi-o lăsă acolo. O cuprinse teama, apoi realiză că nu se îndepărtase prea mult. Stătea cu spatele la ea, aşa că nu putea vedea exact ce făcea, dar când auzi sunetul firav al foliei rupându-se, ştiu. Nu se gândise nici măcar o secundă la protecţie. Grija lui îi umplu inima.

Oare cum avea să înveţe să trăiască fără el, când totul se va termina? Şi avea să se termine. Indiferent cât de puternice erau sentimentele lui pentru ea, Trace Walker îi spusese că nu-i putea oferi un viitor. El nu voia ceva permanent. nu voia să fie legat. Fără complicaţii. fără legături. Nu voia decât noaptea aceea.

Claire simţi cum patul se lasă sub greutatea lui şi-şi reţinu lacrimile. Trace îi zâmbi înainte să sărute buzele ei tremurânde. Cu nesfârşită răbdare, o iubi cu gura şi cu mâinile lui. Nu lăsă nicio parte a ei nesărutată, neatinsă. Fără cuvinte, îi spusese iar şi iar cât de mult o dorea. cât

de frumoasă era. cât de perfectă.

Şi Claire uită că, la fel ca şi el, promisiunile lui aveau să dispară în dimineaţa ce urma.

Trace îşi strecură mâna între coapsele ei. Încetul cu încetul, flăcările creşteau din ce în ce mai viguroase. Gura lui acoperi mai întâi un sân, apoi pe celălalt. gustând, dezmierdând, copleşind. Inima lui Claire zvâcnea, pulsându-i dorinţa topită în vene.

— Trace, tânji ea. Claire îl trase mai aproape de ea, vrând să-i simtă greutatea asupra ei. vrând să-l simtă înăuntrul ei.

Trace se cuibări între coapsele ei, iar Claire îşi strânse instinctiv picioarele în jurul lui, grăbindu-l să vină mai aproape şi arcuindu-se să-l întâlnească.

Acum. acum, îl voia acum.

Trace o ţinu de mâini şi-i atinse buzele cu ale lui. Fără să înceteze s-o privească în ochi, Trace se avântă în ea. centimetru cu centimetru, bătaie a inimii cu bătaie a inimii. Mătase, oţel şi căldură topindu-se, împletindu-se într-o senzaţie unică. În cele în urmă, se abandonă total ei, sărutând-o cu o nevoie tulburătoare.

Rămaseră nemişcaţi un timp îndelungat, privindu-se în ochi. bucurându-se de sentimentul pur de a fi uniţi. Şi apoi, aproape imperceptibil prima dată, Trace începu să se mişte.

Gustul buzelor lui şi mirosul lor făcând dragoste o învăluiră pe Claire. Şi apoi lumea din jurul ei şi dinlăuntrul ei se împrăştie în scântei. Într-o armonie perfectă cu nevoia ei, Trace se năpusti mai puternic, mai repede. Claire răspunse mişcărilor lui nebuneşti. Era ca şi cum nu ar fi putut ţine pasul cu el. nu se putea mişca suficient de repede. Stele răsăriră în faţa ochilor ei şi noaptea deveni patru iulie sau ajunul Anului Nou, toate într-un singur foc de artificii. Ajunse pe culmile cele mai înalte ale plăcerii şi se cutremură adânc, atingând în cele din urmă apogeul cu o eliberare zguduitoare.

Numele ei îi scăpă pe buze într-un geamăt chinuit, când, într-un exploziv atac final, Trace cedă propriei sale

eliberări. Corpul lui puternic se odihni alături de al ei. O sărută pe păr, apoi pe obraz.

— Claire, şopti el. Dulce, dulce Claire. O sărută uşor, pe îndelete.

Claire îl ţinea strâns în braţe, piele pe piele, lucioase datorită efortului depus. O străbătu un sentiment nemărginit de fericire şi de întreg, răspunzând promisiunii de pe buzele lui. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese iubită atât de complet, atât de dulce.

Dar nu aveau niciun viitor împreună, îşi aminti ea. I se strânse inima. Indiferent cât de minunat fusese să facă dragoste unul cu celălalt, pentru Trace nu fusese decât temporar.

Cuvintele lui tandre şi atingerile lui blânde nu făcură decât să adâncească rana din sufletul lui Claire.

* * *

Trace privea cum Claire doarme. Şuviţe dese de culoarea alunei mângâiau pielea ei de culoarea laptelui. Pielea al cărei gust îl mai putea simţi încă. Făcuse cunoştinţă cu fiecare depresiune şi cu fiecare înălţime a trupului ei suplu. Un oftat de-abia schiţat, care să străbată buzele ei rozalii, în formă de fundiţă, ar fi fost suficient de provocator pentru ca s-o trezească, dorind-o din nou.

Dar Trace nu putea suporta s-o scoale din somn. Arăta atât de liniştită, atât de vulnerabilă. După ce făcuseră dragoste, Claire fusese extrem de tăcută.

Deşi să facă dragoste cu ea fusese mai uimitor decât orice experimentase înainte, acum se simţea trist. Şi asta se datora, în parte, faptului că-şi pierduse o bucată mare din inima lui speriată şi rănită.

Ceva ce jurase să nu mai facă niciodată.

Trace răsuflă obosit şi Claire se răsuci, liniştindu-se apoi. Dormea ca un copil în braţele lui. Trace considera că seara aceea îl costase. Nu era cu putinţă să simtă nimic din toate astea. Refuza să conştientizeze emoţia etichetând-o. Ar fi o greşeală serioasă. Una care l-ar costa scump. Chiar şi seara aceea îl costase mult mai mult decât îşi permitea. Numai dacă i-ar fi spus să se oprească, aşa

cum îi ceruse el.

Dar ea n-o făcuse.

Fusese scandalizat când descoperise că ea îi provocase lumea. Nimeni nu-l lăsa baltă. El spunea când se punea punctul. Dar fiecare grăunte de furie se transformase în dorinţă, după doar câteva secunde de când intrase în apartamentul ei. Trace încercase cu disperare să găsească un motiv bun pentru care să nu facă dragoste cu Claire – orice argument plauzibil ca să pună capăt înainte de a fi prea târziu. Dar mintea lui fusese incapabilă să funcţioneze, acaparată doar de dorinţa de a ţine în braţe acea femeie delicată şi receptivă.

Acum, milioane de motive îi zburau prin minte, ca o explozie de informaţii. O făcuse. Depăşise limita. Făcuse dragoste cu o femeie care însemna mult prea mult pentru el şi care reprezenta tot ceea ce încercase din răsputeri să evite, şi acum trebuia să suporte consecinţele.

Şi cu siguranţă că aveau să fie consecinţe.

Se putea ca Trace pur şi simplu să nu fie capabil să treacă peste pierderea aceea. Şi evident că avea să piardă. Nu putea controla acea.

Şi Claire. Se uită la chipul dulce care se odihnea la pieptul lui. Atât de plin de viaţă şi de speranţă în viitor. Ea îşi dorea o carieră, avea speranţe mari pentru viitor. El nu putea decât s-o tragă înapoi şi ea avea să termine urându-l. la fel ca Annette. Trace n-o putea lăsa pe Claire să-l iubească. Nu merita dragostea ei. Avea cu el un bagaj emoţional mult prea mare. Viaţa lui era prea distrusă ca să mai poată implica pe altcineva în ea. mai ales pe Claire. Se împăcase deja cu ideea că avea să fie singur tot restul vieţii. Subiectul era încheiat.

Nimeni nu putea schimba asta. Nici măcar femeia care tocmai îl întorsese cu susul în jos şi care reuşise să topească inima lui de gheaţă.

Trace asculta respiraţia lentă şi ritmică a lui Claire, dorindu-şi să rămână. Trebuia să plece. Dimineaţa, avea să aştepte cuvinte pe care el nu i le putea spune. Promisiuni pe care nu le putea face.

Trebuia să plece.

Trace coborî cu grijă din pat, punându-i blând capul pe pernă. Avea să-i fie mai bine fără el. Mult mai bine.

Îmbrăcă blugii şi tricoul, apoi se încălţă. Se deplasă repede spre uşă. Se opri să privească încă o dată înapoi la Claire. După seara aceea, n-avea s-o mai vadă niciodată.

Niciodată.

Pentru prima dată în aproape zece ani, ar fi dat orice ca situaţia lui să fi fost diferită. Să fi fost capabil să stabilească o legătură şi să rămână cu o persoană. Cu Claire.

Trace îşi reprimă regretul. Nu putea – nu voia – să accepte ceva ce în cele din urmă l-ar fi costat mai mult decât ar fi putut suporta să piardă.

Când Trace se apropie de sufragerie, observă o veioză de birou aprinsă într-o încăpere care presupusese că era un alt dormitor. împinse uşa şi descoperi biroul de acasă al lui Claire. Aprinse lumina ca să poată vedea mai bine numeroasele fotografii înrămate de pe peretele din faţă.

Trace zâmbi privind fiecare fotografie. Toată lumea o iubea pe Claire Carson. Inima lui se frânse, singură şi tristă. În curând, avea să fie renumită. O altă Katie Couric. Avea să-l uite pe Trace Walker.

Premii şi diplome erau aliniate pe alt perete. Femeia fusese implicată într-o mulţime de cauze, de la întrajutorarea oamenilor străzii şi până la apărarea drepturilor copiilor. Trace clătină din cap la impresionantul număr de comitete şi campanii pe care le sprijinise ca membru de frunte, în ultimii trei ani.

Claire muncea din greu şi se dăruia pe de-a-ntregul. Era o femeie cu picioarele pe pământ. Lumina reflectoarelor nu i se urcase la cap, aşa cum crezuse el la început. Din punctul acela de vedere, nu semăna în niciun fel cu Annette. Pe ea n-o conduceau ambiţia şi egoismul, aşa cum se întâmplase cu soţia lui. Nimeni nu făcea atâtea lucruri ca să-i ajute pe cei mai puţin norocoşi, fără să aibă o inimă imensă.

Iar lui Claire îi plăcea la nebunie să fie înconjurată de oameni. Trace n-ar fi putut niciodată să trăiască în felul acela.

Şi Claire n-ar fi renunţat niciodată la viaţa aceea.

Nu pentru el. pentru nimeni.

Privirea îi căzu pe biroul ei şi pe ramele din alamă şi din argint care ocupau un colţ. Trace ridică o fotografie în care Claire era cu o fetiţă. Nepoata, crezu el.

Potrivit dosarului pe care-l avea despre ea, Claire avea un frate care era căsătorit şi avea o fiică. Trace studie îndelung fotografia înrămată în argint. Expresia plină de dragoste de pe faţa lui Claire îi frânse inima. Arăta atât de natural cu un copil în braţe.

Trace se uită şi la celelalte fotografii de pe birou. Nepoata, tatăl şi mama ei, presupuse el. Fratele lui Claire semăna foarte mult cu ea, poate cu doi ani mai mare. Acelaşi păr de culoarea alunei şi aceiaşi ochi aurii. Fetiţa îşi ţinea braţele în jurul gâtului tăticului ei, obrajii ei erau lipiţi de ai lui.

„Cât de minunat trebuie să fie sentimentul ăsta”, se gândi Trace, atingând figurile zâmbitoare din fotografie, „de a-ţi ţine în braţe propriul copil. O parte din tine”. El n-avea să cunoască niciodată sentimentul acela.

Niciodată.

— E frumoasă, nu-i aşa?

Speriat, Trace ridică privirea şi-o văzu pe Claire uitându-se la el din pragul uşii. Halatul din mătase galbenă pe care şi-l pusese mai degrabă îi accentua, decât îi acoperea formele. Trace trebuia să fi plecat când avusese şansa.

— Este foarte frumoasă, spuse el, privind-o în ochi. Şi tu eşti.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet timid. „Nu te apropia.

Claire!”, se rugă el. Dar ea o făcu şi inima lui tresări.

Claire traversă camera şi luă fotografia din mâinile lui. Trase trase adânc aer în piept. Îşi încleştă fălcile, oprind geamătul ce stătea să-i scape.

— Numele ei este Shelby. În toamna asta va fi în clasa întâi.

— Seamănă cu tine, spuse Trace, încercând din răsputeri să ignore parfumul care deja i se imprimase pentru totdeauna în memorie.

— Seamănă cu fratele meu, spuse ea, şi apoi îi zâmbi. Oamenii spun că el şi cu mine putem trece drept gemeni.

Trace vru să se uite în altă parte, dar nu putu. Ceva în ochii ei îl atrăgea, îl stăpânea. Claire puse fotografia la loc, pe birou. Apoi îl cercetă cu o privire întrebătoare.

— Plecai?

Dezamăgirea din ochii ei aproape că-l răpuse. Încuviinţă din cap, ştiind că răspunsul lui avea să transforme dezamăgirea în durere.

— Am crezut că aşa e cel mai bine.

— Presupun că nu ţi-a trecut niciodată prin cap să iei în considerare ceea ce aş putea crede eu că este cel mai bine.

Trace se uită un moment în podea, înainte să răspundă.

— Nu are cum să funcţioneze. Tu nu înţelegi.

— Fă-mă să înţeleg. Claire îşi strecură braţele în jurul taliei lui şi-şi culcă obrazul pe pieptul lui.

Trace închise ochii şi lăsă că vorbele ei să răsune înăuntrul lui – să atingă o coardă pe care nu-i permisese nimănui, niciodată, s-o atingă. Întregul lui trup tânjea s-o aibă aproape, să nu-i dea drumul niciodată. S-o lase să-l iubească aşa cum ştia că voia ea. Claire îi demonstrase cât de pregătită era să dăruiască. Dar el nu-i putea dărui niciodată suficient înapoi.

Cum o putea face să înţeleagă ceva ce nici el nu înţelegea pe deplin? Pur şi simplu, nu mai putea dărui din nou în felul acela.

Şi totuşi, ea se agăţa de el, hotărâtă să nu renunţe. Ducând o bătălie care era deja pierdută, Trace o îmbrăţişă şi-şi sprijini bărbia în părul ei mătăsos. Trupul ei delicat îl completa pe al lui. Se potriveau perfect. Era tot ce-şi dorea şi tot ce nu putea avea.

Trace se gândi la toţi acei ani de singurătate. La durerea aceea, la pierderea pe care o suferise. În cele câteva secunde care trecură până îşi dădu voie să vorbească, îşi aminti fiecare detaliu oribil.

— Nu pot fi ceea ce vrei să fiu, Claire. Trebuie să înţelegi asta. O privi în ochi. Nu vreau să te rănesc.

— Atunci, n-o face, spuse ea simplu, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută.

Trace încercă să reziste. Căută durerea. Încercă să găsească cea mai urâtă amintire, dar toate gândurile se risipiră în clipa în care mâna ei alunecă sub tricoul lui şi-i atinse pielea. Toată voinţa din lume nu l-ar fi ajutat în faţa unei nevoi atât de sfâşietoare.

Şi apoi Claire îi ceru singurul lucru pe care el nu i-l putea nega.

— Rămâi cu mine în noaptea mea, Trace. Te rog.

Era pierdut.

Aruncară hainele pe care Trace le îmbrăcase cu atâta grijă cu un minut mai devreme, lăsând o cărare dintr-un capăt în celălalt al holului. Până când ajunseră în patul lui Claire, singurul lucru care mai stătea între ei era halatul ei de mătase. Trace desfăcu rapid cordonul şi halatul căzu la picioarele lor.

Dumnezeule, era atât de frumoasă!

Parfumul de iasomie care se răspândea din spatele urechilor ei şi de la baza gâtului îl vrăjea. Senzaţia atingerii pielii ei îi tăia respiraţia. Cum de trăise ultimii zece ani fără să cunoască o astfel de dorinţă, de nevoie?! O astfel de împlinire?

Fiecare atingere, fiecare sărut îl cufundau din ce în ce mai adânc într-un vârtej de emoţii cum nu mai experimentase niciodată. Sentimente pe care nu le putea defini. Nici nu voia.

Ea îl atinse, îl strânse cu putere.

Avea atâta nevoie de ea.

Căzură împreună pe pat; braţele ei îl înconjurau, buzele ei îi torturau trupul. Cuvintele ei febrile îi cereau mai mult. Şi el intenţiona să i se dăruiască fără reţineri.

La următoarea bătaie a inimii, Trace se aruncă pe de-a-ntregul în focul căruia nu-i mai putea rezista.

Claire întâmpină fierbinte setea lui. îi strigă numele, gemând şi grăbindu-l spre călătoria frenetică. Cu respiraţia tăiată şi pe jumătate înnebunit de dorinţă, Trace o duse acolo unde ea voia să meargă. Se gândi în treacăt la protecţie, dar acum era deja prea târziu – nu se mai putea opri.

Setea ei crescândă îl aducea din ce în ce mai aproape de limită. Gemetele ei uşoare de plăcere şi felul în care corpul ei se încorda în jurul lui îl aduseră în culmea extazului.

În momentul acela, când atinse ultimul prag al satisfacţiei fizice, Trace ştiu că era pierdut. Soarele, luna şi toate stelele căzură în jurul lui, însă toate păliră în comparaţie cu femeia din braţele lui.

Capitolul 1

Când Claire se trezi, se iveau deja zorii. Pe fereastra dinspre est a dormitorului ei se zăreau tonuri calde de roşu şi roz. Raze de lumină şi umbre se întindeau peste aşternuturile care-i înveleau.

Claire zâmbi, uitându-se la bărbatul care dormea alături de ea. O ţinea strâns, posesiv, în braţe. Forţa îmbrăţişării lui îi dădea o stare de bine. Amintiri ale momentelor în care făcuseră dragoste îi încălziră inima şi-i stârniră din nou dorinţa pentru el.

Cum de se avântase atât de repede?

Se îndrăgostise de Trace Walker până peste cap. Ca să spună adevărul, probabil că întotdeauna fusese puţin îndrăgostită de Trace – ca orice adolescentă din America, în urmă cu un deceniu. Atunci, atinsese ceva înăuntrul ei. iar acum era stăpânul inimii ei.

Claire oftă. N-ar fi chiar atât de rău dacă ar iubi-o şi el. Deşi Claire ştia că avea sentimente puternice pentru ea, nu erau de acelaşi fel cu ceea ce simţea ea.

Se depărtă de Trace şi se dădu jos din pat. Scoase un sunet de-abia auzit şi strânse perna la piept, continuând să doarmă liniştit. O podidiră lacrimile şi inima i se strânse de

durere văzând frumuseţea lui simplă; somnul lui relaxat şi lipsit de griji.

Claire îmbrăcă halatul şi se îndreptă spre bucătărie. îi prindea bine o cafea. Poate o ajuta să clarifice ceaţa care îi învăluise mintea.

Trebuia să gândească limpede când avea să-l înfrunte în dimineaţa aceea pe Trace. Pierdută în gândurile ei, Claire aproape căzu când se împiedică de un morman de haine care zăcea pe podea.

Hainele lui Trace. Amintiri vii ale nopţii trecute se declanşară în mintea ei cu o intensitate zguduitoare. Claire ridică blugii şi tricoul lui Trace şi le duse în dormitor. Le aşeză la capul patului şi încercă să nu se uite la el, ieşind din nou din cameră. Nu fusese niciodată adepta sexului ocazional şi nici nu era predispusă să se îndrăgostească de un bărbat după numai o întâlnire.

Întâlnire?

Practic, nici nu putea fi numită întâlnire. Apăruse la uşa ei ca să-i ceară explicaţii pentru demisia ei şi.

Oh, Dumnezeule!

Claire oftă, îndreptându-şi paşii spre bucătărie. Avea presimţirea că noaptea trecută se implicase până peste cap. Îşi simţea inima mult prea grea. Nu mai putea nici măcar să gândească, atunci când era în preajma lui Trace.

Din moment ce el nu dorea să înceapă o relaţie pe termen lung, Claire n-avea de gând să-l lase să-şi dea seama că ea se îndrăgostise de el. Rapid şi iremediabil. Avea să se comporte ca şi cum totul era în ordine.

În O-R-D-I-N-E. Aşa avea s-o cheme în dimineaţa aceea. Îşi frământă mâinile de-a lungul braţelor, sperând să alunge fiorul brusc ce-i străbătu pielea.

Claire refuza să termine ca încă unul dintre numele de pe lista cuceririlor lui Trace. Dacă avea aşa ceva. Era sigură că avea o mulţime de iubite. Probabil că Gabe ţinea numărătoarea pentru el, în cine ştie ce dosar de la litera „C”, pentru „cuceriri”.

Claire oftă din nou şi se sprijini de tejgheaua bufetului, umplând carafa pentru cafea.

Oare chiar se gândise să aibă copiii lui Trace acea ultimă oară când făcuseră dragoste? La urma urmelor, de data aceea nu folosiseră protecţie.

Claire se făcu mică. „Da”. Visase cum ar fi fost să aibă un copil

— Nu orice copil. Al lui Trace. Cu părul negru ca abanosul şi cu ochi înfricoşător de albaştri. Claire sări când apa se revărsă în chiuvetă. Un copil. Nu putea.

Îşi opri gândurile nărăvaşe. De data asta, depăşise cu mult limitele realităţii – cu mult prea mult.

Claire turnă apa în rezervor şi puse cafea în coş. Trebuia să înceteze. El nu voia copii. N-o voia nici măcar pe ea pentru mai mult decât ce-i dăduse seara trecută.

Urmări cum şuvoiul curge în carafa de sticlă şi oftă din nou cu tristeţe. Morris Tate avea s-o sune în următoarele zile să-i facă o propunere pe care îi era cu neputinţă s-o refuze. Poate că avea să fie necesar să se mute la – tremură – New York sau la Los Angeles. Trebuia să fie pregătită să facă schimbările care se impuneau în viaţa ei. Să graviteze în jurul unui bărbat care nu avea nicio intenţie să se lege sentimental de o altă fiinţă nu făcea parte din planul ei. Şi cu siguranţă că noul contract cu reţeaua de televiziune nu avea să accepte o sarcină.

„De-ajuns!”, se pedepsi Claire. Îşi îndreptă ţinuta şi lovi cu pumnul în bufet. Avea să profite de timpul petrecut cu Trace şi să spere că lucrurile aveau să meargă cum era mai bine. Asta era tot ce putea să facă. Aveau vieţi diferite, se îndreptau în direcţii diferite. Nu-i putea cere să se schimbe, nici el nu-i putea pretinde asta.

Nu era aşa?

Aşa era.

Deliciosul miros de cafea proaspătă umplu bucătăria şi primele raze aurii de soare pătrunseră pe fereastră, oprindu-se pe podeaua cu gresie albă.

Poate că până la urmă avea să fie o zi bună, hotărî Claire. Soarele strălucea, păsărelele zburdau din creangă în creangă, în bătrânul stejar din faţa ferestrei ei de la bucătărie. „Viaţa merge înainte”, îşi reaminti ea. Chiar

dacă uneori lucrurile deveneau complicate. Şi, desigur, după asta, inima ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Claire îşi puse ceaşca de cafea pe tejghea. Turnă în ea lichidul negru şi fierbinte şi apoi inspiră îndelung şi adânc minunata lui mireasmă.

— Bună dimineaţa, se auzi din pragul uşii vocea joasă şi atât de masculină a lui Trace. Ea se întoarse. Trace îşi trecu mâna prin păr şi zâmbi – un zâmbet atât de frumos încât lui Claire îi tăie respiraţia. Intră în bucătărie desculţ, purtând numai blugii. Mmm. cafeaua miroase grozav.

— Bună, spuse ea şi-i zâmbi. Neagră sau cu zahăr şi cu frişcă?

El îşi sprijini şoldul de bufet.

— Neagră. Ardoarea din ochii aceia albaştri o încălzi încă o dată, pe măsură ce privirea lui alunecă de-a lungul halatului ei, poposind o clipă asupra sânilor. Ai dormit bine?

— Foarte bine. Claire îi turnă cafea, apoi se întoarse spre el. Desigur, am fost extenuată. Zâmbi şi-şi trecu degetele peste pieptul lui. Îşi apăsă palmele pe abdomenul lui plat, după care şi le strecură în jurul taliei lui. Se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche: Mi-a plăcut să mă trezesc alături de dumneavoastră, domnule Walker.

Trace tremură când buzele ei îi atinseră lobul urechii. Mâinile lui mari alergară pe spatele ei, asprimea palmelor lui şoptind deasupra mătasei.

— Am putea s-o luăm de la capăt, murmură lângă tâmpla ei.

— Nu acum, şopti ea tachinându-l, însă hotărârea ei aproape se topi sub privirea lui intensă. Claire se desprinse din îmbrăţişarea lui posesivă. În momentul acesta, mă mulţumesc să vorbim.

— Deci acum vrei să vorbim, spuse el cu un zâmbet maliţios şi sexy.

Claire trebui să-şi forţeze privirea să rămână deasupra blugilor şi la părul mătăsos care-i înconjura buricul, apoi se năpusti asupra locurilor pe care nu le putea vedea, dar pe care le cunoştea. Uitându-se în ochii

lui, întrebă:

— Vrei să-mi povesteşti despre familia ta şi. despre soţia ta?

Claire văzu schimbarea bruscă de pe faţa lui şi contracţia muşchilor lui, atunci când înghiţi în sec.

— Despre soţia mea?

Ea încuviinţă, observând cum lumina din ochii lui dispare.

— Te rog, Trace. Tu ştii totul despre mine, adăugă încet când el ezită.

— Ce vrei să ştii? Gura lui plină şi senzuală se îngustă într-o linie fermă. Trăsăturile lui deveniră întunecate, sălbatice.

— Tot ce vrei să-mi spui, sugeră ea, părându-i deja rău că întrebase. Dar trebuia să ştie. voia cu disperare să înţeleagă ce îl mai apăsa încă, în legătură cu trecutul. O mai iubea încă pe Annette?

Trace rămase tăcut lungă vreme, iar Claire se întrebă dacă avea să-i mai răspundă. În cele din urmă vorbi, iar vocea lui păru să vină din alt loc şi din alt timp.

— Părinţii mei au murit într-un accident aviatic. Se îndreptau spre New York ca să mă vadă concertând la Madison Square Garden. Dar ştiai asta deja. Făcu o pauză şi privirea lui se fixă exact în spatele umărului ei. Îşi doreau mai mult decât orice să am succes. Dar succesul meu i-a costat viaţa. După. după asta, am rămas singur – nu mi-a mai rămas decât Annette. Era asistenta impresarului meu şi se ţinuse după mine din prima clipă în care mă văzuse.

— N-a mai existat nimeni altcineva? se interesă cu blândeţe, suportând cu greu durerea din vocea lui.

El clătină din cap, o singură mişcare abia schiţată dintr-o parte în cealaltă, cu o expresie şi mai întunecată, dacă era posibil.

— Nimeni.

— Şi tu şi Annette v-aţi căsătorit.

— Da. Trace ridică din umeri. La început a fost bine. Eram tânăr, aveam douăzeci şi unu de ani, nu cunoscusem

altceva mai bun. Annette era înnebunită după bani şi după putere. Nu-i păsa cu adevărat de mine, ci doar de ceea ce puteau cumpăra banii mei. Îşi masă cu forţă tâmplele, deşi degetele îi tremurau. Ne certam tot timpul. Era alcoolică şi dependentă de droguri.

Închise o clipă ochii, ca şi cum amintirile ar fi fost prea dureros de suportat. Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Chipul lui frumos era împovărat de suferinţă, dezvăluind durerea care Claire ştia că se ascundea undeva, adânc, în inima lui. Şi în momentul acela suferi şi ea, alături de el.

Când el deschise, în sfârşit, ochii, în ei se citi întreaga lui frustrare.

— Nimic din ceea ce făceam nu-i era pe plac. Ţinea morţiş să aibă totul. Mă împingea să fac tot mai multe albume, mai multe concerte. Ea însăşi încercase aproape totul, de la modeling şi până la muzică.

— Îmi aduc aminte că am văzut poza ei, era foarte frumoasă, şopti Claire.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse el aspru.

Claire acceptă în tăcere afirmaţia lui. Ceva în interiorul ei o împinse să pună următoarea întrebare.

— Au existat voci care au susţinut că tu conduceai în noaptea în care a murit.

Privirea lui o tăie până la os.

— Annette era la volan.

Claire încuviinţă.

— N-am vrut să insinuez.

— Ştiu ce ai vrut. Un muşchi se contractă în falca lui încordată. Abia câştigasem premiul pentru Cel mai bun solist al anului şi sărbătoriserăm amândoi puţin prea mult. Se îmbătase şi luase încă una din obişnuitele ei doze de cocaină. Răsuflă. Şi întotdeauna conducea prea repede.

— N-aveai cum s-o opreşti, spuse cu blândeţe Claire, încercând să uşureze sentimentul de vinovăţie care se citea pe chipul lui.

— Niciodată nu fac nimic bine. Dacă aş fi făcut altfel lucrurile, atunci poate că Expresia feţei lui deveni dură. Nu

ai nevoie să ştii toate astea, spuse el cu severitate.

— Vreau să ştiu totul despre tine, nu se putu abţine ea.

Trace făcu un pas înapoi, mărind spaţiul dintre ei. Clătină din cap, cu ochii solemni şi furioşi.

— Lucrurile nu se vor schimba.

Claire recuperă pasul făcut de el, simţind cum frustrarea pune stăpânire pe ea, cu fiecare gură de aer pe care o lua.

— De ce? Stătea hotărâtă în faţa lui, menţinând apropierea de care el încercase cu disperare să scape. Pentru că i-ai pierdut pe toţi cei de care ţi-a păsat vreodată? Chiar şi pe cei cărora nu le-a păsat cu adevărat de tine? Şi pentru că, într-un fel, a fost vina ta?

Durerea vie, amărăciunea, furia pe care le văzu în acele momente în ochii lui o făcură să se simtă vulnerabilă din cauza regretelor. Trace tremura de forţa cu care emoţiile explodaseră în inima lui. Instinctul îi spunea că-i atinsese cea mai sensibilă dintre coarde, dar asta nu-i dădea niciun fel de satisfacţie, nu se simţea cu nimic mai confortabil.

— Da. O privi fix. Acum eşti fericită?

Claire strânse din ochi şi scutură din cap.

— Nu se poate să crezi asta. Când deschise ochii, văzu că privirea lui rămăsese la fel de fioroasă. Un războinic rănit, pregătit să lupte până la moarte pentru credinţa lui, bazată sau nu pe realitate.

— Asta cred, spus el pe un ton aproape periculos. Şi ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută nu va schimba nimic.

— Poate nu pentru tine, ripostă Claire şi ochii i se umplură de lacrimi. Dar pentru mine, schimbă totul. Şi tu, Trace Walker, nu poţi controla în niciun fel asta.

El înjură.

Claire se clătină, dar rămase în aceeaşi poziţie, suficient de aproape încât să simtă căldura emanată de corpul lui. suficient de aproape încât el s-o simtă pe a ei.

— Nici trecutul nu poate fi schimbat.

— Ştiu, spuse el încet, prea încet. Furia mocnea în spatele reţinerii lui de-abia controlate. O furie care-i răvăşise deja sufletul şi consumase mare parte din viaţa lui Trace Walker.

Claire îşi încrucişă braţele în faţa pieptului şi-l studie o clipă pe Trace. Lăsase ca toate astea să-l depărteze de restul lumii pentru un timp mult prea îndelungat.

Braţele lui veniră în jurul taliei ei şi o strânse cu putere la piept.

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Vocea şi braţele lui pledau pentru mai mult decât înţelegere. iertare, poate.

— Dar, Trace, începu ea, lăsându-se pe spate şi privindu-l în ochi. Nu-ţi poţi petrece tot restul vieţii ţinându-i la distanţă pe cei din jurul tău. Îşi încleştă cu putere degetele în mâinile lui. Nu este cinstit nici faţă de tine, nici faţă de cei care ţin la tine.

— N-am să mă mai pun niciodată în postura aceea, rosti el ferm. Nu pot.

— Aşa că n-o să te mai îndrăgosteşti niciodată? îi susţinu cu răbdare privirea şi simţi cum buza de jos îi tremură.

— Nu. îi atinse obrazul, simţind în treacăt mângâierea buclelor ei bogate. Şi n-am să te las nici pe tine să depăşeşti linia aceea cu mine.

Claire vru să ţipe la el, dar se abţinu. El voia să-l ierte. Să-l ierte pentru iubirea pe care n-avea să i-o îngăduie niciodată. Îşi întoarse lacrimile şi-şi adună toată hotărârea de care era în stare.

— Înţeleg.

— Oare? O privi îngrijorat, sceptic, în ochi. Te rog, nu-mi cere ceva ce nu-ţi pot da. Muşchiul acela din falca lui încordată se contractă furios. Asta – o sărută cu putere pe buze, lung şi apăsat, apoi se retrase şi o privi fix în ochi – e tot ce-ţi pot oferi.

Claire se topi în braţele lui.

Simţi cum nevoia îi umple fiecare părticică a trupului, culminând cu inima. Lui Claire nu-i păsa ce

spuneau buzele lui, ci doar ceea ce corpul lui puternic şoptea corpului ei. O dorea cu disperare. Şi ea îl dorea, cu aceeaşi disperare.

— Accept, şopti ea, atingându-şi buzele de ale lui. îl sărută cu toată foamea, cu toată dorinţa care se născuseră în ea. Continuă sărutul, atingând cu mâinile trupul lui musculos. Mai întâi pieptul, apoi braţele. Îşi încrucişă degetele cu ale lui şi-l strânse tare. Nerăbdătoare, îi muşcă buzele şi el gemu, ceea ce spori plăcerea lui Claire.

— Claire. îi rosti numele luându-i faţa în mâini şi se pierdură împreună în văpăia şi în promisiunea privirilor lor grăitoare. Te doresc.

Claire simţi cum o flacără îi străbate trupul, fierbinte şi incontrolabilă. Îşi desfăcu halatul şi strânse din umeri. Mătasea alunecă de pe umeri şi căzu pe podea ca o apă strălucitoare. Voia ca el s-o privească, voia să vadă dorinţa explodând în ochii lui, aşa cum făcuse şi ea.

Cu răbdare, fără să se grăbească, Trace mângâie din priviri corpul ei gol. Acolo unde atingeau ochii lui, izbucneau fiori de căldură. Gâtul ei. sânii. buricul. apoi urmă acelaşi drum folosindu-şi mâinile. Cuprinzând greutatea sânilor, prima dată unul, apoi celălalt. Dezmierdându-i. Degetele lui lungi alergau pe pielea ei, atingând, dăruind, amintindu-şi.

Trace o sprijini de bufet şi-şi presă trupul de al ei. Claire simţi efectul puternic pe care-l avea asupra lui. O sărută din nou, explorând, tentând-o.

Sărutul lui era lent, profund, flămând, erotic. Şi când se retrase în cele din urmă, respira agitat; emoţiile lui erau inconfundabile. Însemna pentru el mai mult decât ar fi recunoscut vreodată, Claire ştia asta cu siguranţă. Se putea preface că nu-i păsa, dar nu era aşa. Văzuse asta în ochii lui, o simţise în atingerea lui.

Cuvintele grele pe care tocmai şi le spuseseră, dragostea pe care el n-avea să i-o ofere niciodată, toate încetară să existe.

Întregul univers al lui Claire continuă să se concentreze înăuntrul ei, până când nu mai rămase nimic

altceva în afara bărbatului din faţa ei şi a felului în care o făcea să se simtă.

— Oh, Dumnezeule, Trace, scânci ea. Muşchii ei feminini se contractară şi apogeul ameninţă s-o copleşească. Se luptă cu fermoarul, având nevoie să-l simtă înăuntrul ei. Când reuşi, aproape izbucni în plâns de atâta dorinţă.

Trace o ridică pe marginea bufetului şi picioarele ei se încolăciră instinctiv în jurul lui, iar braţele îi încercuiră gâtul.

Şi apoi o pătrunse.

Trace gemu. un sunet disperat, primar.

Valuri fierbinţi de plăcere o cuprinseră, chiar înainte ca el să se mişte. O explozie de lumină şi de senzaţii izbucni în jurul ei, înăuntrul ei.

Trace rămase absolut nemişcat, aşteptând, uitându-se la ea. Şi când se mişcă, lumea se cutremură şi se dizolvă, lăsând în urmă doar o dulce nepăsare şi pe Trace. Violenţa rapidă, zguduitoare, a propriului lui răspuns îi lăsă pe amândoi tremurând. Atacă pentru ultima oară, apoi o strânse cu putere în braţe. Singurul sunet care tulbură tăcerea ce se lăsă apoi fu respiraţia lor accelerată şi inegală.

Trace îşi lipi buzele de părul ei şi Claire îşi ridică bărbia ca să-l guse încă o dată. În acea clipă efemeră până când buzele lor se întâlniră, Claire văzu tristeţea, durerea şi dorinţa din ochii lui albaştri. Apoi dispărură. imaginea de o secundă a bărbatului din spatele armurii.

* * *

Luni dimineaţă avea un sentiment plăcut să fie din nou în biroul ei din clădirea WCMB. Claire îşi petrecuse dimineaţa citind corespondenţa de la fani şi revizuind lista posibililor candidaţi pentru emisiunile viitoare. Trish se îngrijise deja de cercetări şi de majoritatea drumurilor care trebuiseră făcute pentru emisiunea din vinerea aceea. Ron luase prânzul cu ea şi sărbătoriseră eliberarea ei de „îndatoririle suplimentare”. Trace îşi sunase avocatul în după-amiaza de duminică şi-i dăduse instrucţiuni să

modifice contractul lui Claire.

Cu toate treburile terminate şi simţindu-se oarecum neliniştită, Claire privea pe fereastră la navetiştii de seară. Se uită la ceas. În zece minute avea să afle decizia finală în legătură cu oferta reţelei. Trebuia să fie emoţionată. Muncise din greu pentru oportunitatea asta. În schimb, se simţea împietrită şi goală pe dinăuntru. Îşi dăruise inima unui bărbat care n-avea s-o iubească niciodată, care nici într-un milion de ani nu avea să-şi ia un angajament faţă de ea. Şi dacă se muta la New York sau în California ca să-şi urmeze cariera, nu făcea decât să confirme tot ce credea Trace despre ea.

Acea ambiţie şi cariera însemnau pentru ea mai mult decât el. Închise ochii şi clătină încet din cap, dintr-o parte în alta. Chiar dacă ar fi refuzat o mie de oferte şi ar fi rămas acolo, în Nashville, pentru tot restul vieţii, Trace tot nu şi-ar fi acordat şansa de a o iubi. O dorea, de asta nu se îndoia. îi propusese chiar să se mute cu el. Şi Claire era sigură că aceea fusese o concesie majoră din partea lui.

Claire nu se dădea în lături din faţa compromisurilor. Doar că nu credea că putea accepta totul. Cum lăsase să se întâmple asta? Cu două săptămâni în urmă, ştiuse exact ce voia de la viaţă. Acum, totul se schimbase, lucrurile se complicaseră. Indiferent ce făcea, cineva pierdea.

Lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Claire îşi masă fruntea tensionată. Cu un oftat deznădăjduit, ieşi din biroul ei şi se îndreptă spre al lui Jim. După ce avea să audă oferta reţelei, avea să cântărească atent toate opţiunile şi să ia o decizie.

Era singurul lucru pe care-l putea face.

— Bună, Claire. Jim îi zâmbi larg din spatele biroului, când intră pe uşă.

Ron se ridică din scaunul său şi o sărută rapid pe obraz.

— Să nu mai încerci niciodată să mă convingi să comand mâncare mexicană, se plânse el, masându-şi stomacul. Toată după-amiaza enchilada aceea m-a sâcâit.

Claire zâmbi.

— Aşa-ţi trebuie, dacă ai mâncat trei. Se aşeză pe scaunul de lângă Ron. Deci, care este oferta finală? îşi sprijini bărbia în palmă şi aşteptă cât putu de calmă ca Jim să înceapă.

— Te vor, Claire, îi spuse Jim. Dar nu vor „Pulsul oraşului Nasheville”.

Claire gemu, frustrată.

— Nu este corect, se plânse ea. Datorită acestei emisiuni – şi vouă, tuturor – am ajuns cine sunt. Meritaţi asta la fel de mult ca şi mine, dacă nu chiar mai mult.

Jim îşi aruncă mâinile ca să oprească tirada în care ştia că avea să se avânte Claire.

— Claire, ideea principală este că reţelei îi place formatul emisiunii. Dar nu vor s-o facă de aici şi au propriii lor oameni pe care-i vor în posturile cheie.

Claire scutură din cap.

— Nu voi face asta.

Jim scoase un sunet prin care îşi arătă dezaprobarea.

— Nu fi ridicolă!

— Claire. Ron, care până atunci fusese neobişnuit de tăcut, îşi schimbă poziţia ca s-o poată înfrunta. „Pulsul oraşului Nasheville” va continua şi noi ne vom descurca. Trebuie să faci asta. E marea ta şansă.

În ochii ei se iviră lacrimi. Era deja prea mult pentru ea.

— Cum să fac asta, fără voi?

El o bătu uşor pe mână şi-i zâmbi cu afecţiune.

— Sunt sigur că NBC va avea cel puţin un producător măcar la fel de bun ca mine.

Claire scoase un sunet care aduse mai degrabă cu un suspin, decât cu un oftat.

— Nu văd cum.

Ron îi strânse mâna într-a lui.

— Ascultă-mă, Claire. O ţintui cu privirea. Aici nu este nicio decizie de luat. Trebuie să accepţi provocarea cea mare. Dacă n-o vei face, ai să regreţi tot restul vieţii.

— Are dreptate, adăugă Jim. Aici suntem ca în familie, Claire, şi-ţi dorim tot ce e mai bun. Du-te.

Claire îşi şterse lacrimile care-i udaseră genele.

— La ce locaţie s-au gândit?

Jim îşi privi biroul ordonat.

— Los Angeles.

Claire închise ochii în semn de regret. La New York ar fi fost mai bine, mai uşor.

— Cât timp am la dispoziţie ca să iau o decizie?

— Aceştia sunt şefii cei mari, Claire, nu sunt obişnuiţi să aştepte. Jim oftă, văzând privirea ei rugătoare. Ţi-am făcut o programare cu impresarul despre care ţi-am vorbit, pentru mâine dimineaţă. Să fii pregătită să-i comunici decizia ta, în cazul în care îţi va plăcea. El o să se ocupe de restul. Este cel mai bun om pe care-l cunosc din branşă. Poţi avea încredere în el.

Claire îşi trecu degetele prin păr.

— Bine, spuse ea, chiar dacă nu era aşa. Când se ridică să plece, capul îi vâjâia. Avea nevoie să fie singură o vreme ca să-şi clarifice lucrurile. Acceptă cartea de programare pe care i-o dădu Jim.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună, cu toate că, în momentul acela, era foarte departe de a fi recunoscătoare.

Ron o însoţi pe coridorul gol.

— Claire, nu s-a întâmplat nimic, nu?

Ea afişă un zâmbet pentru el.

— Nu, doar că sunt dezamăgită că „Pulsul oraşului Nasheville” nu va fi promovat pe plan naţional. Spera că răspunsul acela să-l satisfacă, fiind cu siguranţă unul dintre motivele cele mai importate pentru care era tristă.

— Eşti sigură că asta e tot?

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Ron o cunoştea mult prea bine.

— Sunt bine, Ron. Foarte bine.

Claire se întoarse şi plecă înainte ca el să mai poată întreba altceva. Bine? Ce glumă! Nu era deloc bine.

Claire Carson nu avea să mai fie niciodată bine.

Capitolul 8

Trace o trase pe Claire mai aproape, bucurându-se de senzaţia pe care corpul ei cald şi moale i-o dădea atunci

când stătea cuibărită în braţele lui.

Soarele încă mai şovăia să apară de după vârfurile munţilor, dar trebuia să răsară în orice moment. El zâmbi când îşi aminti felul în care-l privise Claire când apăruse la uşa lui, seara trecută. Toată ziua nu auzise nimic de la ea. Crezuse că poate n-avea să mai vină înapoi. Că se hotărâse să nu fie împreună, în termenii impuşi de el. Nu-i oferea nimic lui Claire şi se aşteptase ca ea să plece şi să nu se mai întoarcă.

Dar ea o făcuse. Şi alergase imediat în braţele lui. fără un cuvânt. În noaptea aceea făcuseră dragoste de două ori. Şi de fiecare dată îşi pierduse în faţa ei o altă parte a inimii. Ceva ce jurase să nu mai facă niciodată.

Nu putea schimba asta, dar se putea asigura ca ea să nu afle niciodată ceea ce simţea. Trace refuza să arate orice ar fi încurajat sentimentele ei. Nu i se potrivea să fie genul de bărbat pe care Claire îl merita, nici nu-i putea da ceea ce voia: un angajament pentru totdeauna. copii. Cu siguranţă că le merita pe amândouă. Lucruri aflate la polul opus a ceea ce-şi dorea el de la viaţă. Trace nu voia genul acela de responsabilităţi. Nici măcar nu putea măsura durerea pe care i-ar provoca-o pierderea. Doamne fereşte! unui copil.

Trace închise ochii şi alungă imaginile care i se arătau în minte. Nu avea nevoie de cineva în felul acesta. Cu cât era mai puţin legat de rasa umană, cu atât se simţea mai bine. Avea un singur obiectiv: munca. Şi plănuia ca lucrurile să rămână în felul acela. N-avea să îngăduie niciodată să fie mai mult decât era în momentul acela. Pur şi simplu plăcere fizică.

Trace atinse obrazul ei ca să-i simtă delicateţea. Era atât de frumoasă! I se tăia respiraţia chiar şi privind-o, numai – chiar şi după o noapte ca aceea care tocmai se încheiase, încă îi mai stârnea dorinţa. Zâmbi. Să facă dragoste nu fusese niciodată atât de special pentru el în trecut, cu toate că era o activitate cu care se ocupa zilnic. Nu experimentase niciodată o asemenea profunzime a emoţiilor, cum simţea atunci când Claire îl privea sau îl

atingea, fie şi în cel mai inocent fel.

Îl iubea din punct de vedere fizic aşa cum n-o făcuse nimeni vreodată şi asta îl speria al naibii. Nu voia ca ea să se îndrăgostească de el. Dacă ar fi crezut, o secundă măcar, că ceea ce împărţeau mergea, pentru Claire, mai departe de nivelul pielii, n-ar mai fi atins-o niciodată. Dar nu era aşa. Trace ştia că nu era aşa. Cu siguranţă, şi-ar fi dat seama dacă sentimentele ei ar fi depăşit atracţia fizică. Trace îşi plimbă degetul de-a lungul mandibulei ei. „Sigur, îşi spuse el, aş recunoaşte ceva serios”. Claire deschise ochii şi dintr-odată Trace se trezi pierdut în privirea ei caldă, de culoarea chihlimbarului.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu o voce bogată, uşor răguşită din cauza somnului.

— Bună dimineaţa, domnişoară Carson, murmură Trace, apoi depuse un sărut pe pielea sensibilă de la baza gâtului ei şi se simţi din nou ispitit în mrejele ei.

— Eşti rău, domnule Walker, spuse ea, şi vocea îi reveni, în timp ce el îi dezmierd umărul delicios.

— Mă bucur că ai observat – Trace presără după fiecare cuvânt câte un sărut lent şi provocator – pentru că am de gând să-mi iau o dimineaţă liberă, tocmai ca să-ţi demonstrez cât de rău pot fi.

Claire gemu uşor când el se mută mai jos, în dreptul sânilor.

— Jur că eşti o maşină, domnule Walker.

— Mi s-a spus şi mult mai rău de atât. Trace îi sărută sânul, simţind din nou gustul ei dulce. Claire avea dreptate, nu se putea sătura de ea. Voia mai mult. Şi apoi, mai mult. Niciodată nu-şi luase liber în timpul orelor de lucru pentru a face dragoste. Acum era pentru prima oară.

— Trace, icni ea. Trebuie să fac duş şi să vocea ei se stinse şi se îndulci de plăcere pe măsură ce el coborî în continuare. Ciugulind, mângâind şi dezmierdând în drum spre buricul ei.

— La naiba, ce gust bun ai, murmură el şi apoi se întoarse la celălalt sân. Atât de bun.

Febra se înteţea înăuntrul lui, sporită de bătăile

nebuneşti ale inimii. Fiecare nerv, fiecare muşchi tresărea de dorinţă. Trace îi răspundea lui Claire la toate nivelurile cunoscute, conştiente şi inconştiente. Ea se simţea fierbinte şi moale şi atât de cooperantă în braţele lui. Trace putea s-o ia iar şi iar, şi totuşi să mai vrea. Să vrea să mai audă adorabilele sunete pe care ea le scotea atunci când se cufunda în ea. Să vrea în continuare felul în care părea să fie jumătatea de mult pierdută a corpului lui. felul atât de perfect în care se potriveau.

Mirosul ei îl înnebunea de dorinţă, iar sunetul vocii ei făcea ca pulsul să i se accelereze. Nimeni nu-l mai făcuse pe Trace să tânjească în felul acela.

Nimeni.

Trace rămase pe loc şi în acel moment descoperi o întregire pe care n-o mai simţise niciodată. Claire… îl întregea.

— Trace, şopti ea, gura ei ridicându-se ca s-o poată întâlni pe a lui pentru un sărut atât de însetat.

Trace rezistă temerii care creştea în el şi-şi forţă atenţia la femeia din braţele lui. Îşi împleti degetele cu ale ei şi-i ridică mâinile deasupra capului. O sărută prelung şi apăsat, dăruindu-i atâta timp cât ea vru să ia. îi putea oferi sex, dacă altceva nu.

Trebuia să fie suficient.

Şi apoi, cu o mişcare rapidă şi sălbatică, necontrolată, o făcu a lui.

Ea îl strânse cu putere. Ca o catifea moale şi umedă împresurând oţelul fierbinte. Când începură să se mişte împreună într-un ritm lent, lumina soarelui explodă prin fereastră, ca o replică. Raze aurii alergară pe podea, pe pat, pe trupurile lor goale. Mâini disperate, guri flămânde, care se căutau. Îndreptându-se spre dulcea eliberare.

Trace atinse culmea cu o forţă brutală. îi rosti numele, urmat imediat de ea.

— Claire, murmură el în părul ei mătăsos. Cum avea să trăiască vreodată fără ea?

* * *

— E atât de târziu! se agită cu voce tare Claire în

dormitorul gol.

Dormitorul lui Trace.

Dar uită să se grăbească, privind încă o dată în jur. Un miros de piele şi de lemn de santal umpleau aerul luxoasei încăperi. Tonuri bogate, profund pământii de nisip, muşchi şi măr emanau căldură. Perne rotunde accentuau salteaua groasă care acoperea patul.

Claire lăsă ca degetele ei să traseze pe pernă conturul locului în care Trace îşi pusese capul noaptea trecută. Acesta era locul în care dormea şi visa el. Claire se întrebă dacă visa vreodată la ea, aşa cum făcea ea. Se încruntă când se gândi că se putea să nu fi fost singura femeie pe care o adusese în patul acela. nici ultima. Făcuse oare dragoste cu altă femeie în cel mai intim dintre sanctuarele lui? Cu aceeaşi pasiune cu care făcuse dragoste cu ea cu mai puţin de o oră în urmă?

Inima ei nu voia să creadă asta. Văzuse în ochii lui cât de mult îi păsa. Trace se străduise din greu să ascundă ceea ce simţea, dar ochii îl trădaseră. Disperarea cu care făcuse dragoste cu ea îl trădase. Poate că n-avea să recunoască niciodată faţă de sine, dar Trace avea sentimente profunde pentru ea, şi Claire o ştia.

Însă asta nu schimba cu nimic lucrurile. Chiar el spuse asta. Claire se întoarse încet în uriaşul lui dormitor şi-şi aminti fiecare atingere a lui. Nimic din ce ar fi putut spune sau face ea nu l-ar fi făcut să se răzgândească.

„Nu face asta, Claire”, se pedepsi singură în şoaptă. Nu putea schimba omul. trebuia să se schimbe singur. În afară de asta, în momentul acela avea de luat propriile decizii.

Se uită în fugă la ceasul de alături şi realiză că nu făcuse decât să piardă şi mai mult timp. m şi mai mare întârziere, se năpusti prin cameră, îşi luă geanta şi apoi servieta. Avea doar o oră ca să ajungă la întâlnirea pe care Jim i-o aranjase cu impresarul. Cu toate că nu se simţea mai aproape de a lua o decizie acum, decât fusese în momentul în care Jim îi spusese pentru prima oară oferta reţelei, ştia că trebuia să facă asta. Poate că impresarul

reuşea s-o ajute să vadă lucrurile într-o lumină mai obiectivă.

De ce naiba trebuise să se întoarcă la Trace noaptea trecută? De ce avusese cu adevărat nevoie fusese să fie singură ca să poată gândi. Însă acea parte din ea care avea prea puţin de-a face cu gânditul avusese încă mai multă nevoie de Trace.

Se simţea ca într-o coajă de nucă. Claire închise ochii şi se luptă să calmeze emoţiile care îi tulburau sufletul. Cumva, trebuia să facă lucrul cel mai bun. Dar cel mai bun pentru cine?

Faptele erau simple. Reţeaua nu voia „Pulsul oraşului Nasheville”. Producătorii, personalul şi echipa aveau să continue aşa cum erau, dar cu o altă prezentatoare. Aşa că nu era ca şi cum i-ar fi lăsat în mijlocul deşertului. Aveau să-i lipsească toţi, mai ales Ron. Dar asta trebuia să fie o decizie profesională.

Trace era o altă parte a problemei. În privinţa lui, lucrurile erau puţin mai încurcate. Fusese adânc rănit de pierderea familiei sale, pentru care dădea vina pe cariera lui şi, în ultimă instanţă, pe el. Scurtul lui mariaj cu Annette fusese dureros, lăsându-l cu spaima de orice fel de angajament. Se simţea îngrozitor de vinovat şi pentru moartea Annettei, deşi nu fusese deloc vina lui. Din ceea ce înţelesese Claire despre femeia aceea, fusese o lipitoare căutătoare de aur, care-i supsese viaţa tânărului şi vulnerabilului ei soţ.

Nu exista nicio îndoială în legătură cu felul în care avea să reacţioneze la posibilitatea ca ea să se mute în California. Nu avea să-l mai vadă, nici să mai audă nimic de la el, niciodată. El avea să considere asta ca fiind o aluzie ca ea să se îndepărteze. Trace nu răspundea bine la nimic din afara sferei lui de control. Nu se putea angaja într-o relaţie la distanţă.

Claire oftă prelung şi zgomotos. Dacă profita de această minunată ocazie, însemna să-l părăsească pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Singurul pe care avea să-l iubească vreodată.

Dacă rămânea în Nashville, nu însemna că lucrurile erau rezolvate. Claire se forţă să alunge gândurile depresive. Trebuia să ajungă la întâlnirea aceea. Avea să-şi lămurească mai târziu chestiunile personale.

La naiba, era în întârziere. Claire coborî în grabă scările. Dacă Trace ar fi fost cuminte în dimineaţa aceea, ar fi avut timp destul. Nu putu împiedica roşeaţa care să i se ivi în obraji când se gândi la uşurinţa cu care o provoca. Nu trebuia decât să-i zâmbească atât de sexy, cum numai el o făcea, şi era a lui. Noaptea trecută fusese Raiul pe pământ.

Dar ceea ce împărţiseră în sfârşitul de săptămână care se încheiase şi noaptea trecută era tot ce Trace intenţiona să-i ofere. El nu voia o relaţie altfel decât în propriii lui termeni. Şi dacă ea se hotăra să accepte oferta reţelei – şi nu vedea cum putea să ia altă decizie – avea s-o alunge din viaţa lui. La nivel raţional, Claire acceptase inevitabilul, dar adânc, în inima ei, exista încă o speranţă inexplicabilă.

Claire coborî în acelaşi moment în care Trace se ivi intenţionat pe holul din faţă. Dumnezeule, cum era posibil ca un bărbat transpirat, care nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurţi de atlet şi un zâmbet, să arate atât de bine?

Trupul lui puternic era acoperit de transpiraţie. Muşchii îi erau umflaţi după exerciţiile chinuitoare pe care le executase. Părul îi era umed şi uşor ondulat. Şi, oh, ochii aceia, ca flăcările sălbatice, albastre. Fierbinţi şi concentrate asupra unei singure ţinte, devorând tot ce le apărea în cale – care, în momentul acela, părea să fie Claire.

— Trace, sunt în întârziere, spuse Claire când îşi recuperă, în cele din urmă, vocea. Doar privindu-l şi i se tăia respiraţia. Trebuie să.

— Ştiu unde trebuie să fii, spuse el cu răceală.

De unde ştia? recunoscu imediat intensitatea din ochii lui: era furie. Simţi cum teama îi umple venele.

— Cum ai.

— Tocmai a sunat Ron şi a spus că întâlnirea ta cu impresarul ca să discutaţi mutarea la Los Angeles a fost amânată cu o jumătate de oră. Furia şi durerea radiau din ton, din ochi, dar expresia lui controlată nu dezvăluia nimic.

Claire îşi aminti să respire.

— Încă mă gândesc la opţiuni, reuşi să spună, în ciuda nodului pe care-l simţea în gât.

Trace îşi trecu degetele prin părul umed.

— Sigur. Traversă întinderea lustruită de parchet care-i despărţea şi apoi se opri s-o privească. Instantaneu, ca şi cum prin faţa lui trecuse mâna unui magician, vechiul Trace se întoarse. Încleştarea fioroasă, sălbatică a fălcilor, gheaţa din ochii lui. Era stăpân pe el, nefiind dispus să-i dea dreptate. Hotărât să câştige bătălia.

— Nu ştiu de ce mă surprinde. Ştiam cum se va sfârşi relaţia asta, încă dinainte să înceapă. Nu-mi pot imagina de ce mi-am irosit timpul.

Cuvintele lui îi sfâşiară inima. Îşi umezi buzele şi arboră apărarea anti-Trace pe care o abandonase de mult.

— Trebuie să plec. Claire îşi înăbuşi sentimentul de pierdere care o copleşise, făcând să-i fie greu să respire. Strânse din dinţi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Acum, te rog să mă scuzi, spuse ea scorţoasă şi trecu pe lângă el.

Trace o prinse de braţ, puţin mai strâns decât era necesar.

— Dacă ieşi acum pe uşa aceea, să nu te mai întorci niciodată, îi spuse pe un ton jos şi periculos, plin de înverşunarea al cărei apogeu Claire crezuse că-l văzuse. Un muşchi îi tresări în falcă, iar ochii îi străluciră de o hotărâre brută.

— Dacă aşa vrei. Propria ei furie trecea peste orice altceva, în momentul acela. Claire îşi smulse braţul din strânsoarea lui şi se îndreptă spre uşă. Cum îndrăznea să-i dea un ultimatum? Nici măcar nu-i dăduse şansa să-i explice. Lui Trace Walker nu-i păsa decât că nu deţinea controlul asupra situaţiei, din care cauză era inacceptabilă.

Ei bine, Claire n-avea să-i dea satisfacţia de a o vedea plângând. N-avea de gând să se uite înapoi.

Ajunse până în dreptul uşii şi se pregăti să apese pe clanţa uriaşă din alamă, când vorbele lui său, mai exact, durerea care transpărea din vocea lui, o opriră.

— Nu pleca, Claire.

Suferinţa adâncă, plină de amărăciune reverberă înăuntrul ei, făcând-o să ezite. Sunetul fusese ca un cuţit care îi înjunghiase pieptul. Claire îşi îndreptă umerii, dar nu privi înapoi. Dacă o făcea, era pierdută.

— Trebuie să plec, Trace. Este important.

— Mai important decât noi?

Cuţitul se răsuci. Se folosea tocmai de relaţia pe care tot timpul o negase.

— Există cu adevărat un „noi”? îşi ţinu respiraţia şi aşteptă răspunsul lui.

Trace nu spuse nimic.

Claire inspiră scurt. Inima ei, încărcată de durere, bătea cu putere.

— Aşa am crezut.

Tăcerea urla în jurul lor, asurzindu-i, cu o intensitate sfâşietoare, în cele câteva secunde care îi luară ca să apese mâna pe clanţă. Apoi ieşi fugind spre maşina pe care o lăsase parcată în faţa casei.

Unde dispăruse bărbatul cu care făcuse dragoste atât de pasional chiar în dimineaţa aceea? Bărbatul de oţel, rece şi lipsit de suflet renăscuse mai real decât niciodată. Prea real.

Claire se luptă să-şi înăbuşe lacrimile. Sămânţa aceea măruntă de speranţă că se putea, cumva, ca Trace s-o iubească de-adevăratelea se veşteji şi muri. Durerea, crudă şi nemăsurată, o învălui, o bestie nestăpânită dezlănţuindu-se asupra inimii şi sufletului ei.

Şi Trace crezuse, ca un prost, că era diferită.

Aduse paharul în dreptul buzelor şi luă o înghiţitură prelungă şi adâncă de scotch. Închise ochii şi eliberă focul.

— Walker, eşti un prost, mârâi el.

Crezuse cu adevărat că lucrurile aveau să fie diferite

cu Claire. Că, într-un fel, avea să fie capabil să-şi depăşească teama de a pierde pe cineva iubit. Că, până la urmă, în timp, aveau sa.

La naiba, nu ştia ce crezuse. Şi oricum, ce mai conta acum? Lui Claire nu-i păsa de el. Nu-i păsa decât de cariera ei. Luase tot ce avusese el de oferit şi apoi plecase.

Dar cum naiba putea s-o condamne? Trace ştia că era un ticălos lipsit de inimă, hotărât să evite orice complicaţie sentimentală. Şi-o spusese lui şi ei suficient de des. La ce se aşteptase? Putea fi atât de nebun încât să creadă că ea avea să se mulţumească la infinit cu plăcerea fizică? Ca el s-o caute ori de câte ori avea nevoie?

Trace goli paharul, se blestemă încă puţin, apoi îşi turnă încă unul. Nu avea nevoie de Claire. Nu avea nevoie de nimeni. Avea tot ce îi trebuia vreodată. Să se recăsătorească era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

La naiba, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi amestecat în viaţa femeii acesteia. El era singurul vinovat. O trăsese în viaţa lui pe Claire Carson, lovind şi ţipând. Nu era vina ei că făcuse un capriciu pentru ea.

— La fel ca pe vremuri. Trace ridică paharul, salutându-se singur în bătaie de joc. Întotdeauna o dai în bară, prietene. Trace îşi înăbuşi emoţia care îi umpluse gâtul. Întotdeauna îi pierzi pe cei pe care îi iubeşti şi întotdeauna tu eşti cel vinovat.

Lui Claire avea să-i fie mai bine fără el.

Trace se roti ca să privească cele trei computere de pe birou. Urmări cum numerele de pe ecrane se schimbă, unele scăzând, dar majoritatea crescând.

Avea toate astea. de ce naiba să-i trebuiască altceva?

Capitolul 9

Claire stătea singură pe scenă, pe podiumul strălucitor, şi cercetă vastul auditoriu. O întindere imensă de scaune cu tapiserie din pluş roşu şi mii de luminiţe lucitoare înfloreau în faţa ei. Grand Old Opry. Prestigiosul cămin al muzicii country. Un loc unic în toată ţara. Claire oftă. Repetiţiile din ziua aceea merseseră strună. În seara

zilei următoare, locul acela avea să se umple de fani, muzicieni şi de media. O seară a mătasei şi a oamenilor faimoşi.

Claire zâmbi când se gândi că toate vedetele din branşa aceea

— Indiferent cât de cunoscute erau – nu erau considerate adevărate stele ale muzicii country până nu cântau pe scena aceea. O durere acută se cuibări în inima lui Claire.

Trace cântase acolo. cu mult, mult timp în urmă.

Era o altă persoană pe atunci. Îşi dăruise inima şi sufletul fanilor săi. Fani care astăzi încă îşi mai aminteau cum un tânăr cu părul negru ca abanosul şi cu ochii înfricoşător de albaştri îi putuse emoţiona cu un cântec.

Claire tremură aducându-şi aminte de ochii lui albaştri, plini de pasiune sălbatică, senzaţia mâinilor lui pe pielea ei. magnifica intensitate a modului în care făcuseră dragoste.

Cum se putea ca Trace să nu ştie c-o iubea?

Claire examinase în mintea ei iar şi iar fiecare moment pe care îl petrecuseră împreună. Ştia că o iubea. Simţea asta în atingerea lui, o vedea în ochii lui. Doar că el refuza să-şi conştientizeze sentimentele. Îşi petrecuse prea mulţi ani fără să simtă nimic.

Dar faptul că ştia că o iubea îi conferea prea puţin confort în cruda realitate a vieţii fără el. Trecuseră două săptămâni de când îl văzuse ultima oară. Nici măcar nu o sunase.

Trace clarificase despărţirea lor. îi spusese lui Claire chiar de la început că nu era bărbatul potrivit pentru ea, că nu-i putea oferi nimic altceva, în afară de ceea ce împărţiseră fizic. Şi se ţinuse de cuvânt.

Gabe o sunase. Folosise o scuză în legătură cu un dosar pe care nu-l putuse găsi, dar Claire ştiuse adevăratul lui motiv. Voia s-o verifice pentru Trace.

Ei bine, dacă pe Trace Walker îl făcea să se simtă mai bine faptul că era doar o filfizoană, atunci probabil că jubila acum. Deoarece Claire Carson era bine. În numai o

săptămână, avea să găzduiască prima ei emisiune televizată la nivel naţional. Şi în seara zilei următoare, avea să prezinte Premiile Muzicii Country, alături de Vince Gill. Echipa „Pulsul oraşului Nasheville” se purtase minunat cu ea. îi uraseră tot binele şi animatoarea care o înlocuise, Tina Jones, părea magnifică. Domnul Tate îi găsise lui Claire un apartament temporar în Los Angeles şi deja se mutase. Plănuia să-şi păstreze apartamentul din Nashville, din moment ce avea să vină acasă frecvent. Totul mergea perfect.

Nu se putea mai bine de atât.

„Aşa, Claire. Continuă să-ţi spui asta şi s-ar putea să începi s-o şi crezi!”

Claire închise ochii şi lăsă ca adevărul să iasă la suprafaţă. îl iubea pe Trace Walker. îl iubea mai mult cu fiecare zi care trecea şi cu fiecare gură de aer pe care o respira.

Doamne, cum se putea ca viaţa să fie atât de nedreaptă?

Îşi spuse că trebuie să pună capăt sesiunii de plângere de milă. Era timpul să se gândească la altceva.

— Domnişoară Carson?

Claire se întoarse şi o văzu pe Jenny, asistenta personală a lui Vince, grăbindu-se în direcţia ei. Claire forţă un zâmbet. În ciuda tuturor lucrurilor pentru care trebuia să fie fericită, în ultima vreme se părea că trebuia să afişeze prea multe zâmbete false.

— Da, Jenny?

— Domnişoară Carson, eraţi ocupată şi Vince n-a putut vorbi el însuşi cu dumneavoastră înainte de a pleca, dar voia să ştie dacă v-ar face plăcere să-i însoţiţi pe el şi pe Reba pentru o cină mai devreme, mâine seară, înaintea activităţilor pregătitoare pentru premii.

— Cu mare plăcere, spuse Claire, starea de spirit îmbunătăţindu-i-se uşor. Fusese un adevărat vis să lucreze cu Vince. Era un absolut gentleman din sud. Claire îl adora, atât pe plan personal, cât şi profesional. Cât despre Reba, ce putea să spună? Reba McIntire era sufletul

muzicii country.

— Perfect. Am să notez în agendă, spuse Jenny cu tonul ei eficient, mereu vesel, şi apoi părăsi în grabă scena, scriind din mers.

Claire se uită la ceas. Cinci şi jumătate. Se putea duce acasă. Singurii care mai rămăseseră prin preajmă erau tehnicienii de sunet şi de lumini, în afara unei echipe care mai lucra încă la ultimele detalii ale decorului. Poate că acasă reuşea să se relaxeze. Să se ghemuiască pe canapea şi să vadă, poate, un film, sau să citească o carte. Făcutul bagajelor trebuia să mai aştepte. Încă nu se putuse urni să facă prea multe în sensul acela.

— Ei bine, văd că nu ţi-a luat prea mult să uiţi de mine.

Claire se întoarse la auzul vocii întunecate a lui Trace. Când îl văzu, pulsul i se acceleră şi respiraţia i se tăie. Cum era cu putinţă ca un bărbat să arate atât de bine? Oricine era croitorul lui, făcuse o ştiinţă din studiul măsurilor lui Trace. Costumul scump, negru, părea a fi o continuare a corpului său. Elegant, seducător.

Buzele lui pline schiţau maliţioase un zâmbet, iar ochii lui albaştri erau ca de gheaţă. Pumnii îi atârnau încleştaţi. Poziţia lui de războinic îi spunea lui Claire că era pregătit de luptă. Evident, auzise discuţia ei cu Jenny.

Dar de ce-i mai păsa lui? Şi ce căuta acolo?

Claire îşi adună tot curajul şi-l privi în ochi.

— Scuzaţi-mă, domnule Walker, spuse ea cu sarcasm, dar tocmai plecam.

Se întoarse rapid şi se îndepărtă. Claire se concentră la a-şi pune picioarele unul în faţa celuilalt, pe măsură ce traversă podeaua imensă, de un negru strălucitor. Zgomotul scos de tocurile el fu singurul care întrerupse liniştea scurtă, dar plină de încărcătură, care urmă până când Trace vorbi din nou.

— Presupun că până la urmă ţi-ai găsit o stea adevărată, spuse el cu vehemenţă. Una care n-a căzut.

— Viaţa mea personală nu te mai priveşte, îi strigă Claire peste umăr, dar nu se opri din mers şi nici nu se uită

înapoi.

Înainte să-şi dea seama că el se mişcase, Trace o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Am venit să vorbesc cu tine, mârâi el. Un muşchi îi tresări în falca încleştată cu putere. Emoţia apăsătoare, nedăltuită, izbucni în ochii lui.

Gelos. Era extrem de gelos din pricina cinei ei din seara următoarei zile. Deşi neaşteptata emoţie era complet nefondată, lui Claire îi făcu o plăcere imensă. Dar satisfacţia ei se stinse rapid, când în ochii lui răsări mânia. Claire se luptă să ignore căldura emanată de trupul lui puternic şi ferm. Dacă vreunul dintre ei era îndreptăţit să fie furios, aceea era ea. Trace Walker nu avea niciun drept să apară şi să dispară din viaţa ei de fiecare dată când avea chef.

Claire îşi ridică sfidătoare bărbia şi-l privi fix.

— Urăsc să te dezamăgesc, Trace, dar n-am nici timpul, nici interesul de a asculta orice ai să-mi spui. Îşi smulse braţul din mâna lui şi se îndreptă spre spatele scenei. Nu avea nici cea mai mică dorinţă să rămână prin preajmă şi să converseze cu un bărbat care nu avea nicio intenţie să se schimbe. Orice i-ar fi spus sau ar fi făcut, n-ar fi făcut decât s-o insulte şi să-i aducă şi mai multe injurii.

Îi frânsese deja inima. Ce altceva mai voia?

— Nu pleca aşa, Claire.

— Priveşte-mă, ripostă Claire şi ieşi de pe scenă, în direcţia vestiarului care-i fusese repartizat. Nu era nevoie să se uite înapoi, simţea prezenţa lui. Cu siguranţă că dacă-l ignora, avea să plece. Trace Walker avea prea multă mândrie ca să îndure o izgonire în public. Probabil că avea să se întoarcă la biroul lui şi avea să-i dea instrucţiuni lui Gabe să scrie un memoriu prin care s-o anunţe pe Claire tot ce voia să ştie.

Dar Claire ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu presupună nimic.

Fără niciun avertisment, Trace o trase pe una dintre uşile deschise. Apoi o închise şi-o încuie, ţintuind-o pe

Claire de peretele imens din lemn cu trupul lui masiv şi musculos. Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi-o privi triumfător. Claire nu putea spera să scape.

— Aceasta este camera de probă a Rebei McIntire, îl avertiză ea. Îşi împinse palmele în pieptul lui, forţând o oarecare distanţă între trupurile lor.

— Este aici? întrebă el politicos, ridicând dintr-o sprânceană neagră, cu o aroganţă nedisimulată.

— Nu, răspunse Claire, la fel de politicos.

— Atunci, nu văd nicio problemă.

— Problema eşti tu, Trace. Acum, Claire era furioasă. Cum îndrăznea să continue în felul acesta? Se pare că nu reuşeşti să-ţi intre în capul acela scorţos ideea că nu eşti stăpânul meu. Nu sunt o marfă pe care o poţi manipula, când preţul ţi se pare corespunzător.

— Ai să mă asculţi, fie că vrei, fie că nu, mârâi el.

Claire îşi încrucişă braţele în dreptul sânilor, ca el să nu poată vedea efectul pe care apropierea lui îl avea asupra ei. Materialul subţire al rochiei şi sutienul chiar şi mai subţire erau incapabile să-i ascundă. Se comportau ca şi când ar fi avut propria lor voinţă.

Căldura se revărsă în fiecare colţişor al trupului ei, când îi permise privirii să alunece spre senzualele lui buze. Amintirea sărutărilor lui îi atacă simţurile şi raţiunea cu o violenţă care o găsi cu garda lăsată. Nevoia crescu atât de rapid, încât nu-şi putu reţine geamătul. Să fie atât de aproape de el o durea mai mult decât îşi imaginase. Timp de două săptămâni, Claire se rugase să-l vadă din nou, dar suferinţa care însoţea plăcerea era aproape prea mare ca să poată fi suportată.

— Atunci, vorbeşte, îl îndemnă, din ce în ce mai nerăbdătoare. Nu putea suporta prea mult asta. Ai o audienţă în captivitate. Claire văzu cum falca i se încleştează şi cum nările i se măresc. Dumnezeule, era chiar nervos! Foarte bine. Aproape că-i zâmbi. Cel puţin, nu era singura care se simţea atât de inconfortabil.

Apoi, furia se scurse încet de pe chipul lui. Însă fu înlocuită de o dezolare netăinuită care ajungea direct în

inima ei. Singurătatea, atât de profundă încât lui Claire îi fu greu să privească, umplu ochii lui.

— Îmi pierd minţile, Claire, spuse el cu nelinişte. Ochii lui îi cercetau pe ai ei. Nu pot să dorm, nu pot să mănânc, nu pot să mă concentrez. Nimic nu mai contează.

Claire înghiţi în sec. Ochii lui n-o slăbiră nici măcar o secundă. îi cuprinse chipul în mâini, strângându-i obrajii cu buricele degetelor. În ochii ei urla sângele. Inima lui Claire era gata să-i sară din piept. Buzele tânjeau să le întâlnească pe ale lui. Oare recunoscuse în sfârşit faţă de el însuşi c-o iubea? Oare lăsase trecutul în urmă?

— Am nevoie de tine, Claire, murmură el. Nu pot trăi fără tine.

La impactul cuvintelor lui, Claire îşi îndreptă ţinuta. Clătină încet din cap, atât de dezamăgită, încât se simţea vulnerabilă din cauza pierderii unui lucru pe care niciodată nu-l avusese. „Am nevoie de tine, Claire”. Nu „te iubesc”. Nevoia nu era îndeajuns. Nu putea şi nu se putea mulţumi cu nimic din ce însemna mai puţin decât iubire.

— Nu e de-ajuns, Trace.

El răsuflă mânios, căldura plutind spre gura ei.

— Trebuie să fie. Ştiu că şi tu mă vrei, şopti el, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

Claire clătină din nou din cap, mişcarea fu forţată şi abia perceptibilă, ştia asta, dar era tot ce putea face în circumstanţele acelea.

— Nu aşa.

Trace îşi afundă degetele în părul ei o sărută pe gât. Apoi în spatele lobului urechii. Dorinţa o străbătu din cap până-n picioare, când buzele lui le mângâiară pe ale ei, şoptindu-le dulcea promisiune a unui sărut.

Claire se ţinu cu putere de cămaşa lui. În ciuda comenzilor date de creierul ei, buzele ei răspundeau atingerii lui. Dumnezeule, îl dorea pe Trace Walker. îl dorea cu disperare.

— Eu. eu nu vreau asta, Trace, rosti ea cu respiraţia întretăiată.

— Mincinoaso, şopti el şi apoi îi luă buzele în

stăpânire cu o forţă sălbatică. Corpul lui ferm îl presa pe al ei cu o siguranţă absolută în dreptul lui de a poseda.

Pe măsură ce Trace o învăluia cu gustul lui unic – fierbinte, sălbatic şi masculin – toate motivele dispărură. Forţa nevoii lui era aproape înfricoşătoare. Propria ei nevoie creştea periculos. Mâinile lui alergară de-a lungul braţelor ei, îi prinseră talia şi o traseră cu putere spre el.

— Am atâta nevoie de tine, Claire, murmură el printre săruturi adânci, pătimaşe. Trace îşi strecură mâinile pe sub rochia ei şi o cuprinse mai intim. Am nevoie de tine acum.

Oricât de mult îl dorea, Claire ştia că nu putea face asta. Nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Ea împinse în pieptul lui, dar întâmpină o rezistenţă metalică.

— Opreşte-te, Trace, spuse ea, pe jumătate cerându-i, pe jumătate rugându-l.

El ezită, ochii lui strălucitori luptându-se să-i fixeze pe ai ei.

— Nu mă voi mulţumi cu asta, spuse Claire, de data asta cu o voce mult mai puternică. Trebuia să-l facă să înţeleagă că avea nevoie de mai mult.

Trace strânse din buze, gustând sărutul lor.

— Sunt dispus să încercăm să facem ca asta să meargă.

Inima lui Claire conştientiză dificultatea concesiei pe care o făcuse cu acea afirmaţie, dar tot nu era de-ajuns.

— Nu este suficient. Am nevoie de mai mult decât o promisiune că vei încerca. Claire îl împinse din nou, punând puţin spaţiu între ei. Măcar acum corpurile lor nu se mai atingeau. Vreau totul. Şi. ea îşi îndreptă palma spre centrul pieptului lui. vreau să vină de aici.

Trace se încordase vizibil.

— Nu ştiu cum să-ţi dau asta, spuse el, şi în ochii lui străluci durerea.

— Trebuie să faci pace cu trecutul, Trace. Undeva, încuiat poate într-un cufăr vechi, în casa aceea imensă a ta, stă trecutul tău. Albumele cu fotografii de familie, verigheta ta. La gândul acela, Claire închise ochii,

tremurând uşor. Ea n-avea să poarte niciodată un inel de la Trace, n-avea să-i poarte niciodată numele. Se forţă să deschidă ochii şi continuă. Chitara ta, premiile şi alte bucăţi ale zilei de ieri. Totul e acolo. undeva. Încuiat, ca să nu trebuiască să-l înfrunţi. Ascuns de priviri, ca să te poţi preface că nu există – că nu s-a întâmplat niciodată. Dar e acolo. Claire înghiţi nodul care i se pusese în gât şi-şi înăbuşi lacrimile care stăteau să i se reverse pe obraji. Şi, din nefericire pentru mine, încuiată cu toate acele amintiri este şi inima ta.

Atunci, Trace îi evită privirea.

Ca să rostească următoarele cuvinte, Claire trebui să se forţeze.

— Când vei fi luptat cu demonii din tine şi-ţi vei fi recuperat inima, caută-mă. Îşi întoarse privirea de la durerea din ochii lui şi descuie uşa. Vederea îi era înceţoşată. Claire se grăbi pe coridorul care ducea spre camera ei de probă. Trebuia să-şi ia geanta şi să plece de acolo. Înainte să fugă înapoi şi să ia orice avea de oferit Trace.

* * *

Trace se uită îndelung la dulapul încuiat, înainte să întindă o mână tremurândă ca să deschidă uşile din mahon. O transpiraţie rece îi scălda fruntea. Îşi încleştă degetele într-un pumn strâns şi-şi retrase mâna.

Nu putea face asta.

Pentru nimeni.

Nici măcar pentru Claire.

Trace închise ochii şi se luptă cu sentimentul de vinovăţie, cu durerea, abia putând să stea în picioare.

Claire voia ceva ce el nu era capabil să-i dea. Dacă ea ar fi putut înţelege că ar fi făcut bucuros orice i-ar fi stat în putere ca s-o facă fericită; dar pur şi simplu nu-i putea oferi ceva ce el însuşi nu mai poseda.

Presă o mână pe faţă şi eliberă respiraţia pe care şi-o ţinuse fără să-şi dea seama. Trace nu ştia dacă mai ştia cum să iubească, sau dacă mai era capabil să iubească. Ştersese sentimentul acela cu mulţi ani din urmă. Dar

sentimentele lui pentru Claire erau puternice, asta nu putea nega. O putea iubi, oare? Putea să-şi acorde şansa aceea?

Trace scutură defensiv din cap. Claire îi spusese să-şi înfrunte trecutul. Doar că nu putea vedea cum ar face asta vreo diferenţă. Dar trebuia să încerce. Dacă n-o făcea, nu putea trăi cu el însuşi. Putea trăi, în vreun fel, fără Claire?

Nu credea.

Liniştindu-se, Trace întinse din nou mâna spre cheia din încuietoarea de alamă. Înghiţi în sec, prinse mânerul de alamă şi deschise uşa. îl întâmpină mirosul stătut, de paragină, al lucrurilor nefolosite.

Trace se concentră asupra conţinutului prăfuit, aruncat la întâmplare, al dulapului. Toate erau exact aşa cum le lăsase cu atâţia ani în urmă, când le împinsese acolo.

Un raft cuprinzător se întindea la nivelul ochilor. Cu mâna tremurândă, Trace atinse suprafaţa rece a premiului său pentru Cel mai bun solist al anului şi apoi premiul Horizon. Se uită la simbolurile de succes ale fiecăruia dintre albumele lui. Discuri de platină care reprezentau multe milioane de albume vândute. Adrenalina alerga prin venele lui. Un sentiment vechi, aproape uitat, de adevărată împlinire şi de satisfacţie de sine, răzbătu o clipă.

Trace îşi încordă fălcile şi le strânse hotărât.

Privirea lui se mută de la pălăria neagră de cowboy atârnată de un cui, la chitara Gibson care zăcea aruncată într-un colţ. Fiecare nerv al corpului său tresări de anticipare când atinse suprafaţa netedă din lemn a chitarei vechi care vreme îndelungată fusese parte din el. Degetele îi alunecară peste numele lui.

Tatăl lui Trace aranjase să fie făcută special pentru el, când semnase primul lui contract cu studioul de înregistrări.

Trecuse o viaţă de atunci.

Mii de imagini şi de senzaţii îl năpădiră când ridică instrumentul şi-l ţinu în mâini. Atinse cu blândeţe coardele. Sunetul care răsună străfulgeră în sufletul său cioburi de

amintiri. Fanii care-l adorau. bucuria concertelor. Duetul cu o legendă ca Willy Nelson. Mândria din ochii părinţilor lui. Lăcomia din ochii Annettei.

Degetele lui se opriră. Faima lui îi omorâse familia şi transformase femeia pe care crezuse c-o iubea în închise ochii şi clătină din cap. Pierderea părinţilor, urmată de sfârşitul tragic al furtunosului său mariaj, aproape că-l distruseseră. Annette îl adusese în pragul nebuniei. Nimic din ceea ce făcuse nu fusese vreodată îndeajuns pentru ea. Viaţa lui profesională fusese un vis devenit realitate, dar cea personală fusese un adevărat coşmar. Oare putea vreodată să mai aibă suficientă încredere în altcineva, ca să se poată expune din nou unei asemenea dureri?

Trace puse cu grijă chitara deoparte şi-şi plimbă degetele peste pălăria neagră. Ridică verigheta strălucitoare din aur care stătea pe raft, aproape de pălărie, şi o strânse între degetul mare şi arătător. Annette nu-l iubise niciodată, nu iubise decât ceea ce reprezenta el – bani şi faimă. În adâncul sufletului, ştiuse că nu era vinovat pentru faptul că era alcoolică şi dependentă de droguri, că făcuse tot ce-i stătuse în putere.

Puse inelul pe raftul prăfuit, unde îi era locul. Se uită pentru ultima oară la obiectele care odată însemnaseră atât de mult pentru el şi apoi închise uşa. Niciodată nu s-ar fi putut întoarce la viaţa aceea. Niciodată n-ar mai fi putut fi acel Trace Walker. Nici nu-i putea aduce înapoi pe ai lui, sau pe Annette. La fel cum nu putea să nu se simtă vinovat, cel puţin în parte, pentru moartea lor.

Indiferent de ce spuneau ceilalţi, Trace avea să simtă întotdeauna responsabilitatea aceea.

Nu putea să n-o facă.

Putea avea încredere în Claire. Ea nu semăna deloc cu Annette. Ştia asta cu siguranţă. Dar dacă-şi permitea s-o iubească, cum putea îndura s-o scape din ochi? De fiecare dată când Claire avea să plece pe uşă, trebuia să înfrunte realitatea, aceea că se putea să n-o mai vadă niciodată.

Cum se va putea împăca oare cu asta?

Nu putea.

Trace ieşi din camera de oaspeţi şi coborî scările spre biroul lui. Luă un pahar şi o sticlă pe jumătate goală de scotch şi se prăbuşi pe scaunul din spatele mesei.

Masa lui.

Trace turnă o cantitate considerabilă în pahar.

Biroul lui.

Luă o înghiţitură prelungă din lichidul eliberator, apoi trânti paharul pe masă.

Munca lui.

Trace avea munca lui, doar de asta avea nevoie.

Nimic altceva.

Goli paharul.

Absolut nimic altceva.

Îşi umplu din nou paharul. Exista un singur lucru pe care-l putea face cu o dispoziţie ca aceea – s-o înece. îi atrase atenţia un plic mare, împăturit, care stătea pe marginea biroului său. Întinse mâna şi-l trase spre el.

Cu literele inconfundabile ale lui Gabe, era scris numele lui Claire. După ce se înarmă din nou cu o porţie de curaj artificial, Trace deschise plicul şi scoase o parte din conţinut. Două dosare subţiri şi un carneţel roz căzură pe biroul lui.

Lucrurile personale ale lui Claire. Probabil că le lăsase în biroul ei. Gabe trebuia să-l fi golit înainte de sosirea noii secretare din dimineaţa aceea.

Trace scoase ultimul obiect din plic, o fotografie înrămată. Pieptul i se strânse când văzu chipul zâmbitor al lui Claire. Era atât de incredibil de frumoasă. Şi nepoţica ei, Shelby.

Trace atinse feţele din fotografie şi se simţi răscolit de o durere sfâşietoare.

Cum avea să-şi petreacă restul vieţii fără să cunoască felul acela de iubire? Cum avea să nu ţină niciodată în braţe propriul copil? O fetiţă cu părul de culoarea alunei şi cu ochi aurii, că ai mamei ei?

Ca şi Claire.

Dar cum să rişte?

Trace înghiţi în sec şi se gândi la ce putea face. Putea să se decidă să nu se mai comporte ca un mort. Făcuse asta prea mult timp. Trace nu se mai putea preface că nu voia sau că nu avea nevoie de nimeni altcineva.

Avea.

Avea nevoie de Claire.

Timpul pe care-l petrecuse cu Claire îl speriase al naibii, dar îl făcuse să se simtă mai fericit decât îşi imaginase vreodată că putea fi. Claire îl făcuse să-şi dorească un viitor – un viitor cu ea.

Trace voia să fie alături de ea în fiecare clipă. Ultimele săptămâni fuseseră un adevărat iad. Pur şi simplu nu putea trăi fără ea. O explozie de furie îl zgudui la gândul că ar putea fi cu altcineva. Ea îi aparţinea lui. În toate sensurile cuvântului.

Toate aceste sentimente nebuneşti, încurcate, însemnau iubire?

Era el capabil de iubire?

O putea iubi pe Claire.

Voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de ea. S-o facă fericită. Să aibă copii cu ea. Să-şi împartă speranţele şi visurile cu ea. Să îmbătrânească alături de ea.

O iubea pe Claire.

Înţelegerea îl cutremură. Intensitatea nevoii de ea, a sentimentelor lui protectoare şi posesive faţă de ea. Da. O iubea pe Claire.

Trace zâmbi şi inima i se umplu de nerăbdare. Ştia cu adevărat ce însemna dragostea. Era Claire. Femeia care insuflase din nou viaţă în el.

O iubea pe Claire Carson. Şi, Dumnezeule, avea să mute cerul şi pământul din loc ca să i-o demonstreze.

Capitolul 10

— Zece secunde, domnişoară Carson, anunţă regizorul de platou al „Pulsul oraşului Nasheville”.

Claire respiră adânc şi se concentră pentru un ultim moment de meditaţie.

— Domnişoară Carson!

Claire se întoarse şi o văzu pe Trish, asistenta lui

Ron, venind în grabă spre ea. Claire se încruntă.

— Da?

— Invitatul de astăzi a fost reţinut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă îngrozită Claire. Cu o oră în urmă, când vorbise cu el la telefon, Vince Gill îi păruse la fel de galant, ca de obicei; totul păruse să fie în ordine. Ce se putuse întâmpla în ultimele şaizeci de minute?

Trish clătină din cap.

— Traficul. N-am timp să vă explic, se bâlbâi ea şi ieşi repede de pe scenă. îi aruncă peste umăr o ultimă indicaţie: Urmăriţi prompterul!

Traficul? Claire rămase consternată. O sunase de pe telefonul mobil şi-i spusese că era pe drum. Probabil că fusese prins în nesfârşitele reparaţii care se făceau în Nashville.

Lucruri de genul acesta se întâmplau ocazional, dar ultima dată când fusese pusă într-o situaţie asemănătoare fusese cu mult timp în urmă.

Şi, Dumnezeule, dintre toate zilele, tocmai astăzi!

— Cinci secunde!

Claire urmări numărătoarea inversă şi apoi cortina se dădu încet la o parte.

Se concentră şi intră pe platou. Zâmbi şi făcu publicului cu mâna, străduindu-se să se calmeze. Putea face asta. O făcuse şi altă dată.

Şi aceasta era ultima oară când o putea face din platoul acela. Ochii i se umplură de lacrimi. „Bine, termină cu emisiunea asta fără să cedezi nervos”, îşi spuse hotărâtă.

Claire se opri în faţa fotoliului ei alb şi privi spre spectatori şi spre camerele de luat vederi.

— Bună dimineaţa şi bine aţi venit la „Pulsul oraşului Nasheville”.

Făcu o pauză pentru runda de aplauze şi urmări liniile care începură să apară pe ecranul prompterului. Atentă să păstreze cât mai mult posibil contactul vizual cu spectatorii şi cu obiectivul camerei, Claire zâmbi. Replicile din deschidere erau ale ei, dar avea să se simtă mult mai

bine când informaţiile de care avea nevoie – cele care urmau scurtul ei monolog – aveau să apară pe ecran. Ascultă cu atenţie în casca din ureche, aşteptând să i se dea instrucţiuni.

— Astăzi este ultima mea emisiune, înainte de a pleca la Los Angeles. Zâmbetul i se lărgi la noua repriză de aplauze. Fu nevoită din nou să-şi înăbuşe lacrimile. Vreau să profit de această ocazie ca să le mulţumesc pentru sprijinul acordat oamenilor minunaţi de la „Pulsul oraşului Nasheville”. Şi vouă. Gesticulă spre spectatori. Fără voi, visul acesta nu s-ar fi transformat niciodată în realitate.

Urmară ovaţii şi publicul se ridică în picioare. Lacrimile îi alunecară pe obraji şi Claire se luptă din răsputeri să-şi ţină cumpătul. îi iubea pe oamenii aceia, iubea oraşul acela.

Când aplauzele se stinseră, continuă:

— Ştiu că o s-o îndrăgiţi cu toţii pe Tina Jones, noua gazdă a „Pulsul oraşului Nasheville”.

Aplauzele răsunară din nou din mulţime. Mintea i se goli. la fel şi prompterul.

Ce naiba trebuia să spună în continuare? Panica îi urca încet pe şira spinării. Claire îşi umezi buzele şi se uită fix la ecran, ca şi cum cuvintele aveau să apară prin simpla putere a hotărârii ei, dacă se concentra în acea direcţie. Chiar şi sunetul imperceptibil din cască se stinsese, ca şi cum cineva ar fi ordonat tăcere absolută.

„Grăbiţi-vă, comandă ea în şoaptă, mor aici!”

Cuvintele reapărură pe ecran şi Claire eliberă aerul pe care-l ţinuse prizonier în plămâni.

— Puţin mai târziu, citi ea, Vince Gill ni se va alătura pentru o privire-în-spatele-scenei la Grand Old Opry, la Premiile Muzicii Country!

Claire îşi mută privirea spre public, apoi spre cameră, înainte de a se întoarce la prompter. Aruncă o privire spre cabina de control din spatele reflectoarelor şi spre cei de acolo, ca şi cum le-ar fi spus: „Haideţi mai repede, am nevoie de următoarea replică!”

Claire continuă imediat ce cuvintele apărură din nou.

— Înainte ca el să ni se alăture, aş vrea să povestesc câte ceva despre noua gazdă a emisiunii.

În timpul fulminantului răspuns care urmă, din cască i se dădu de ştire că Vince Gill ajunsese în sfârşit şi că trebuia să-l prezinte după ce citea informaţiile de pe prompter.

„Slavă Domnului!”, îşi spuse Claire, citind replicile pentru publicul care o asculta cu atenţie. Şi după asta, cu siguranţă avea să fie pregătită pentru şampania cu care Ron o aştepta în spatele scenei. Păcat că nu avea să sărbătorească şi fericirea din viaţa ei personală.

* * *

Şoferul de taxi opri în faţa blocului ei şi Claire îi dădu douăzeci de dolari. Sărbătorise puţin cam prea mult ca să mai poată conduce Buickul. După ce cercetă norii întunecaţi şi ameninţători care atârnau grei pe cer, intră în grabă înăuntru şi urcă scările celor trei etaje.

Începuse o furtună de vară şi Claire nu se putea gândi la nimic mai potrivit decât să se cuibărească pe canapea, cu o carte bună.

Ei bine, putea găsi ceva mai bun, dar n-ar fi fost decât un exerciţiu de imaginaţie. De ce să se tortureze singură?

Trace nu avea nici cea mai mică intenţie să se schimbe.

Nu putea vedea dincolo de incertitudinile vieţii.

Trace.

era la uşa ei.

Claire se dădu câţiva paşi înapoi. Incapabilă să se mişte, să respire, să facă altceva în afară să-l privească.

Cu siguranţă, era un bărbat superb.

Pe Claire o duru inima de atâta dorinţă. Tricoul alb accentua fiecare curbă delicioasă a incredibilului său piept. Blugii îi strângeau şoldurile înguste şi picioarele puternice.

Şi când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, totul amuţi în ea. Albaştri, intenşi, străbăteau până în străfundul sufletului ei, încălzind-o. Buzele lui se destinseră într-un zâmbet larg,

cutremurător de sexy. Unul care-i acceleră pulsul şi-o făcu să se clatine pe picioare. Să-l privească pur şi simplu, să fie aproape de el, era o agonie, un extaz.

Cum avea să înveţe vreodată să trăiască fără bărbatul acela?

— Bună, Claire.

— Trace. Claire aproape scânci când îşi auzi numele pe buzele lui şi sunetul răsună în holul pustiu. Cheile de la apartament zăngăneau în mâna ei neînsufleţită, însă refuză să se apropie mai mult de uşă.

Sau de el.

— Deci, săptămâna viitoare e săptămâna cea mare? Trace îşi strecură mâinile în buzunare, părând aproape la fel de emoţionat ca ea.

Dar nu putea fi aşa. Trace Walker era bărbatul de oţel. Pe dinăuntru şi pe dinafară, din nefericire pentru inima ei.

— Da, răspunse ea, reuşind cumva să oprească tremurul care pusese stăpânire pe trupul şi pe vocea ei.

— Ron îmi spune că ţi-ai găsit un apartament temporar în Los Angeles. Dar că plănuieşti să numeşti în continuare Nashvilleul

— Apartamentul acesta – „acasă”.

Claire îşi reţinu încruntătura care aproape îi curbă sprâncenele. De ce ar fi vorbit Ron cu Trace?

— Aşa este, răspunse ea precaută. Acesta o să fie întotdeauna căminul meu.

În jurul lor se lăsă linişte. Tensiunea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Cu fiecare moment care trecea, Claire era din ce în ce mai conştientă de prezenţa bărbatului pe care-l iubea din tot sufletul. Îşi înăbuşi durerea care-i copleşea inima. Nu voia să fie atât de aproape… de a simţi lucruri care nu puteau deveni niciodată realitate. Nu era cinstit. El nu trebuia să fie acolo.

— De ce eşti aici, Trace? întrebă ea cu o putere surprinzătoare, în ciuda bătăilor accelerate din pieptul ei şi a zgomotului pe care-l auzea în urechi.

— Voiam să-ţi înmânez personal asta. Scoase un document împăturit din buzunarul de la spate.

„Oh, Dumnezeule! Nu se poate. Din nou?!”

Claire îşi umezi buzele, apoi luă documentul. îi întâlni scurt privirea, dar ochii lui nu trădară nimic în răstimpul în care desfăcu încet foaia de hârtie.

— Ce este?

— O înştiinţare de evacuare.

— Poftim? Privirea lui Claire trecu de la document la bărbatul care stătea între ea şi uşa apartamentului ei – a căminului ei.

— Am cumpărat clădirea acesta, o anunţă el, şi nu mai vreau să locuieşti aici.

Furia se aprinse înăuntrul ei, apoi se ridică în flăcări răzvrătite.

— De ce, arogant nenoro.

— Înainte de a-mi deranja ceilalţi chiriaşi, o întrerupse el cu calm, ridicând sceptic o sprânceană, poate că ar trebui să purtăm această discuţie înăuntru.

Închizând gura, Claire se aruncă dincolo de el şi deschise uşa. Intră şi se năpusti ca o vijelie în apartament. După ce-şi azvârli geanta pe canapea, se întoarse spre el.

— După toate loviturile sub centură, şuieră ea, te dau în judecată. De data asta n-o să scapi, Neanderthal egoist ce eşti. Lovi cu piciorul podeaua, întrebându-se cum de se îndrăgostise vreodată de un asemenea ticălos! Claire făcu un pas în direcţia lui, apoi îşi înfipse un deget acuzator în faţa lui prea frumoasă.

— Tu, Trace Walker, eşti mai jos decât burta unui şarpe. Eşti. eşti, se bâlbâi ea, dintr-odată conştientă cât de aproape era de el, mai jos decât murdăria de pe fundul unui heleşteu!

El se aplecă şi mai aproape încă, respiraţia lui şoptind în dreptul gurii ei.

— Mm, îmi place la nebunie când îmi vorbeşti murdar. Buzele lui tentante se destinseră într-un zâmbet zdrobitor de inimi.

— Afară! Claire îi arătă uşa. Vreau să pleci de aici!

Trace se clătină pe călcâie, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu mă poţi da afară, sunt proprietarul acestui loc. În afară de asta, nu vrei să auzi şi restul a ceea ce am de spus?

Ochii ei se măriră de mânie.

— La naiba, nu, ţipă ea. Data viitoare când vom mai purta vreo discuţie, va fi în sala de judecată.

El oftă dramatic, apoi strecură două degete de la mâna dreaptă în buzunarul din faţă şi scoase ceva. Când el inspectă câteva secunde obiectul, lui Claire îi sări inima din piept. Un inel! Era un inel de logodnă!

— În cazul acesta, cred că n-o să mai am nevoie de ăsta. Ridică din umeri şi vru să pună inelul la loc, în buzunar.

— O clipă! sări Claire, apoi vocea i se înmuie, potrivindu-se cu ritmul în care inima i se topea. Ce este acela?

— Din moment ce n-ai unde să locuieşti atunci când eşti în Nashville, aveam de gând să te cer în căsătorie. Atunci, ai putea să locuieşti cu mine. Sinceritatea dulce din ochii lui îi confirmară cuvintele.

Claire se cutremură din cauza şocului profund.

— Poftim? Cuvântul îi scăpă odată cu aerul care-i plecă din plămâni.

El veni mai aproape şi setea din ochii lui îi tăie respiraţia.

— Dă-mi încă o şansă, Claire. Numai una, şi jur că de data asta n-am să mai greşesc.

Chinuită între tendinţa de a fugi mâncând pământul şi aceea de a se arunca în braţele lui, Claire rămase neclintită. Inima i se umplu de fericire, dar îşi temperă impulsul de a crede orbeşte. O reţinu instinctul de conservare.

— Şi când ai avut revelaţia asta? întrebă ea precaută.

Trace îşi coborî privirea aceea ameţitor de albastră şi o fixă în ochii ei.

— Te iubesc, Claire. Te iubesc mai mult decât

propria-mi viaţă şi nu vreau să mai fiu vreodată fără tine. Înghiţi, apoi continuă. N-am fost niciodată cu adevărat îndrăgostit până acum. Annette a fost. Îşi plecă un moment lung capul, apoi o privi din nou. A fost o greşeală. Eram tânăr. Am făcut multe greşeli în trecut, dar nu vreau ca noi doi să fim o greşeală. Nu vreau să mai trăiesc bântuit de trecut. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine. Să împart cu tine fiecare aspect al meu. Să fac dragoste cu tine în fiecare zi, cât timp voi trăi. Să am copii cu tine. Cu mâna tremurândă, îşi trecu degetele prin păr, lăsând acea şuviţă de păr să-i atârne rebelă pe frunte. Nu pot trăi fără tine. Te iubesc, Claire.

Claire îşi muşcă buza de jos; nu avea să plângă. Absolut, nu avea să plângă. Trebuia să fie sigură.

— Şi înţelegi că nu-ţi pot face nicio promisiune pentru totdeauna? Veni mai aproape de el, suficient încât să-i simtă mirosul, să simtă nevoia care vibra în corpul lui. Nu-ţi pot jura că voi fi cu tine tot restul vieţii tale. Nu-ţi pot promite decât că voi fi acolo pentru tine şi că te voi iubi tot restul vieţii mele. Este de-ajuns, Trace? îţi poţi asuma riscul acesta? Mă poţi iubi aşa, neştiind ce ne rezervă ziua de mâine?

— Da.

Claire căută în ochii lui orice urmă de îndoială.

— Eşti sigur, Trace? Absolut sigur?

El zâmbi atât de dulce, încât Claire aproape că se pierdu cu firea. Îşi înăbuşi lacrimile care ameninţau fragilul ei autocontrol.

— Sunt absolut sigur, şopti el. Trace luă mâna ei într-a lui şi o apăsă în mijlocul pieptului lui. O simt chiar aici.

În clipa aceea, Claire îşi aruncă braţele în jurul lui. Automat, braţele lui se încolăciră în jurul taliei ei.

— Te iubesc, Trace, murmură ea.

Şi apoi, buzele lui le capturară pe ale ei. Sărutul lui fu prelung şi adânc, amintindu-i lui Claire de zilele şi nopţile pe care le petrecuseră făcând îndelung dragoste şi oferindu-i o perspectivă asupra a ceea ce avea să urmeze.

Când el se opri, în cele din urmă, ca să ia aer,

murmură:

— Numai spune-mi da, Claire.

— Da, îi şopti ea, atingându-i uşor buzele. Da.

— Perfect, pentru că aş vrea să punem bazele acelei familii chiar acum. îi zâmbi complice, apoi îi trase hotărât şoldurile spre ale lui. Claire gemu când descoperi efectul instantaneu pe care-l avu asupra lui. Când el o sărută din nou, căldura explodă înăuntrul ei.

— Dar, Trace, reuşi ea să spună printre săruturi. Cum rămâne cu nunta?

El o luă în braţe, ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg, şi se îndreptă spre dormitor.

— Ajungem noi şi la asta, o asigură el, ciugulindu-i jucăuş lobul urechii. Dar în momentul acesta plănuiesc să mă revanşez pentru timpul pierdut.

Sfârşit